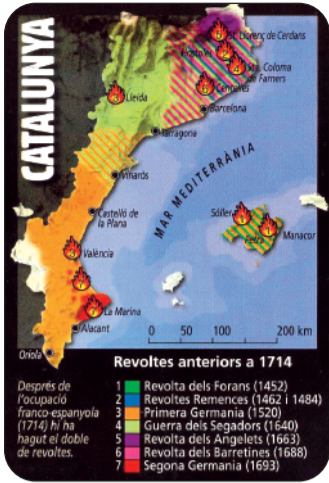

I'Estel
Bellavista,44
07240 Sant Joan

Telèfon
971 85 85 80
657 012 568

L'ESTEL

www.racocatala.com/esteldemallorca
E MAIL estel@premsaforana.com

A.P.P.E.C
ASSOCIACIÓ
DE PUBLICACIONS
PERIÒDIQUES
EN CATALÀ

ANY XXVII. NÚMERO 627

15 DE MAIG DEL 2008

PREU: 2 €

FIRA DE SON FERRIOL

Fa 5 anys que la Família Calabuch va obrir l'empresa de multiserveis pel manteniment de cases i d'edificis. Els trobareu al camí de son Gotleu, 13-B de Ciutat. Tel. 678 575 900

En Manuel Garrocho fa gàbies i miniatures al seu domicili de l'Avinguda del Cid, 548 de Son Ferriol. Tel 971 426 218

Fa 9 anys que en Pere Ramírez va obrir la Ferreria Ramitals al camí de les Bateriaes, s/n de Son Ferriol. Tel. 666 058 539

Fa 22 anys que n'Apollonia Socies va obrir la gran exposició de Europa Piscines a la carretera de Manacor, 405 de Son Ferriol. Tel. 971 427 995

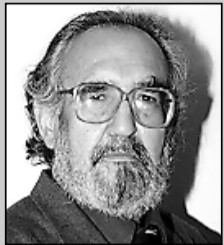
Enquestes Gwen Stacy (29/04/2008)

Oleguer, el futbolista més atractiu

Els usuaris d'Eroscatalà han triat Oleguer Presas com el futbolista català més atractiu amb un 22% del total de vots. Tot i haver estat bona part de la temporada lesionat el defensa vallesà ha obtingut més adeptes que Víctor Valdés i Krkic, tots dos amb un 18% de les tries. Bastant més lluny han quedat Cesc (7%) Puyol (5%) i David Garcia, Riera o Damià (4% respectivament). Jorquera, Tamudo, Piqué, Jarque i Serrano han tingut un 2% dels vots, mentre que Belenguier, Xavi i Jonathan Serrano s'han quedat sense votacions.

LA REVISTA DELS EMPRESARIS

Foc i Fum

MATEU MARIÓ, natural i vesí de Sant Joan

Amb motiu de la XVII fira artesanal, agrícola i ramadera de la vila de Sant Joan del passat dia 27 hi va haver una revetlla amb ball d'aferrat, amenitzat pel grup Champagne i el DJ Feliciano. Se suposava que la batlesa que és d'Unió Mallorquina hauria llogat per a l'event grups mallorquins que cantassin en mallorquí, però no. Aquests grups cantaren en castellà tot el vespre, i unes poques cançons en anglès, per això del bilingüisme supòs. La gent del poble pensava que ara, amb Unió Mallorquina al poder, tendriem grups mallorquins a les festes del poble, però ja ho veis, si governassin partits castellans els grups que venguessin a sonar no serien més castellans que els qui han vengut per aquesta festa.

Ara és el temps de la declaració de renta. Convé recordar els atacs que rep la nació catalana per part de la jerarquia Catòlica Apostòlica i Romana i els atacs que rebem per part de l'emissora dels bisbes espanyols, la COPE. Recordau-ho i no senyaleu la casella de l'Església Catòlica. Senyaleu la de serveis socials i la vostra consciència quedarà més tranquil·la.

La temporada turística ha començat, però no de la mateixa manera per tota la costa mallorquina. Al lloc on hem vist més turistes prenent el sol i menjant pels restaurant és Magalluf, que està al sud de Mallorca i a mes està resguardat per les muntanyes de Calvià. En canvi devers s'illot on hi vaig anar un matí, hi havia ben poca gent. El vent i les onades, no convidaven a anar a la platja.

A propòsit de s'illot: hi vaig anar amb la família a la casa de n'Antoni Carles devers l'any 1955 quan només hi havia dos o tres carrers. Allò està molt canviat amb molts de carrers, establiments de tota classe i alguns hotels. Tanmateix allò estava i està poblat de manacorins, vilafranquers i santjoaners. Llavors encara no hi havia turistes. Ara, encara n'hi ha pocs, però el mes de juny n'hi haurà molts. Els amos dels bars són en la seva majoria mallorquins. En Canvi a Magalluf, només hi ha el Restaurant Les Palmeres regentat per un mallorquí, En Carles Ripoll que a més té tot el personal mallorquí. Si voleu està ben tractats i en la vostra llengua ja sabeu on heu d'anar a menjar. A l'Avinguda de Magalluf, 4. La majoria d'establiments són dels anglesos a Magalluf.

Ara que se jutja a les autoritats del PP del terme d'Andratx per les quals se demanen anys de presó, només pel xalet del Batle Hidalgo, judici al que en seguiren uns setanta més, amb els anys de presó i les multes que poden caure als peperos, la junta local de sa Pobla ha difós un document molt crític amb el passat i el present del Partit. L'objectiu del PP pobler és aconseguir que aquest document pugui ser objecte de debat en el congrés del juliol. Aquest document qüestiona la línia ha tengut el partit els darrers anys, la poca capacitat de vendre la gestió de l'etapa Mates i la "pèssima política de proximitat" entorn de l'electorat de centredreta. El document també parla de "la fugida d'en Jaume Mates" i critica com s'ha plantejat internament la partida de l'expresident del PP. El document demana que el PP balear recuperi l'esperit regionalista del temps d'en Canyelles, i que no estigui tan pendent de la direcció estatal. També es refereix a l'error que suposà implicar-se a la guerra de l'Irak.

ANDREU SALOM I MIR

Això que podem anomenar *el bipartit espanyol*, PP - PSOE, té, sens dubte, l'objectiu últim ben definit (cal recordar ací, un cop més, la construcció de l'Estat - nació espanyol de matriu castellana, monolític i uniformitzador, de sempre?) per bé que diverses poden ésser, i són, les seves estratègies, que van des de les més matusseres del PP, com ara la intenció de pretendre imposar la doble línia (en castellà i en català) a totes les escoles dels Països Catalans, amb la pretensió indissimulada de dinamitar el darrer reducte de normalització lingüística i d'integració (absolutament indispensable en societats bilingües i plurilingües, qüestió aquesta suficientment lloada per la Unió Europea), a les més sibil·lines i eficaces del PSOE, com ara la seva obsessió a controlar els aeroports catalans, amb la finalitat principal de permetre i afavorir l'entrada del major nombre possible d'immigrants, en especial dels de parla castellana (l'objectiu és, òbviament, que hi hagi cada vegada més castellanoparlants perquè la llengua catalana resti minoritzada en el seu propi territori i anorreada a llarg termini).

El primer propòsit no ha reeixit (potser perquè encara no s'han envalentit ni envilit prou) però la segona ha resultat ésser un cavall de Troia de resultats esfereïdors i un instrument poderós per a l'augment de l'espanyolització (actualment els Països Catalans són la zona d'Europa amb una taxa d'immigració més alta, la qual cosa deixa la nació, mancada d'estructura estatal i de mecanismes legals i pertinents que regulin els fluxos migratoris i llur integració al país d'acollida, en una situació política, social i demogràfica molt delicada que, en certs punts, assoleix el grau d'indefensió catastròfica).

Si al que hem advertit hi afegim l'espòli fiscal, la falta

Supervivència vs. genocidi

d'infraestructures necessàries (sobretot educatives i sanitàries) i la negació i menyspreu total envers els nostres drets nacionals i col·lectius, no cal cercar-hi cap altra solució: sobirania, Estat propi, que es fonamenta en el dret internacional i en els principis naturals més sòlids de la democràcia, de la pau i la solidaritat mundial.

Les èpoques colonials, del sotmetiment d'uns pobles a uns altres, ja han passat a la història. En el segle XXI, el reconeixement dels drets col·lectius serà un dels puntals dels drets humans, tot descartant, per intolerant i genocida, l'amenaça velada - però latent - de la constitució espanyola, que autoritza l'ús de la violència i, per tant, de l'actuació de l'exèrcit, per a fer front i coartar la llibertat de les nacions que vulguin rompre la "sagrada unidad de la patria" (terme eufemístic que en realitat equivaleix a imperialisme i primacia castellano-espanyola).

Cal recordar, també, que la sobirania ens la prengueren després de diverses guerres (de supervivència per a nosaltres, els catalans, d'agressió i genocidi per a ells, els espanyols) i, en conseqüència, del posterior terrorisme estatal?. Tot ens ho han imposat, fins i tot l'obligació de pertànyer a un estat uninacional d'intencions clarament fagocitadores. Tot això, les guerres d'agressió, l'ocupació militar i la repressió sistemàtica i continuada durant tants d'anys, ens ha fet tornar menys dignes, menys lliures i, alhora, més mesells, més esclaus i, en darrer extrem, més identificats amb una altra identitat nacional que ens ofega (tant al País Valencià com a les nostres illes, la patologia de la síndrome d'Estocolm, entesa a nivell col·lectiu, ha fet estralls). Altrament, a tomb del que parlem, hem de saber i tenir notícia que no hi va haver mai, per part de les nostres institucions legals d'autogovern (Generalitat, Gran i General Consell, ...) cap reconeixement

ni, menys encara consentiment, a la unió política forçosa i obligada amb Espanya i a la subsegüent pèrdua de la sobirania nacional.

Per tant, en justícia, han d'ésser els nostres propis organismes autònoms actuals els que han d'actuar en la direcció de retornar a la nostra pròpia nació, a la nostra gent, la legalitat perduda i arrabassada per la força de les armes i l'il·legal *dret de conquesta* (encara present i vigent a través del Decret de Nova Planta, mai no derogat). Així ho varen fer, per exemple, els partits i els governs autònoms provisionals dels països bàltics, quan proclamaren la independència sense la necessitat de convocar plebiscits ni referèndums superflus.

Com ha assenyalat molt bé l'eivissenc Bernat Joan i Marí, secretari de Política Lingüística de la Generalitat de Catalunya, "de la mateixa manera que Europa ha crescut de cara enfora, amb la incorporació d'una dotzena d'estats membres, des de l'any 2004, també pot créixer de cara endins, incorporant-hi la participació directa de nacions que avui dia no compten amb Estat propi (...) seria una bona manera de propiciar la resolució pacífica i democràtica de contenciosos nacionals que encara queden per resoldre a la nostra part del món". És per això que cal ser-hi, i fer-ho, units i enfortits. Ens cal promoure la pedagogia de la modernitat i de l'alliberament nacional. I per això cal abatere els prejudicis paralitzants, la por eixorca i les velles i estèrils manies del menfotisme d'esperit clonista. En depèn la supervivència del jo col·lectiu, del nostre país, del que som, del que estimam o del que, almenys, hauríem d'estimar i defensar.

BERNAT JOAN I MARÍ

dirigent d'Esquerra

En català a Madrid: tancar abans d'obrir

Em feia una certa curiositat veure què podia passar amb l'obertura d'un institut a Madrid –batejat amb el nom de Josep Tarradellas– d'un institut que oferiria la possibilitat de seguir els estudis de secundària en llengua catalana. La presidenta de la comunitat autònoma madrilenya, Esperanza Aguirre, ho va vendre com una restregada de morros a la Generalitat de Catalunya, dient: és impossible estudiar en espanyol a Catalunya (??); ara veureu com no hi ha cap problema d'estudiar en català a Madrid. Ami, la facècia em recordava allò que solen dir, també, que qualsevol que vulgui pot obrir un comerç a Valladolid i retolar-lo només en català i que això no li causarà cap tipus de problema (contràriament, també, al que ocorre a Catalunya). Dit d'una altra manera: que, segons aquestes ments preclares, és

més fàcil moure's en català per Espanya que no en espanyol per Catalunya.

Servidor estava convençut que el col·legi obriria. No hauria sét estrany que, entre els setanta mil catalans que viuen a Madrid n'hi hagués hagut cent-cinquanta que haguessin apostat per educar els infants en la seua llengua, en comptes de fer-ho en la llengua del lloc on viuen (que és el que normalment se sol fer, i se sol voler fer, i ningú no et discuteix, tret que visquis als Països Catalans). Que, entre tota la comunitat catalana que viu a Madrid, hi hagués hagut un 1.9% de freakys de la llengua tampoc no hauria de ser tan estrany.

Tampoc no hauria de sorprendre que hi hagués hagut algun madrileny que, atenent a la diversitat, a la bona premsa de Catalunya, al fet que tots som –almenys teòricament– espanyols, i tot això, s'hagués decidit a portar els fills a escola catalana. Com la bona gent canadèn-

ca de Saskatoon –per posar un exemple d'àrea anglòfona– que porten els seus fills a escola en francès perquè el Quebec també és Canadà i hom s'ha de poder relacionar amb els quebequesos en la seua llengua. Si a Saskatoon (o a d'altres llocs anglòfons del Canadà) hi ha un contingent de gent que porta els fills a escola en francès, per què no haurien de poder emular-los uns quants madrilenys il·lustrats? Entre nosaltres, hi ha munts de catalanoparlants que estan encantats que els seus fills siguin educats en la llengua pròpia de Madrid. I ningú no ho troba gaire sorprenent ni estrany.

Bé, idò ja tenim xifres! Entre tots els catalanoparlants que viuen a Madrid (procedents de Catalunya, del País Valencià, de la Franja, de les illes Balears i Pitiüses), entre tots els freakys de la llengua que hi pugui haver entre aquests, entre tots els espanyols il·lustrats que veurien bé que els seus fills aprenguessin

en una altra llengua d'Espanya que no fos la seua (com hem fet, formalment, milions de suposats espanyols al llarg de la Història), entre els llatinoamericans descendents de catalans que puguin viure a Madrid, entre els pirats de qualsevol piradura que involucri la cosa catalana, entre tots, tots sumats... fan ONZE!!!!

Tot plegat és impressionant. Estic convençut que en trobaríem més a Londres, a Shangai, a Kwala Lumpur, a Mombassa o a Tepuko que no a Madrid! Segur que onze persones disposades a portar els fills a escola en català els trobaríem a Nova York, a Nashville o a los Cerros de Cuernavaca (estat de Califòrnia). L'institut Josep Tarradellas hauria pogut obrir a Mission Dolores (també Califòrnia), Bamako (Mali) o a Hainan (sud de la Xina); però es veu que no a Madrid. S'ha d'agrair a la COPE, a Felipe González, a Aznar, a El Mundo, a la Conferència Episcopal

Espanyola, a la FAES, a Julio Anguita, a El País, a la Casa Reial, a l'ABC i La Razón, a TVE, a tutti quanti, els serveis prestats a la impermeabilitat de l'etnicisme hispànic. Si parlassin eivissenc, els podríem dir que estan fets es galls.

Tot siga dit de passada, si jo hagués viscut a Madrid, tampoc no hi hauria portat les filles, a un institut en català. Per la senzillera raó que, a Madrid, toca anar a un institut en espanyol (si no es vol optar per centres en anglès, francès, alemany o d'altres llengües de gran difusió). De la mateixa manera que els rètols de Valladolid va bé que estiguin en castellà i els judicis, a Cadis, també és bo que es facin en aquesta llengua. O que les classes a Eivissa, el rètols a Xàbia o Crevillent i els judicis a Catarroja o a Ciutadella haurien de ser, sistemàticament, en català.

QUIM GIBERT

psicòleg i coautor
d'*Elogi de la transgressió*

Trencant motllos

«**D**arrera el mirall hi ha el somni; tots voldríem atènyer el somni, que és la nostra més profunda realitat, sense trencar el mirall», sostenia Mercè Rodoreda. Encara que sigui en bé de la nostra llibertat nacional, gran part dels catalans ens hi resistim. Esmicolar el mirall que no ens deixa ser poble, que no ens deixa fer realitat el somni, és viscut com una reacció antibiològica. I és que allò que ens demana el cos és fugir comes ajudeu-me de tant que ens angunieja la trencadissa. Quan, ben mirat, el que és antibi-

ològic de debò és no moure un dit malgrat quedar immers en un cercle viciós. Per emergir-ne et veus forçat a trencar el que convingui abans que la seva dinàmica negativa no et trenqui a tu. Per tant, aspirar al benestar col·lectiu, encara que per assolir-lo hagis d'avançar entre esbarzers, és just al contrari: una actitud biològica, vital, natural.

Tot i que el trencament ha d'anar encaminat a convertir el cercle viciós en un cercle vital, fa angúnia perquè sembla que facis un mal fet. En aquest sentit, per evitar topades amb Madrid, el catalanisme no ha volgut ser conscient –segons el filòleg Josep Murgades– que normalitzar el català dins l'àmbit lingüístic que li és propi significa primer de tota altra cosa *desnormalitzar*-hi l'ús imposat de

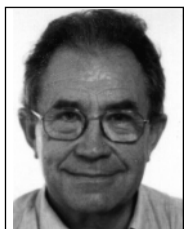
l'espanyol: «és una manera com una altra de voler fer la truita sense trencar els ous, és a dir, una de tantes maneres de rentar-se la mala consciència o d'ensarronar l'electorat incaut». De fet, el que ha passat és que ens han amagat l'ou. La manca de voluntat política de la Generalitat de Catalunya i la por a un conflicte lingüístic amb l'Estat, dos símptomes clars de poc coratge institucional, han impossibilitat convertir el català en una llengua nacional. I, de retruc, l'únic que n'hem tret és que continuem sense poder viure en català, que és com dir que tenim el conflicte enquistat a dins de casa.

«Si amb més de 30 anys de postfranquisme no hem estat capaços de resoldre aspectes cabdals entorn el

futur de la llengua, com ens hem d'imaginar les properes dècades?», reflexionava Toni Strubell, impulsor de la Comissió de la Dignitat, en una conversa informal. Què podem fer amb una identitat com la catalana ferida tant culturalment com nacionalment?

La del catalanisme contemporani és una lluita contra la depressió. Afrontar situacions adverses és viable des de la creativitat. La mateixa Rodoreda confessava que «si no hagués escrit m'hauria tirat daltabaix». La vida de la novel·lista barcelonina va ser molt convulsa. Mitjançant la literatura va poder calmar unes vivències traumàtiques. L'obra que ens ha deixat és tan corprenedora que ningú dubta del seu talent. I és que produir ens permet readaptar-nos, reconstruir la nostra identitat

i fins i tot ser feliços. Allò que dota de tremp una persona és la implicació en el combat. L'esforç que això vol és feixuc però infon caràcter en la persona, que ve a ser més o menys el que ens cal a l'hora de trencar el mirall. Sobretot perquè ser lliure, afirma el filòsof Francesc Torralba, «requereix esforç, ens obliga a prendre decisions fonamentals, a jugar-nos-la, a viure en primera persona i ens exigeix comprometre'ns i el compromís, per definició, espanta». Tot plegat, sense tenir cap garantia que les coses forçosament vagin bé. Torralba puntualitza: «Qui emprèn projectes, de l'ordre que sigui, s'exposa al fracàs, a la caiguda. Aquesta exposició ens fa vulnerables, però és la condició bàsica del goig posterior. Qui tem fracassar, no projecta i, si no projecta, no viu»

ALEXANDRE PINEDA
I FORTUNY

Socialitzar com a efecte d'igualar els sistemes de producció, transferir a òrgans col·lectius els valors econòmics del treball, són termes marxistes que hem de considerar fracassats, els van començar a fer periclitat, van posar-ho en perill d'extinció els mateixos promotors per mala aplicació, i degut a fer-ho amb els mateixos mètodes violents que l'estat burgès i/o feudal que volien destruir. Un afegit que ens sembla preclar, és que l'home no està preparat, desenvolupat, crescut, evolucionat intel·lectualment per afrontar aitals aventures, els humans estem encara verds per avenços importants. La única fórmula social que pensem pot anar fent passes endavant és la democràtica que ara ja n'hi ha un esbós. Els intents i proves d'implantació a través de revolucions o assalts i ocupacions armades, són un fracàs. Parlàvem d'evolució humana, el problema està, en que els científics ens donen dades de les reguladores innovacions per l'evolució positiva de la nostra composició química, xifrant aquests avenços en seqüències de milions d'anys, sembla que no podem esperar tant! No tenim tanta paciència! Els mandataris marxistes es van decantar cap a l'explotació de l'home, justament el que volien combatre. No és doncs, l'article una anàlisi de la socialització en aquest important vessant de les comunitats, que es mereixen un seriós i especialitzat estudi.

Volíem expressar l'efecte actual de la primera dècada del 2000, de la paraula socialització, donant-li, els efectes socials transferits pels poders polítics, de publicitat, de modes, de les religions, de la passió per l'es-

port, tot plegat una munió d'excelsius mites, esplendorosa mitomania, que en definitiva fan aparèixer caràcters populars majoritaris. En aquestes sis mencions pensem que totes elles estan ben socialitzades, totes en negatiu. Començo a parlar de l'efecte provocat pels poders polítics, envers la mentalitat de la gent, de les seves actituds, dels seus pensaments: si en realitat en són, o són simples repeticions arribades com a consignes que han arrelat i han pres la dimensió de veritat inqüestionable. Fatals, demoníacs axiomes! Gairebé sense voler hem arribat al moll de l'os de la qüestió, ja hi som: tanmateix, pensem que n'observem una de principal, aquesta ja la volem desvetllar, la centrem en els dominis del regne espanyol, i com a conseqüència dels seus diversos poders, és una socialització sense embolcalls de pas endavant històric, ans al contrari és un gran pas enrere. Seria endavant la socialització de la democràcia fins arribar a la del humanisme: no ho és pas, és la vampirització i deglució de les seves colònies polítiques. El fenomen que tractem és d'una evidència plena en tots els esdeveniments públics, sempre deixa empremta negativa és: la **SOCIALIZACIÓ del NACIONALISME ESPANYOL**.

El nacionalisme esmentat produeix una gran supuració que infecta l'atmosfera, impedint-nos inspiracions i expiracions d'oxigen reparador, hem de segregar-nos-hi com a emergència vital, per poder nodrir totes les nostres cèl·lules individuals i col·lectives, i així desenvolupar-nos en plena llibertat. No ho analitzem de cap altra manera. Dins del seu marc polític i jurídic ja ens desmantellen; els catalans ens volen com part integrant del poble espanyol, -una integració total, no identifiquen ni el nostre ADN. Quan

els convé som catalans, per despersonalitzar-nos, quan els convé som espanyols, -als valencians ara tornen a dir-los-hi *levantinos*-, tot per extorsionar-nos, escarnir-nos, infamar-nos, bescantar-nos, i així abolir-nos qualsevol bri de llibertat. És la seva peculiar manera d'impartir la igualtat, des de posicions falses, on no es pot entendre aquest concepte. La creació d'un nou ministeri espanyol específic per a la igualtat, vol ser un altre motlle castellanitzador per a tothom, i una altra maniobra d'ofuscació popular. Només accepten aquesta realitat legislativa, que han fabricat a la seva conveniència, així quan aboquen la igualtat ho fan d'una manera fal·laç, pel seu mateix planteig, perquè el seu raser és de negoció implícit d'altri, i així ho expliciten, quan en la seva aplicació d'una raó, d'un **CONCEPTE ÈTIC GEGANTÍ** com la **IGUALTAT**, el manipulen i malegen d'entrada al anul·lar-nos en el seu escarit anàlisi, que dona per assentada la subjugació fins a l'anul·lació de les diferències, volen, i necessita el seu morbós esperit, l'anihilació dels colonitzats -hem escrit escarit per la pobresa moral d'ells-, però en treuen un gran profit material. Amb tota certesa per nosaltres la igualtat ha de venir d'estar els pobles que componen l'estat -només i som per força- en una plataforma al mateix nivell. La seva concepció és tan arreladament imperialista que d'entrada ja se'ns han cruspit, fagocitat, devorat. Espanya, és, abans espanyola i el seu sinònim: nacionalista que democràtica.

És aclaparadora la socialització d'un terme tant negatiu com el de, nacionalisme espanyol, que és l'únic, el de debò, el que s'ha manifestat des l'antigor amb la brutal fermesa que donen els exèrcits lluitant contra el veïnatge civil, per mantenir-nos dintre dels seus enco-

furnats esquemes, quan parlen d'igualtat entre espanyols ho fan des d'aquesta premissa de superioritat, neguen en essència cap tipus de paritat si abans no hi ha una prèvia assimilació a la seva identitat, volen donar-li una dimensió política i jurídica inacceptable. La seva superba personalitat han volgut imposar-la amb violència -no ho han aconseguit al seu gust- per això avui encara la seva persistència en el propòsit genocida, és vigent. Qui no pertany a la seva identitat ha d'ésser subjugat, és de fet una evidència, una demostració feaent de racisme integrista, que ara es vesteix de democràcia. Emperò quan els temps ho han demanat, ha estat -encara n'és- bessó del nazisme i del franquisme, la germanor de sang amb aquests criminals moviments ha fet el seu curs i ara es presenten sota el mantell de partits polítics, amb les urnes ennegrides per l'obscurantisme emanat d'avior. La socialització ha estat eficaç fins els dia d'avui de manera majoritària, exceptuant els irredemptistes, partidaris de l'al·liberament que reclamem la devolució dels nostres drets arrabassats pels fets històrics que tots sabem; van fer-ho a canonades. Nosaltres assolirem la sobirania, amb una única radicalitat: la democràtica.

Els camins seran tanmateix feixucs, car per aconseguir la manera d'obrir clivelles en la socialització esmentada calen exèrcits, no com els d'ells armats, sinó nosaltres hem tenir cura d'escudar-nos amb les armes de la racionalitat sistemàtica, de la justícia, de la igualtat usada com a valor universal, no com a solidificació i assentament definitiu de prèvia submissió a l'espanyolisme obligat, no per actituds de serfs perpetus, de collvinclats per les bombes dels avions, i dels vaixells. Hem superat aquesta actituds d'esclavatge amb maduresa, alimentats i ormejats

amb els valors de la ideologia de la unitat universal, nació a nació independents en perfecte encadellat humà, encaix entre els diferents membres a voluntat, emancipats d'antics prejudicis, de vells militarismes. Emprendrem amb els esforços que calgui, els senders fins arribar als cims d'una nova cosmologia, on la teoria dels valors serà ben aplicada, precisament amb l'equitat que el poder espanyol no sap, ni vol usar, mai respectarà valors diferents als castellans, ens ho demostren feaentment i quotidiana. Tot ens ho proporcionarà el fet de ser els promotors d'aquesta nova il·lustració, del gir copernicà que aplicarem als afers socials de la humanitat; feta per un home nou fort i culte, amb totes les seves possibilitats participatives desplegadas. Hi haurà totes les qualitats ingènites brillant, enmig del fosc magma dominant. El seu pes governant sabrà configurar amb intel·ligència i consciència operativa, la llibertat, la igualtat, la democràcia, tot allò que els espanyols mai faran en les seves profundes mesquineses. Tanmateix a la mort dels clausures tancats del regne espanyol, i de les seves grans ficcions ideològiques; assolirem les socialitzacions que convenen per traçar un futur pensat com a evolució de l'ésser humà: la primordial, la del humanisme, que inclou tots els valors. Pujarem automàticament a primer lloc amb civilitzades conteses, les fins avui subjugades, que en la nostra escalada a l'emancipació aportarem camins nous universals, com ho va aconseguir la independència de Nord Amèrica com a exemple per a l'inici de la democràcia; embranzida social que ara farem nostre, per aconseguir el binomi imprescindible per a la democràcia: igual a sobirania.

prou agressions
dels estats espanyol i francès
a la nostra llengua

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

Llegeix i subscriu-te a
L'ESTEL
la revista dels empresaris
Tel. 971 85 85 80

La justícia a Catalunya:

Volem viure plenament
EN CATALÀ

PLATA
FORMA
PER LA
LLENGUA

CECILI BUELE I RAMIS

Militant d'ERC-Illes 27167

Entre els dies 7 i 14 de juny de 2008, **Esquerra Republicana de Catalunya** culmina tot un procés, llarg i complex, encaminat a la realització del seu 25è Congrés Nacional. Més de 10 mil militants, d'arreu dels territoris que van de Salses a Guardamar i de Fraga fins a Maó, tenen dret a dir-hi la seva i a votar.

Entre d'altres accions, voten les dues persones que han d'ocupar els càrrecs de màxima responsabilitat política durant els anys venidors: la Presidència i la Secretaria General. Fins

ara, des de fa una dotzena d'anys seguits, tots dos càrrecs havien estat exercits per **Josep-Lluís Carod-Rovira** i **Joan Puigercós** i **Boixassa**, respectivament.

Tothom sap que, fins fa ben poc, **Esquerra Republicana** atrau l'atenció de moltíssima gent, per les propostes que fa i per les formes que utilitza. A l'àmbit polític, social, econòmic o internacional, gairebé tothom reconeix que això es deu sobretot a la figura i carisma excel·lents del seu líder màxim, **Josep-Lluís Carod-Rovira**. Mai com fins aleshores, el partit no arriba fer-se present a les institucions públiques d'arreu de la nació catalana, d'una manera tan intensa i extensa: dipu-

tat al Parlament Europeu, diputats i senadors a les Corts Generals espanyoles, diputades i diputats als parlaments de Catalunya i les Illes Balears, càrrecs electes a les diputacions, al Consell de Mallorca, en ajuntaments d'arreu dels Països Catalans, etc. Amb això, **Esquerra Republicana** deixa a un racó i abandona aquell caràcter titllat de "testimonial"; i esdevé, sense embuts, de bon de veres, un autèntic partit de govern. S'aconsegueix, així, l'objectiu que cerca qualsevol partit polític amb ganes de transformar la societat d'una manera real: exercint el poder, cada cop més intensament i extensament, amb tasques de govern, administració i representació

del país, diàriament! És clar que res de tot això no arriba d'un dia a l'altre. És el resultat, sobretot, del treball intens que fa la militància, notablement incrementada; d'una implantació més consolidada arreu del territori; i d'uns resultats electorals extraordinaris, fins i tot espectaculars. Aquests dos darrers anys la situació del partit ha canviat. S'ha fet palès amb els darrers resultats electorals. Es pensa, també, que cal un recanvi en la direcció del partit. El president, **Josep-Lluís Carod-Rovira**, se n'adona tot d'una i pren una decisió ferma: opta per no tornar a presentar-se com a candidat a la Presidència del partit; i es posa a disposició de la militància, perquè

aquesta decideixi el millor servei que pugui continuar prestant al partit, al país i al Govern.

Com a bon partit republicà, amb una gran capacitat per a valorar positivament la participació cívica en les formes més intenses possibles, sorgeixen quatre candidatures distintes. Una d'aquestes, amb el nom d'**ERCFUTUR**, integrada per **Ernest Benach**, candidat a la Presidència, i **Rafael Niubó**, candidat a la Secretaria General, té i rep el suport explícit de **Josep-Lluís Carod-Rovira**. També de qui subscriu aquest escrit i d'una gran part de la militància d'**Esquerra** a Mallorca i arreu dels Països Catalans.

FRANK DUBÉ

Segueixen els robatoris

Ara, la Genialitat de Catalunya es gastarà no sé quants milions d'Euró per posar càmeres als Autobusos i Trens.

Els taxistes de Barcelona també tenen un servei preparat per posar 4 càmeres a cada taxi en connexió amb la seu central del Taxi.

A tot aquest dineral, s'hi ha d'afegir la milionada que ha costat la instal·lació de càmeres a TOTS els edificis oficials, carreteres, museus, carrers i places, espais d'oci, biblioteques, estacions de tren i d'autobusos, estacions de metro, centres esportius, edificis dels partits, col·legis públics, presons...i un llarg etc. esgarrifós i cada dia més gran.

A part, s'ha de comptar la milionada que costa a l'empresa privada i als ciutadans particulars, la instal·lació d'aquests aparells a botigues, urbanitzacions, grans magatzems, polígons comercials i industrials, benzineres, bancs,

caixes, col·legis privats....i una altre llarg etc.

Pregunto: S'ha calculat els milers de milions que costa l'exèrcit de vigilants de seguretat que, a més a més de les càmeres, es poden veure PER TOT ARREU?

Es pot saber el preu total de tota aquesta "parafernàlia" que, teòricament serveix per la seguretat dels catalans?

En George Orwell es va quedar curt! Ha d'ésser una xifra esglaiadora!! i ningú en parla.

Quines empreses s'embutxaquen els milers de milions que valen aquestes càmeres i aquests vigilants?

Qui en cobra les comissions de totes les càmeres instal·lades i dels sous dels vigilants, pagats per l'administració i que al damunt de tot això, els veïns hagin de denunciar cada vegada més robatoris fins el punt d'haver de muntar vigilància nocturna ells mateixos?

De què serveixen els qua-

tre cossos de seguretat amb les corresponents seccions secretes, que cobren sous del pressupost públic?

De què serveixen l'estol de Jutges (sempre estressats de feina) i que diuen que ells compleixen les lleis fetes pel legislatiu que obliguen a deixar en llibertat als pocs minuts d'ésser detinguts a tota aquesta colla de lladregots i trinxes que dificulten la convivència en pau dels ciutadans?

Quin "respecte tan escrupulós" té l'administració amb aquesta "púrria"!!

I que no em vinguin amb allò de que "la societat els ha marginat i han de menjar", que ja tinc l'edat suficient per saber que això és un compte xinès com una casa de pagès.

Com és possible que un delegat de l'administració ens digui per TV3 (Matins de Josep Cuní el 21/04/2008) que no hi ha lloc a les presons?

Que li prengui al Garzón a on posa les 25 ó 30 persones

que engarjola cada mes amb el seus "macrojudicis".

Conec massa gent que diu "abans això no passava". I això és massa perillós perquè, si un arrauat surt i crida "Yo acabo con todo esto", és possible que el votin.

I acabarà amb tota aquesta història i de rebot amb "altres històries" que ens ha costat sang d'assolir. I hi perdrem tots plegats car, li hauré donat carta blanca democràtica. I la culpa no serà del poble sinó dels votats pel poble que en aquest cas concret els hi hauria de caure la cara de vergonya; segur.

Pot passar com lo del problema de l'aigua que, tal com es desenvolupen les baralles i les acusacions, molta gent se'ls hi obririen els ulls d'esperança si sentissin la veu del tirà de veu aflautada dient allò: "Queda inaugurado este pantano!!"

Es d'esperar, pel bé de tots, que algun polític digui PROU!! Aquesta situació no pot durar més.

ANDORRANS i CATALANS!!

Ha començat el compte enrere per la desaparició del Principat.

He llegit a través del canal 3/24 de TV3 que Espanya ha manifestat la seva complaença al obtenir de part del Govern Andorrà la promesa de que els nens podran estudiar a les escoles d'Andorra, en castellà.

Si això es confirma, ja podem començar a entonar un "requiem" pel català a Andorra i per la desaparició, lenta però segura, del nostre estimat País dels Pirineus.

FRANK DUBÉ
Abril de 2008

L'ANTIFEIXISME A MALLORCA. XIV LLIBRE

(Les Il·lutes del segle XXI)

MIQUEL LÓPEZ CRESPI

Salvem Mallorca! Els desastres d'en Jaume Carbonero i la destrucció de sòl rústic

(El GOB diu que la llei d'habitatge respon als interessos dels promotors)

Novament els errors del conseller d'Habitatge Jaume Carbonero han posat i posen en perill l'actual experiència de govern de centreesquerra i ha deixat en ridícul l'executiu en haver de retirar la desastrosa llei d'habitatge que havia presentat. Els desastres que ha causat la proposta del conseller han causat problemes sumament greus al Govern. El desgast produït pel debat sobre la llei Carbonero per a totes les forces governants és de tal envergadura que en qualsevol altre país europeu el conseller ja hauria estat cessat o, si fos conscient del que ha fet, ell mateix hauria presentat la dimissió.

Recordem que els problemes que sempre ha portat Jaume Carbonero a les forces progressistes de les Illes no són solament els actuals, els que ara surten als diaris. L'actitud prepotent d'aquest personatge ja va contribuir a enfonsar l'anterior Pacte de Progrés. La gent recorda encara els fets de l'any 2001 quan Carbonero va fer dimitir de forma inexplicable l'eficient funcionària de l'Institut Balear de l'Habitatge d'Eivissa (IBAVI), Margalida Lliteras. Nombrosos polítics progressistes, membres del mateix govern, advertiren al president Antich que aquest nou desastre de Carbonero podria causar la pèrdua de prop de quatre-cents vots a les forces nacionalistes i d'esquerra. I, a Eivissa, com tothom sap, un centenar de vots són decisius per a obtenir el diputat que pot foragitar el PP de les institucions. Jaume Carbonero no va valorar el mal que feia a l'esquerra i el nacionalisme progressista i cessà la funcionària que tothom estimava —com ho demostren les manifestacions i els centenars i centenars de signatures que, a l'illa germana, es recolliren contra la decisió de Carbonero—.

Amb la fracassada llei l'habitatge, una llei encaminada a fer malbé el sòl rústic i que ha hagut de ser retirada pel mateix Govern, les quotes de despropòsits de Jaume Carbonero han arribat al sùmmum. Com és possible que un conseller d'un govern on hi ha forces de progrés vulgui avançar en la depredació de recursos i territori? O no és conscient que l'illa és al límit del seu incontrolat creixement, que no es pot continuar amb la depredació de recursos i territori? Els sectors d'esquerra que donam un actiu suport crític al

president Antich en demanam sobre la irracionalitat d'enlairar polítics que poden arribar a ser més destructius que el PP mateix. Jaume Carbonero... no se sent avergonyit quan han de ser l'UM i Nadal, el PP i Rosa Estaràs els que públicament hagin de frenar les seves ànsies de construir en sòl rústic? No és una vergonya que el mateix PSOE, el PP, el Bloc, UM i Eivissa pel Canvi hagin hagut de consensuar una nova normativa que aturàs els deliris constructors del conseller? El GOB, el Bloc, els ecologistes, tothom amb una mica de seny ja havia advertit per activa i per passiva que el camí que portava Jaume Carbonero quant a destruir més sòl rústic no era correcte. En nombrosos articles d'advertiment, qui signa aquestes reflexions també havia escrit que la llei que volia fer aprovar posava en perill l'executiu progressista i les perspectives electorals de les forces d'esquerra.

El GOB ja havia dit que el projecte de Carbonero podria significar la destrucció de prop de cinc-centes hectàrees respecte a les previstes pel Pla Territorial de Mallorca. Amb l'aturada de les propostes de Jaume Carbonero i els desastres que hauria comportat per al territori, els partits han acordat una nova llei en la qual els cinc mil habitatges previstos no es faran en sòl rústic a no ser que abans s'esgoti l'urbà i urbanitzable. Com diu la premsa de les Illes, la batalla per aturar els despropòsits urbanitzadors del conseller s'inicià quan UM, soci de l'actual pacte de governabilitat, condicionà el seu suport a una major protecció del sòl rústic.

De fa mesos totes les forces conservacionistes, progressistes i d'esquerra ja havien advertit la manca de consistència del projecte de Jaume Carbonero que ara s'ha hagut de retirar. Com era possible, es demanava el

ciudadà, que els consellers que es diuen progressistes vulguin destruir el territori molt més que la dreta depredadora? Era quelcom de totalment incompreensible. La prepotència de l'actual conseller d'Habitatge no atenia a raons, no escoltava el GOB quan aquesta prestigiosa organització ecologista suggeria la rehabilitació de pisos antics i de no augmentar els creixements previstos a les directrius d'ordenació del territori. El Bloc havia aportat suggerents iniciatives quant a la rehabilitació d'habitatges ja construïts i per impulsar la sortida al mercat de pisos que estan buits.

No cal dir que, vists i comprovats els continuats errors d'una persona que mai no escolta la societat civil, i per a evitar la continuada erosió política que la seva mala gestió produeix als diversos governs progressistes, seria convenient el cessament o la dimissió d'un conseller tan provadament incompetent.

Jaume Carbonero i les amenaces

a Biel Barceló

La història més vergonyosa protagonitzada per Jaume Carbonero, el conseller d'Habitatge del Govern, ha tingut lloc molt recentment. Era durant els dies del pacte del PSOE amb Rosa Estaràs i el posterior consens amb UM, Bloc i Eivissa pel Canvi per a retirar la llei que havia proposat el conseller. Com va informar la premsa en el seu moment i, a part d'això, qui signa aquest article ho ha confirmat per mitjans personals i ben directes, el prepotent conseller d'Habitatge, el mateix que tants problemes ha causat i causa a les forces progressistes illenques amb els seus continuats errors, enverinat per haver estat obligat a acceptar les modificacions contra la destrucció de més sòl rústic suggerides per UM, PP, Bloc i altres forces nacionalistes i d'esquerra, amenaçà públicament Biel Barceló cridant, sulfurat al màxim: "¡Tomo nota!; mentre que el conseller de la Presidència, Alberto Moragues, fent costat al polèmic conseller d'Habitatge, intervenia en el mateix sentit

exclamant: “Esto tendrá un coste”.

La brega entre els socis del pacte de governabilitat era pública. Diuen que Rosa Estaràs, els representants del PP que eren presents per a consensuar la nova llei d'Habitatge amb Francesc Antich, s'ho miraven, escoltaven els crits i amenaces i no s'ho podien creure. Jaume Carbonero amenaçava el PSM, el Bloc i Biel Barceló sense pensar que eren davant representats qualificats del PP! El corresponal d'un diari de Palma, en comentar aquest grotesc espectacle protagonitzat per Jaume Carbonero contra els seus socis de govern, escrivia, esverat, en constatar aquests fets tan lamentables per a les forces progressistes i d'esquerra: “El colofón de los tiras y aflojas se produjo ayer por la tarde, minutos antes de que los líderes políticos del Pacto y del PP posaran unidos, lo que obligó a postergar media hora su comparecencia ante los medios. ‘¡Escuchabas los gritos desde la planta baja, se han tirado los trastos a la cabeza!’, comentaba un oyente que estaba en las dependencias del Parlamento donde tenía lugar la última reunión del Pacto”.

La vergonya s'havia consumat! Jaume Carbonero cridava i amenaçava els socis de Govern, en aquest cas el Bloc i Biel Barceló... davant el PP! Hi ha res de més patètic, res de més miserable, res de més insolidari amb uns socis lleials i que han fet tot —i més!— per a trobar solucions a les irracionals propostes destructives de territori presentades per Carbonero?

Posteriorment a les amenaces contra els socis de Govern, amenaces reproduïdes als mitjans de comunicació de les Illes, el secretari general de PSM i dirigent del Bloc Gabriel Barceló hagué de dir al nostre patètic personatge si “Mallorca era Sicília”. Com diuen els diaris: “El portavoz del Bloc y líder del PSM, Biel Barceló, emplazó ayer a los consellers de Presidencia y de Vivienda, Albert Moragues y Jaume Carbonero, a reflexionar sobre si las amenazas ‘son formas de hacer política y si esto es Mallorca o Sicília”.

Evidentment Gabriel Barceló no volgué entrar en més detalls, ja que, com a persona i assenyat dirigent polític, no ha volgut caure en les formes i desqualificacions típiques del conseller.

Cal dir que a nosaltres, a l'esquerra que ha patit en carn pròpia, com Biel Barceló, les ofenses i mals modals de Jaume Carbonero no ens estranya gens ni mica tot el desgavell de desastres que envolten les decisions de conseller Carbonero.

Aquests continuats desastres sempre han posat en situació difícil les forces progressistes illenques: l'autoritarisme demostrat en l'anterior Pacte de Progrés, la manca de la més mínima autocrítica, la persistència en els errors, fan que Jaume Carbonero sigui sempre

un problema que posa en perill tots els esforços dels sectors que donam suport crític al govern.

Però... qui és aquest prepotent i enfurismat personatge? Fa uns anys Jaume Carbonero, fent costat als sectors més reaccionaris del sectarisme i el dogmatisme illenc, sectors propers al ranci carrillisme i afins —Antoni M. Thomàs, Gabriel Sevilla, Alberto Saoner, Bernat Riutort, Ignasi Ribas, Gustavo Catalán, José Mª Carbonero, Salvador Bastida... —, signava pamflets plens de calúrnies i tergiversacions contra aquells que volíem servir la memòria històrica de l'esquerra revolucionària de les Illes. Encegat pel dogmatisme i el sectarisme, Jaume Carbonero s'atrevia a dir, i ho signava sense cap mena de vergonya, que els partits comunistes i de l'esquerra revolucionària que no eren de tendència carrillista “feien el joc al franquisme policíac”. Quina podridura i quina manca d'ètica! Una vergonya, tot plegat, aquestes falses afirmacions. I tot era per embrutar la memòria de lluita per la llibertat de centenars i centenars d'antifeixistes que no tenien res a veure amb el neostalinisme carrillista i que havien lluitat contra Franco en la LCR, l'OEC, el PTE, BR, el MCI, el POR o qualsevol grup alternatiu republicà conseqüent, independentista o de simple tendència cristiana anticapitalista.

Ara, anys després d'aquests fets, amb igual prepotència, s'atreveix, com explica la premsa, a proferir amenaces contra els seus lleials socis de govern en no pair que s'hagi hagut de modificar la seva llei destructora del nostre territori. Un conseller que sempre, des de totes les àrees de gestió on ha exercit el poder, ha perjudicat els interessos populars i les forces progressistes. L'afer de comportament sicilià, les amenaces que comentam, no fan més que confirmar tot el que ja sabíem del personatge quant a unes formes d'actuació, de demonització envers aquell que no combrega amb les seves discutibles idees i opinions; una forma de fer política i d'actuacions, en definitiva, absolutament impresentables ahir, avui dia i sempre.

Jaume Carbonero i la destrucció de Campos

Dies passats vaig assistir a un bel·líssim i evocador acte cultural. Era a la Biblioteca de Cort i hi intervenien els escriptors Pere Rosselló Bover, Xavier Abraham i Joan Perelló. Tots bons amics i excel·lents poetes. Entre els poemes llegits —poemes d'amor i melangia, versos dedicats al nostre fugaç pas per la vida... —, també en llegiren de combat, d'enyorança per aquesta Mallorca que dia a dia va morint trosjada per especuladors sense consciència, per lladres i corruptes, els pocavergonyes que destrueixen recursos i territori, encimenten la terra, fan malbé el nostre paisatge. Els haikus de

Pere Rosselló Bover són un exemple en aquest sentit; els poemes de Joan Perelló rememorant aquella illa que coneguèrem en un passat recent, feien posar la pell de gallina en constatar el que ens han enflocat un exèrcit de malfactors, tants de polítics remeiers d'arenas i cendres que ens passen amb cançons mentre especulen, alguns roben les comptes corrents de les institucions i organitzen orgies sexuals amb els diners dels contribuents.

Mentre escoltava el magnífic recital poètic, absort en aquell ambient tranquil, envoltat de llibres i bons amics, no deixava de pensar en les malifetes del polèmic conseller d'Habitatge del Govern de les Illes. Em referesc a Jaume Carbonero, aquell que vol construir en sòl rústic i que, per a la seva vergonya, hagué de ser frenat en les seves ànsies destructives per Nadal, d'UM, i també, més vergonya encara!, per Rosa Estaràs del PP. Sortosament la irracional llei Carbonero va ser retirada pel Govern, i, amb les aportacions de tots els grups parlamentaris, els partits abans esmentats, però també del Bloc, PSOE i Eivissa pel Canvi, va poder tirar endavant un nou projecte més raonable.

Però Jaume Carbonero ha emproat el poble del nostre amic Joan Perelló i, en una de les seves polèmiques i sempre desencertades disposicions, vol construir 450 nous habitatges quan hi ha un munt de pisos buits al poble. Un desbarat fora mida que ha estat denunciat per l'esquerra alternativa de les Illes i, com veurem més avall, motivà en el seu moment unes bones reflexions del poeta Joan Perelló.

Anem a pams. Per l'octubre de 2006 l'Ajuntament de Campos va aprovar la revisió de les Normes Subsidiàries del seu terme municipal únicament amb els vots favorables del PP. Aquestes normes preveuen duplicar la població fins a les divuit mil persones! Els nous habitatges de VPO que Jaume Carbonero vol construir a Campos l'únic que faran serà contribuir a consolidar un creixement desmesurat. El Govern, si dóna suport a aquest nou desbarat del conseller d'Habitatge, farà una opció que no té res a veure amb un ecologisme sostenible, amb la preservació de recursos i territori, i el bestial creixement demogràfic que comportarà l'errada decisió de Carbonero agreujarà el col·lapse que en molt aspectes ja pateix Campos.

Recordem, com explica el web Ixent, que voler arribar als divuit mil habitants és un fet d'una irresponsabilitat total. Com ha escrit l'activista i dirigent sindical Llorenç Buades, l'any 2004 Campos tenia 7.998 habitants, i l'any 2007 s'obrí amb 9.018 persones. Els anys 2003 i 2004 s'alçaren 200 habitatges nous al poble. Durant els anys 2005 i 2006 varen ser 577, i durant el 2007 són 476 els habitatges nous visats i en construcció. Ni les indústries làc-

ties, ni les explotacions ramaderes en recessió han generat llocs de treball per a tanta gent. En els darrers anys, a un creixement de 1.020 habitants entre el 2004 i el 2007, han seguit 1.253 habitatges nous: més habitatges que persones.

I, ara, el conseller Jaume Carbonero ha posat en marxa la construcció de 435 habitatges nous.

Ens demanam d'on surt, quins són els motius d'aquesta delirant bogeria constructora, quan tothom sap que en aquests indrets no hi ha llocs de treball, ni els equipaments socials, si les infraestructures necessàries per a fer front al creixement que vol imposar Carbonero al poble de Campos.

Si Jaume Carbonero continua amb la seva demencial política de voler construir sense pensar en les conseqüències de les seves decisions només agreujarà els problemes que ja té Campos. Els carrers no bastaran per aparcar els cotxes; les escoles del poble ja estan desbordades, serà necessari —ja ho és!— una ampliació gegantina de l'ambulatori... totes les infraestructures quedaran petites i s'haurà de pensar a donar serveis a aquestes divuit mil o vint mil persones previstes.

Jaume Carbonero sembla reivindicar contínuament la política del totxo sense veure els problemes reals que comporten desencertades decisions que pren. El conseller d'Habitatge continua una política que pensàvem deixada de banda, la política d'irracional insostenibilitat promoguda per la dreta depredadora, d'una política que fa malbé el territori i no pensa en les nefastes conseqüències que comporta. La política del “desarrollismo” franquista dels anys seixanta, que no ha cessat mai en aquesta assolellada colònia mediterrània.

Emportat per una certa tristor, el poeta Joan Perelló deixava constància del seu dolor en uns bells comentaris penjats en el seu blog de BalearWeb: “Les notícies que duu [la premsa] sobre la construcció de 450 vivendes de protecció oficial a la vila de Campos me deixa atordit. Ja hi duiem dies sobre això i sembla que pren malament. No hi veig cap explicació coherent i, en canvi, hi veig molt d'emperons”. I conclou: “El creixement desmesurat, un 15%, sense planificació, ni necessitat, no treu cap enlloc. Desconec a hores d'ara el perquè de tot plegat i si els actuals governants han rebut una herència de la qual no poden ni saben com desfer-se'n. Sense comptar amb aquestes vivendes VPO en aquest poble ja hi ha hagut un augment considerable de nova vivenda i diuen que en queden moltes de buides encara. No sé si qualcú hi posarà remei o acabarem com sempre, tombant el coll i avesant-nos a una nova configuració urbana”.

CONTRA LA SALVACIÓ

Recull a càrrec d'en Ricard-Joan Colom

NATURA HUMANA CAIGUDA.

✠ “El cap beneït, principi de prudència,

fins al cervell, espines el travessen;
els ulls tancats, finestra de clemència,
cos sense crim, amb molta paciència,
de sostenir justícia no cessen.

Per fortitud estan les mans clavades,
en tal balança que virtut de templança,
i per la fe obertes les corades,
per caritat les carns tan assotades,
que els pecadors abunden d'esperança.

Superbiós, pensa quants l'escarneixen!
Envejós mal, guaita el Senyor com pena!
Oh, gran golut, tasta el gust de què el peixen,
i amb sa amargor la teva fam ordena!

Carnal maleït, mira la carn batuda
del redemptor, tan flaca de dejunis!
Pels trists avars ella va ser venuda;
del peresós la culpa gran, remuda
diligentment, a força d'infortunis.

Semblants pecats com a serpents, a mossos,
no paren mai, mosseguen devorant-nos.
Membres són teus, Senyor, els nostres cossos;
Tu ens has format els nervis i els ossos,
de veritat, no per a condemnar-nos.

Que Tu per tots del cel fins ben al centre
Tu vas venir per traure els sants pròmens,
pares antics, d'aquell maligne ventre
del cor d'infern, on te prec io no entre,
oh, Redemptor, salut de tots els hòmens.

Suplic-te, doncs, que els meus desigs arregle,
perquè vivint mai no prenga sinistre.
Fes-me, Senyor, anar per aquell regle
del teu voler, a fi que en aquest segle
de quant és teu io sia bon ministre.

Fes que el meu cos sia delitós temple
on tes llaors cantant se sacrificuen.
Oh, sant Corder figurat per exemple
de caritat, segons hui te contemple!

Fes que en el cel mos senys et glorifiquen” (“Contemplant lo Crucifixi”, en versió actualitzada lliure,

del poeta Narcís Vinyoles, s. XVI).

✠ “La idea agustiniana de l'absoluta depravació humana, que l'home tot –cos, ànima, pensament- és una creació *caiguda*...és bàsicament bíblica. L'home està corromput, és viciós i impur...Els reformadors no es trobaven capficats amb el pecat; el tractaven tan seriósament com ho feia el Crist. Havien cop-sat que llurs bones obres no els duien pas enlloc, i aleshores acolliren l'Evangelí com el pres la clau de sa cel·la o l'indult un damnat a mort. Tal homes no recorden més llur cel·la ni mort segura, ans viuen per complet en llur adés trobada llibertat” (“Luter”, 1968, de Jame Atkinson).

Luter cremant les butlles papals.

✠ “Qualsevol pecat és amb tu, a les teves espatlles, o el porta Crist, l'Anyell de Déu. Ara si va penjant de la teva esquena, estàs perdut; però si t'estàs recolzant en el Crist, ets lliure, i et salvarà. Ara decideix què vols” (Martí Luter, 1483-1546, teòleg alemany iniciador de la Reforma protestant).

✠ “Jo podria estar predicant el Crist per tota l'eternitat; però a no ser que senti que n'heu de menester, no vindreu mai a Ell...Una altra raó és perquè als homes no els agrada la manera en què el Crist salva. L'un diu: “No m'agrada perquè em fa sant, i no podré emborratxar-me ni flastomar si sóc salvat” (“La lliure voluntat-una esclava”, de Charles Spurgeon, 1834-1892. famós predicador baptista britànic).

Hitler saluda Müller “el bisbe (catòlic) del Reich”

i Abbot Schachleitner

LA MANIPULACIÓ I LA BLASFÈMIA

✠ “No sols sou enemics de la vostra salvació, ans àdhuc impediu que tants milers de pobles creguin i se salvin; i no solament els en els qui ja cremen en els focs eters a causa de la vostra crueltat, de les espases i de les altres maneres de llevar la vida amb les quals heu posat fi a una tan immensa multitud d'homes, sinó també els qui han evitat la vostra espasa cruel, donat que, a causa de les vostres maldats, amb prou feines, o mai, creuran de veritat ... Per això sofrireu suplicis gravíssims, no solament per la vostra perdició, sinó també per aquells als quals sostraguéreu el període de conversió i penitència en ocasionar-los una mort intempestiva i els trametéreu directament als turments dels inferns, i també per aquells qui, a causa dels vostres pèssims exemples, miraren amb odi la fe i, així mateix, per l'ultratge a tota l'Església Universal i, igualment per la blasfèmia contra Déu” (Fra Bartomeu Casaus / Bartolomé de las Casas, 1472-Madrid 1566, bisbe proindigenista, valent lluitador contra el gran genocidi espanyol contra l'Amèrica, denuncia amb valor els cruels genocides espanyols: aplicable a tots els beats que col·laboren amb la criminal política espanyola de genocidi contra les nacions sota la seva bota).

✠ “Això us fa saber el Senyor, Déu sobirà: *Ací em teniu contra els pastors. Jo mateix cercaré les meves ovelles, els les prendré de les mans i no les tornaran a pasturar. Els pastors no es pasturaran més a ells mateixos; salvaré de la seva boca les meves ovelles i mai més no les podran devorar*” (Ezequiel 34:10-11, profetitzat ca. 592-570 a. C.).

✠ “L'episcopat espanyol estava estretament vinculat als militars colpistes. I igual que aquests, també [el cardenal Illundáin, de Sevilla] va fer propaganda d'aquests tres anys sagnants com d'una ‘croada’ contra els ‘ateus’, afirmant que és *lamentable haver d'aclarir encara que això no va ser cap pronunciamient militar, cap guerra civil, cap lluita de classes*. ‘Aquesta guerra no és una guerra civil, sinó una croada contra la revolució mundial roja’, ‘una croada... en tant que defensa tot allò que és essencial per a la religió’. El cardenal primat Gomà i Tomàs, qui trastocà la invasió [italiana] d'Abisinia, amb les seves imatges de la Madonna i els seus gasos verinosos, en ‘obra civilitzadora’, alligona ara l'opinió pública mundial tot dient: *D'una banda tenim els qui lluiten pels ideals nats de la vella tradició i de la vella història d'Espanya; per un altre, a una horda heterogènia*’ o per dir-lo amb les paraules d'una llarga pastoral de l'arquebisbe de Santiago de Compostel·la: *‘una banda de gent sense llei*’. ‘El Crist i l'Anticrist estan lliurant una batalla a la nostra terra’” (Karlheinz Deschner, “La política dels Papes en el segle XX”, sobre la influència de l'Església en la Guerra Civil 1936-1939).

✠ “Per esperó de la fe, estem obligats a creure i mantenir que hi ha una sola i Santa Església Catòlica i la mateixa Apostòlica [...] i fora d'aquesta no hi ha salvació ni perdó dels pecats...” “Declarem,

diem, definim i pronunciem que sotmetre's al Romà Pontífex és de tota necessitat per a la salvació de tota humana criatura" (Papa Bonifaci VIII, Butlla "Unam Sanctam", 1302, per més que "Hi ha un sol Déu; hi ha també un sol mitjancer entre Déu i els homes, l'home Jesucrist", 1ª Timoteu 2:5).

✳ "Van venir amb una Bíblia i llur religió, ens van robar la nostra terra, van aixafar el nostre esperit... i ara ens diuen que deuríem estar agraïts al 'Senyor' per haver estat salvats" (Cap indi Pontiac, mort en 1769).

Capellans armats per a la Guerra Civil en una plaça de braus, preparats per a "la Cruzada"

LA SALVACIÓ EN

FALS

✳ "La consciència de pecat i el penediment del pecat són dues coses ben distintes... Perquè la consciència pot ser sacejada, sense que el cor sia renovat. Per tant, és molt perillós de contentar-se amb la convicció de pecat com a succedani d'una salvació espiritual verdadera" ("Els trets distintius del ver cristià", de Gardiner Spring).

✳ "Reconeix que la pau i el perdó no depenen de sentiments de pietat sinó de Crist i del que ha fet" (John White?, ca. 1540-ca.1606, pioner Virginià i colonitzador anglès a Nord-amèrica).

✳ "I la majoria dels homes són tan ximples que pretenen atènyer el regne, heretar la vida eterna i regnar per sempre amb el Crist –cosa gran i que excedeix tota imaginació-, vivint segons la seva pròpia voluntat i obeint-la, més ben dit, obeint el sembrador d'aquestes coses vanes i clarament perjudicials" ("150 capítols sobre la perfecció en l'Esperit", Macari d'Egipte, s. IV-V).

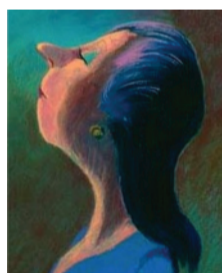
✳ "Que serà on trobaràs la saviesa verdadera: no pas en els discursos elegants, sinó en el poder de la creu que obra substancialment en els qui s'han fet dignes de conquerir-la. Car la creu del Crist, diu Pau, "és escàndol per als jueus i iniciosa per als grecs, però per a nosaltres, que ens hem salvat, és poder de Déu i saviesa de Déu" (Corintis 1:23-24)" ("150 capítols a tomb de la perfecció en l'Esperit", de Macari d'Egipte, s. IV-V).

✳ "Els qui viatgen per mar, quan ve la tempesta, no donen cap valor a la mercaderia, ans l'encenen a la càrrega al mar amb les pròpies mans, ja que la con-

sideren com a una cosa secundària al costat de la pròpia vida (...) no valoren gaire la pèrdua de llurs mercaderies; nosaltres, en canvi, que professam pretendre la vida eterna, no som capaços de bandejar ni la cosa més trivial, ans preferim morir amb tota la càrrega abans que salvar-nos tot renunciant-hi" (Nil l'Asceta, Egipte, s. IV ó VI).

✳ "Hi ha pecats més materials, són els més "antisistema", els que esquerranegen, els més identificables directament (sexuals, blasfemar, furta...) i d'altres més espirituals i invisibles (supèrbia, enveja, malícia...). Els segons, en tant que més invisibles, són més manipulables. Una doctrina que es basa en obres humanes per a la salvació tendirà inevitablement a l'orgull. I si és en obres rituals, l'orgull recaurà sobre la institució que administra els rituals, és a dir, el clergat i l'organigrama eclesial i tot just això és el que més es podrà espiritualment. Ací, el desori blasfema... amb molt d'ordre" (Autocitació).

✳ "Luter s'embolica sorprenentment entre obres de la llei (rituals) que rebutja Pau i obres de misericòrdia (benaurances) que reclama Jaume. La salvació és per fe però es demostra a través de les obres de misericòrdia –religió veritable- no pas a través de la religiositat ritual, que sols és fe morta o falsa" (Autocitació).

ELS QUI NO VOLEN

LA SALVACIÓ

✳ "...si, finalment, aqueix Déu qui expira pels homes no pot commoure el nostre cor ni inflamar els nostres pensaments, és de témer que mai no es trobin en les nostres obres, com en les del poeta, "brillants miracles" *spreciosa miracula*" ("El Geni del Cristianisme", 1828, de François René, bescomte de Chateaubriand, 1768-1848, escriptor, traductor i polític francès).

✳ "La història dels pobles antics (que durà mil·lenis i desembocà en la història de Roma) és la d'un canvi des de la comprensió personal i animal de la vida cap a un model social i estatal. Tota la història, des de la Roma imperial i el cristianisme (història que és encara la nostra) és la de la transformació de la comprensió social de la vida en comprensió divina.

✳ Aquesta comprensió divina, i l'ensenyament cristià que s'hi basa, governa la nostra vida i es troba a la base de totes les nostres activitats pràctiques i científiques. Els homes de pretesa ciència, per no

examinar sinó pels signes exteriors eixa manera divina, el jutgen anacrònic i creuen que no pot tenir per a nosaltres cap sentit (...).

✳ Hi rau, majorment, la font de les més grosses errades humanes. Les criatures del més baix esglaó de la comprensió de la vida entren en contacte amb les manifestacions d'un pla superior. Però en lloc d'esforçar-se per copsar-ne el sentit i abastar el pla on podrien meditar el problema més intel·ligentment, el tracten amb llur més baixa comprensió prèvia. I llur decisió agosarada és tant major com que no comprenen de què estan parlant.

✳ Molta gent de ciència estudia l'ensenyament del Crist sense superar el nivell de comprensió social de la vida. I tal ensenyament no els sembla sinó una fusió indeterminada i incoherent (...) No la jutgen sinó per les manifestacions externes: catolicisme, protestantisme, dogmes, lluites contra els poders civils. Talment són com sords que jutgen els sentits i les qualitats de la música només pels moviments que veuen fer als músics.

✳ Alguns pretenen que l'ensenyament moral del cristianisme és bo, però exagerat (...). Repeteixen el que els jueus afirmaven i no podien deixar d'afirmar; en no comprendre les paraules del Mestre, el crucifixaren.

✳ Així, al parer dels entesos d'avui, la llei jueva "ull per ull i dent per dent", la del just càstig, formulada fa 5.000 anys, fora més racional que la llei de l'amor (...).

✳ Els predicadors de la fraternitat positiva, comunista, social, proposen, per auxiliar l'amor humà que s'esgota, l'amor cristià. L'ur positivisme es fonamentava en l'amor a si mateix. Tal amor, en passar del jo a la família, i a la tribu, país...no cessa d'afeblir-se. Proposen, com a remei, un amor a la Humanitat sense amor a Déu: uns efectes però sense els fonaments originals.

✳ Tal amor és impossible. On manca la comprensió cristiana de la vida, no hi ha amor cristià; per al qual, en efecte, el sentit de la vida rau en l'amor i en el servei a Déu" (Lev Nicolaievitx Tolstoi, 1828-1910, escriptor rus i pensador noviolent i moralista socialitzant).

✳ "Cap home no s'exclou de fer una crida a Déu, la porta de salvació és oberta a tots els homes: no hi ha cap altra cosa que ens bandegi de salvar-nos, tret de la nostra pròpia incredulitat" (Comentari sobre Fets 2:21, de Johan Calvin, 1509 -1564, teòleg alemany de la Reforma, fundador d'un dels principals corrents protestants).

✳ "Els qui creuen en ell no són condemnats, però els qui no creuen ja han estat condemnats, perquè no han cregut en el nom del Fill únic de Déu. La condemna ha arribat per això: quan la llum ha vingut al món, els homes s'han estimat més la foscor que no la llum, ja que les seves obres eren dolentes. Tots els qui obren el mal tenen malícia de la llum, i no s'acosten a la llum perquè quedarien al descobert les seves obres. Però els qui viuen d'acord amb la veritat s'acosten a la llum perquè es vegin les seves obres, ja que les fan segons Déu" (Evangeli de Joan 3:17-21).

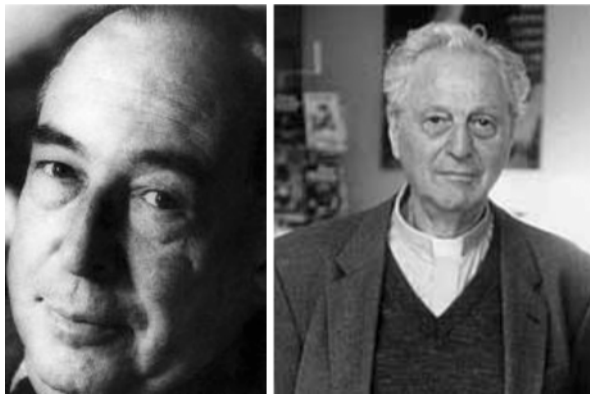
✳ "Així que, si no vols salvar-te, enhorabona! Déu no és obligatori, i l'interessa més que te'n surtis amb la teva que veure't al costat d'Ell. Això ve d'ésser afaïçonats a la seva imatge i semblança: Ell pot fer la seva Voluntat i ens permet fer-la a nosaltres també, Ell ens va donar aquest poder" (Jerry,

teòleg catòlic).

✠ “Cap revolució social, cap conversió moral poden suprimir aquesta manca que existeix dins el cor humà...; i no pot ser fundar sobre l'existència una saviesa abstracta, la qual, en apartar-se de l'ésser, sols miraria l'harmonia mateixa entre els existents (...) Pot ser que alguns neguin aquesta afirmació, com a fundada sobre pressuposts ontològics discutibles; deurà reconèixer, si més no, que aquest avenir harmoniós no és més un somni incert, i que, en tot cas, no ens pertany. El nostre domini de l'avenir és limitat, el moviment de l'expansió de l'existència exigeix que hom s'esforci en cada moment per fer-la créixer; però allí on s'atura, també s'atura el nostre esdevenidor: més enllà no hi ha més que no-res, perquè més que no-res no està revelat...D'aquesta nit disforme mai no podríem traure cap justificació dels nostres actes; perquè els condemna tots amb la mateixa indiferència; colga les faltes i els defectes d'aquí, cobrirà també els triomfs; eixa nit de l'avenir pot ser igual un paradís que caos o mort, potser un dia els homes tornaran a la barbàrie, potser algun dia la Terra no serà sinó un planeta glaçat. En aquesta perspectiva tots els moments es confonen en la indistinció del no-res i de l'ésser. No pot, doncs, l'home confiar en aquest avenir incert i estrany la cura de la seva salvació: deu assegurar-la en el si de la seva pròpia existència; aquesta existència no és concebible, hem dit, sinó com afirmació de l'avenir, però d'un avenir humà, d'un avenir finit” (“*Pour une moral de l'ambiguïté*”, Simone de Beauvoir, 1908-1986, escriptora feminista i existencialista

francesa).

✠ “Una mala persona necessita penedir-se més: només una bona persona es pot penedir perfectament. Com pitjor és, més n'ha de menester i menys ho pot fer” (*Mere Christianity / Simplement, Christianisme*, de Clive Staples Lewis, 1898-1963, novel·lista cristià nord-irlandès).

C. S. LEWIS.

R. WURMBRAND.

✠ “Et caldrà un salvador, encara que esdevinguis ateu, car alguna vegada pecaràs contra el teu ateisme... Dissortadament no hi ha un Déu dels ateus” (Richard Wurmbbrand, màrtir evangèlic d'una minoria nacional a Romania, sota les dictadures nazi i stalinista).

✠ “No ens cal que Déu faci el que nosaltres podem fer i no ho fem. No hi ha necessitat, ni valor, ni res

a guanyar-hi, si Déu salva el que nosaltres no volem salvar. Un Déu que ens salva de les conseqüències dels nostres pecats col·lectius és un Déu que ens arrabassa la condició de criatures i la redueix a servitud... I, el que tal vegada és encara pitjor, fa de Déu el narrador d'una obra teatral anomenada ‘vida’ que nosaltres escrivim cada dia per mandat de l'Ésser al que anomenem Déu” (Joan Chittister, “*A la recerca de la fe*”).

✠ “L'home té malícia de la Revelació perquè és el despertar, l'alliberament de les veritats abstractes a les quals els descendents de Cain...s'han avesat. La filosofia (...) allunya de si (...) el misteri, i evita totes aquelles preguntes per a les quals té respostes ja preparades” (Lev Txestov, 1866-1938, filòsof cristià existencialista russojueu).

✠ “Ben forasenyat és qui s'ocupa més d'unes altres coses que de les que pertocquen a la pròpia salvació” (1441, Imitació de Crist/ De Imitatione Christi, II, 2:8, gran best-seller cristià, atribuït a Tomàs Haemerken o Haemerlein “Kempis”, 1379 ó 1380-1471, místic alemany).

✠ “El nostre Camí vol caminants. Tres menes d'homes avorreix: l'inmòbil, el qui reula i qui camina fora d'Ell” (Aureli-Agustí d'Hipona, 354-430, Pare i arquitecte de l'Església, filòsof i teòleg, en temps de l'ensulsiada de l'Imperi Romà d'Occident, nascut a Numídia).

Les Illes, més verdes

La Conselleria de Medi Ambient ha plantat, entre els passats octubre i febrer, un total de 173.436 arbres a les Illes Balears

L'actuació, en la qual hi han intervingut 14 brigades forestals, s'emmarca en l'objectiu de plantar un milió d'arbres durant la present legislatura

El conseller de Medi Ambient, Miquel Àngel Grimalt, ha explicat avui en el Parlament que la campanya “+ Bosc” ha repoblat, en el període octubre 2007-febrer 2008, un total de 173.436 arbres (pins i alzines). Com es recordarà, la campanya “+Bosc” preveu la plantació d'un milió d'arbres durant la present legislatura.

Grimalt ha indicat a la Cambra autonòmica que en aquesta darrera repoblació forestal hi han intervingut un total de 14 brigades forestals i s'han esgotat les existències de pi i alzina en el viver de Menut, on no s'havien exhaurit mai. A més, a cada arbre plantat s'han aplicat mesures protectores per tal d'assegurar la supervivència dels exemplars, principalment davant l'acció de les cabres.

Per illes, la repoblació fore-

stal apuntada s'ha distribuït de la següent manera: a Mallorca, 159.867 arbres; a les Pitiüses, 11.803; i a Menorca, 1.766.

Amb la campanya “+ Bosc”, la Conselleria de Medi Ambient ha posat en marxa un programa que pretén recuperar centenars d'hectàrees forestals a zones incendiades o degradades, conservar espècies forestals singulars i ajudar a propietaris a restaurar o crear masses boscoses a les seves finques, a més de fomentar la sensibilització respecte de la importància dels nostres boscs entre els escolars i la població en general.

Així, a través del viver forestal de Menut, la previsió de la Conselleria de Medi Ambient és plantar uns 600.000 arbres a les finques públiques, aportar-ne 300.000 a propietaris de finques privades mitjançant convenis i lliurar els 100.000 restants a escoles que en vulguin plantar i a fires per a la seva distribució entre la població.

A les finques públiques, els arbres plantats i les àrees reforrestades seran protegides i tancades per evitar l'acció de les cabres assilvestrades, que es mengen

qualsevol brot o planta jove que troben, i es recomanarà als propietaris privats que facin el mateix per a una major seguretat en l'èxit de la plantació. En qualsevol cas, l'obtenció dels arbres serà absolutament gratuïta per als interessats. La Conselleria de Medi Ambient invertirà uns 6 milions d'euros en l'aplicació d'aquest projecte al llarg de la legislatura.

Amb aquest projecte es pretén conscienciar la ciutadania de la importància dels nostres boscs. Les masses forestals absorbeixen el diòxid de carboni i contribueixen a lluitar contra el canvi climàtic, eviten la pèrdua de sòl i la desertització, regulen els cicles de l'aigua i afavoreixen la riquesa de la biodiversitat. A més, els boscs aporten qualitat de vida als ciutadans i qualitat paisatgística, factor important en una comunitat turística com Balears.

Cal destacar que el viver forestal de Menut ha posat especial esment en disposar d'exemplars forestals dels diferents espais naturals de les Illes, de tal manera que a cada àrea reforestada només s'hi plantaran arbres obtinguts de llavors de la seva zona. Així es tindran més garanties d'èxit en la reforestació.

Va finançar Matas El (In)Mundo a través de Bitel?

Avui diumenge **Diario de Mallorca** ha publicat que la Fiscalia està investigant diversos pagaments de Bitel a

un grup periodístic de Madrid. Concretament les paraules textuais de DM són les següents: “**Tambien se están investigando varios pagos efectuados por Bitel a un grupo periodístico de Madrid por unas dudosas inserciones publicitarias**”.

Qui és aquest grup foraster, es demana molta gent? Doncs si no és **El (In)Mundo** nosaltres no sabem qui pugui ésser. **El (In)Mundo** i la “**Nueva Mallorca**” ja van rebre una milionada per part de **Rosa Estaràs** per celebrar uns premis fantasmagòrics que **Ramírez** ha anat repetint a totes les CA governades pel PP. I és que encara queden moltes coses per explicar de l'època Matas, per exemple, qui i com es pagaven els milers i milers d'exemplars d'**El (In)Mundo** que es repartien gratuïtament per escoles, instituts, fires, centres concertats, etc.? Qui i com es finançaven els digitals d'atac a les ordres del PP dirigits per **Peré Arguelé** i don **Antonio Alemany**, etc? Lobbyperlaindependencia.org

17 HORES AL CENTRE DE PALMA

DIADA LA NOSTRA LLENGUA AL CARRER

17 DE MAIG

Trobada gegantera, fira d'entitats, poesia, teatre, lectura al carrer, festa infantil amb **Cucorba**, ballada amb **Música Nostra** i espai de cultura popular, música, projeccions, i concert final amb **Obrint Pas i Anegats!!**

Vine a viure-la!

Ara és l'hora de garantir la cohesió social, els drets lingüístics, l'ús social de l'idioma i el reconeixement internacional del català.

Diseny / Il·lustració: Jaume Vich

OBRA CULTURAL BALEAR
LLENGUACULTURAPAI'S

OCB.CAT

Prejudicis i el dogma de la “correcció política” (I)

“**R**es no dona tanta pena a la gent com haver de pensar” (Martin Luther King Jr., líder no violent baptista negre). “Moltes estadístiques i dades, que existeixen i son públiques, no es difonen als mitjans a causa de l’antiracisme i la correcció política imperants, segons les quals mentir es preferible quan la veritat va contra el dogma” (“Fera Ferotge”, fòrum). “Quan allò imaginat ha devorat el jo, arrossega l’home a una embriaguesa buida” (Søren Aabye Kierkegaard, 1813-1855, filòsof, teòleg i escriptor existencialista protestant danès). “El camí més curt per a arruïnar un país és donar el país als demagogs” (Dionís d’Halícar-nas, s. V a. de C.)

La gent rutinària, amb mandra per a pensar amb dades actualitzades, creuen abans els dogmes de sempre (que aporten l’aplaudiment fàcil en el propi medi) que no pas les dades o el que tenen davant el nas. Eixe és el problema de la gent corcada pels dogmes políticament correctes de 20 ó 30 anys arrere. Són reaccionaris perquè pensen en realitats sociològiques que ja no existeixen així i a més ho fan per mediocritat: per ser acceptats en una subcultura, la d’ells, la progre.

“Els tararots refusen allò que veuen, no pas allò que pensen; els savis rebutgen allò que pensen, no allò que veuen (...) Observa les coses com són i no prestes atenció als altres” (“Els ensenyaments zen de Huang-po”, ca. 800-850).

Quan gent mediocre semiculta adopta el Pensament Políticament Correcte com a premissa orientativa tendeix a convertir-se en inquisidora contra qualsevol opinió dissident, i fins i tot irracional i calumniadora, amb implicacions palesament antidemocràtiques.

Per a la nostra esquerrera radical, tothom és nazi i fatxa, excepte ells que són guais, follen i fumen canuts escoltant música guai, i tot arreglat. Pràcticament no donen per a res més. Bamby i Caputxeta eren molt més crítics i antisistema que aquests.

I és que, igual que abans veien “rojos” o “maricons” per tots els racons, ara veuen “fatxes”. La nostra progressia ha fet el miracle (inventat, perquè dels fatxes de veritat no se n’ocupa: els té por i en fuig) de “la multiplicació dels fatxes i dels nazis” entre tot allò que no repetesca -sense pensar més- llur doctrineta, com a lloros, pels segles dels segles.

El problema, com de costum, el tenim a casa, on la nostra esquerra independentista vol ser més marxista que Marx, més revolucionària que la CNT i que Mao, etc. Perquè si Mao va pactar contra els invasors japonesos amb un fatxa declarat com el Kang Kai Xec, aquests “revolucionaris” dels nostres patiments no volen ni sentir parlar de Front

Patriòtic o Bloc independentista, cosa de la qual sí que parla el PSAN, i que fou bàsic per al Vietcong. Són uns analfabets polítics perillosos. El problema és que ni tan sols són marxistes ni han llegit seriosament cap clàssic marxista. Si ho haguessin fet no clavarien tan clamorosament la pota. Però aquesta genteta sols es dedica bàsicament al sex&drugs& rok’n’roll, de pensar les coses racionalment res. Són el negatiu del “més papistes que el Papa” dels fatxes espanyols.

Si ara vingués en Ramon Muntaner a muntó dels nostres “indepes” de corral li dirien nazi oldfashioned, si vingués Lull el menysprearien per ser cristià, si vingués Gaudí li dirien boig i beat i si vingués Macià li retraurien que havia estat militar espanyol, però si vingués Hitler o Franco amb la falç i el martell o amb l’A anarquista molts esquerranosos els seguirien ben pagats.

Si vols ser català plenament, de seguida eixiran els inquisidors del Política Correcte i la Policia del Pensament orwel·liana de l’extrema esquerra acusant-te de “nazi” i “fatxa” (paraules que molts d’ells tenen sempiternament a la punta de la llengua a fi de pensar poc i no deixar pensar ni raonar, tampoc, a l’audiència juvenil que fanatitzen).

IMMIGRACIÓ I MULTICULTIS.

Oposar-se activament a la immigració manca de realisme elemental -perquè va contra l’experiència històrica, les macronecessitats demogràfiques i econòmiques que manen al món real-, en política, tot allò mancat de realisme, en radicalitzar-se o pretendre imposar-se socialment contra la tendència natural, desemboca sempre en violència cega. Ara bé, la immigració ve per la imposició de la macroeconomia i ací perquè l’empresariat la necessita per controlar salaris.

Els qui sofreixen els aspectes negatius de la immigració són els qui, com era de témer, es feixistitzen: no pas, és clar, els universitaris i progressia, que conviuen en bones condicions amb estrangers (universitaris, ONGs i viatges). Però aquesta progressia esquerrana viu en realitat en un ghetto daurat i no pateix directament de manera tan clara el que pateixen les barriades obreres europees que voten partits racistes, farts de drogues, robatoris i prostitució (conseqüència de la marginació social d’una immigració no integrada).

La socialdemocràcia -amb forta representació de docents- està presa de l’ortodòxia mecanicista i censoradora del Pensament Políticament Correcte, i substitueix les realitats per definicions encartonades, és justament aquesta actitud estúpida i políticament suïcida el que dona molt marge de maniobra a la dreta

reaccionària i xenòfoba per a agitar contra la immigració.

“L’intel·lectual per al qual la definició substitueix la comprensió és menyspreable” (Keyserling). Les solucions reals a la qüestió migratòria no passen, en allò bàsic, en cap moment, pel que semblen ser les reaccions lògiques immediates: l’esquerranisme, el just reivindicacionisme social, el moviment antiglobalització, la reivindicació universalista i del mestissatge: és una mica més complex, menys simplista. Cal anar amb a muntó de tacte i calibrant molt bé els passos, ja que és un terreny sistemàticament minat per l’enemic.

Altrament, parlar en l’actual context de “mestissatge” és, de facto, simple neoliberalisme cultural i lingüístic: el “mestissatge” que s’imposarà és, essencialment, el promocionat comercialment des dels mass media que controla el capital financer, és a dir, genocidi cultural per als més desprotegits jurídicament (nacions i llengües sense Estat propi, o sigui, “sense papers”).

Altrament, en aquest tema, no ens refiem mai de jacobins i espanyols, perquè “L’internacionalisme espanyol sempre s’acaba a la Puerta del Sol. Deu ser pel conegut problema dels espanyols amb els idiomes” “Hi ha un sector de colons que sempre van dient que ells han aixecat Catalunya, però no se per què no van aixecar Espanya i ens van deixar a nosaltres en pau, així Espanya seria avui un potència més alta que EEUU, i nosaltres viuríem tranquils” (D’un fòrum).

TERCERMUNDISME.

Panarabisme i Hispanidad són fenòmens per l’estil: la frustració i la histèria patètica d’imperialistes fracassats i amb els peus de fang, malgrat que de vegades utilitzen icones humanitàries o progrés com el Xè, Durrutti, Arafat, Nàssir, etc. Quan aquests progrés es preocupen tant dels kurds, imazighen, quítxues o maies com es preocupen dels palestins, me’ls creuré. No fa gaire m’arribà un email d’un grup nacionalista amazigh amb aquest text: “Viva Israel”. Reacció comprensible si tenim en compte el genocidi que pateixen a mans àrabomusulmanes.

L’Islam és una secta destructiva, sobretot per a dones i minories.

Però això no ho diran aquests del políticament correcte. Perquè ells són la infiltració mental tercermundista dins un món occidental, sens dubte injust i discutible, però que, almenys, permet una mica de llibertat perquè, bé o mal, ens l’hem guanyada. Els capitosts àrabs no volen ni sentir parlar de llibertat de consciència o democràcia perquè se’ls aniria en orris el control totalitari que tenen

contra la pròpia gent a través de la secta destructiva anomenada Islam, molt més confessionalista que unes altres religions.

Com ací els del PP van de la manera de l’integrisme catòlic, entre les esquerres s’estila ser pro-islàmic, sense adonar-se que sovint aquests islàmics són nazis en versió musulmana. I és que els nostres esquerrans filen tan prim i són tan mosteles analitzant les coses!!

Al ritme que duen els països musulmans, sovint tan medieval, pot passar qualsevol desastre, des d’una “jihad” general fins a la immigració massiva a Occident. Els països islàmics, a més, estan dominats pel panarabisme, que és com dir que els catòlics estan dominats per “la Hispanidad”: ideologies totalitàries que no deixen surar les minories nacionals on tenen la paella pel mànec.

Els poders islàmics vénen la burra que “L’Islam és la religió de la pau i la tolerància » als incauts progrés d’Occident, però la veritat és que mentre obrir una mesquita a Occident no sol tenir cap problema legal, als països islàmics fins i tot està del tot prohibit obrir centres religiosos no islàmics. No fa molt encara hi havien crucifixions a “apòstates” convertits al cristianisme a Sudan o a Aràbia. I fins ara mateix o quasi hi ha progrés contra minories religioses a Indonèsia o Pakistan, segrests i desapareguts a Txetxènia o Iran, lapidacions a Nigèria...

Les oligarquies del món islàmic van ben servides amb les lleis coràniques, que uneixen Estat i religió estretament, tot facilitant-los el control social sobre una massa amorfa i oprimida, per part d’un despotisme asiàtic no gens il·lustrat. Ells s’esdevenen uns governants amb una àurea teocràtica i poden explotar i vendre el país a l’imperialisme occidental.

Per dissort, en un context islàmic és impossible fer una revolució democràtica de separació de poders, perquè si no separen allò primer (religió-Estat, que genera llibertat de consciència), tota la resta sols pot venir de gaidó per simple (i mala) imitació dels països occidentals, però que en realitat queda sols de façana.

Una societat sense pluralisme ideològic (i el pluralisme ideològic és, sobretot, sociològicament, pluralisme religiós), un sistema mínimament democràtic és pràcticament inviable.

La decadència és endògena i el discurs victimista de l’enemic extern, l’americanitis compulsiva, etc. és una excusa per a la mala organització dels països colonitzats, rovell del subdesplegament que pateixen. Cada geperut no es veu la pròpia gèpa.

Els decadents i els subdesenvolupats són, alhora, totalitaris i sovint violents i, en comptes de raonament, fan servir

sovint el simple victimisme, fòbies com l'americanitis a tort i dret, etc.

Però els impepinables fets històrics demostren el que realment són més enllà de la propaganda i les excuses: el fracàs.

Els qui defenen semblants tercermundismes tenen aquest dogma al magí: "Tot oprimat no té la culpa de res mai, tot opressor té la culpa de tot sempre".

"En aquesta situació, hi ha el perill que l'independentisme es nodreixi de gent més preocupada per les seves pròpies marginacions i frustracions que pels problemes reals del poble català i per la lluita independentista catalana. Així veiem, de vegades, que sota la capa d'un 'independentisme radical' s'aixopluga gent desqueferada, problemàtica i vocacionalment sense ofici, que fa bandera, potser sense saber-ho, del vell eslògan classista 'fruir sense produir'.

Aquest independentisme es caracteritza per fer seguidisme de lluites esquerranistes d'arreu, com més lluny millor, enmirallant-se en aquestes i defugint i criticant la lluita patriòtica catalana, a la qual fan un magre favor, en tant que la seva pròpia imatge ha estat aprofitada, sovint, per desprestigiar l'independentisme..." (Josep Guia. 'Sense integració autonomista ni marginació social', a "Lluita", 4-2001).

ANTIAMERICANISME.

Els EUA pogueren fer la revolució de la separació de poders i de les llibertats democràtiques formals -abans que la Revolució francesa, que sols

intentà imitar els americans- perquè hi havia un pluralisme ideològicoreligiós fort: anglesos congregacionistes, escocesos presbiterians, suecs i alemanys luterans, holandesos calvinistes...i després irlandesos, italians i polonesos catòlics, etc. Per això feren per primera vegada d'ençà l'any 480 (=oficialització del catolicisme com a religió imperial per Teodosi) separació políticoreligiosa a Occident.

Com deia Prat de la Riba, l'imperialisme és la vitalitat i l'energia a vessar d'una nació ben autoorganitzada i dirigida amb traça i realisme.

Els EUA han avalat la gran majoria de les independències europees i del món d'ençà la 1ª Guerra Mundial. El President Wilson fou el que féu possible la independència d'una dotzena llarga de nacions a Europa després de la 1ª Guerra Mundial, fins i tot la d'Irlanda contra Londres -un aliat seu. I després de la caiguda del socialisme real igual. Clinton féu possible la independència de Timor front a Indonèsia, important aliada dels EEUU. I Clinton -especialista en minories nacionals i pròxim al wilsonianisme- també garantí la independència final de Bòsnia i Kosovo. Tot passa per Washington, i a Washington hi ha un grup de pressió de wilsonians que són partidaris de les autodeterminacions nacionals, el cas del Parlament d'Idaho en favor d'Euskalherria n'és un exemple, gràcies també a la pressió dels basconordamericans. El que passa és que molts nacionalistes galeuscsans, ni que llur fada madrina governàs a Washington continuarien essent antinordameri-

cans avant la lettre, cosa que no és sinó un suïcidi polític. A Washington juguen a pressionar Madrid (quan l'OTAN ho van fer al PsoE) amb el tema basco-català per treure'n contrapartides comercials, militars i internacionals. Àngel Colom, quan manava a ERC, s'entrevistà amb l'Administració Clinton.

"El mateix Lluís Llach, si no hagués tingut aquest antiamericanisme procaç (encara recordo aquella cançó -preciosa- que es titula: Dona. Ell li volia posar: A les 50 estrelles!!!). Bé, si hagués volgut actuar als EEUU, a part de guanyar més prestigi, hauria desvetllat moltes consciències cap a la llengua del cantant, i de retop cap a la internacionalització del problema de Catalunya.

Com feren anys abans, quan jo era petit, bastants cantants cap al problema de Bangla-Desh. I si dic això d'en L. Llach, que consti que tinc també pràcticament tots els seus cd's. No faig com aquells que critiquen l'Avui i no el compren mai. Sembla que no en tenim prou amb dos enemics com França i Espanya, que encara n'hi ha que volen crear-nos en més" (2001, Jordi Romaguera).

Gràcies als USA, Cuba, Porto Rico i Filipines deixaren de ser colònies espanyoles. Gràcies en gran part al lobby irlandès als USA s'independitzà Irlanda d'un Estat fins i tot tradicional aliat dels USA (Anglaterra). Gràcies als USA s'independitzaren després de la Primera Guerra Mundial (per activa: Doctrina d'en W. Wilson) i després de la caiguda dels Estats stalinians (per passiva: deixar fer de l'administració Bush) multitud d'Estats: Polònia, Hongria, Tx-

coslovàquia, l'exJugoslàvia, l'exURSS...

Cal dir que mentre Anglaterra abolí la tracta el 1814 i els EEUU en 1855 (amb guerra civil i tot), el Vaticà no abolí l'esclavatge fins al 1875 i Espanya el mantingué fins als 1880 i encara quan la independència de Cuba en quedaven (com és costum de la picaresca espanyola que es passa les lleis progressistes per sota cama).

Hi ha molt d'antiamericanisme progressient que els anglosaxons són racistes i esclavistes, però aquests ignorants el que no saben o no volen saber és que els espanyols sempre han estat més racistes i més esclavistes. Que hi hagi més mestissatge a Hispanoamèrica té a veure amb violacions i calentures sexuals, no tant en falta de racisme, en un Estat on fins fa un segle demanaven "limpieza de sangre".

"El dret és més preciós que la pau, i lluitarem per les coses que més a prop han estat sempre del nostre cor: per la democràcia, pel dret d'aquells que se sotmeten a l'autoritat a tenir veu en llur propi govern, pels drets de les petites nacions, pel domini universal del dret mitjançant un concert de pobles lliures que dugui la pau i la seguretat a totes les nacions i doni a la fi la llibertat al món" (Edmund Wilson, 1895-1972, assagista estadunidenc).

"Poques persones poden ser felices sinó odien una altra gent, o nació o credo" (Bertrand Russel). "L'odi no és un bon conseller" (Victoria Wolff). "La malícia és la bogeria del cor" (Lord Byron).

(continuarà)

El masclisme del Gran Zapatero

El nomenament d'un conjunt de dones com a ministres del nou executiu espanyol, tan lloiat per certa premsa catalana i per la seva cort de tertulians afins, no hi ha dubte que té un embolcall feminista. La prova és que han estat diversos els països que han picat l'ham i que s'han sumat a les lloances. Que n'és de meravellós, Zapatero. Quina lliçó de paritat que ha donat posant tantes dones al front dels seus ministeris. Això sí que és un ésser sensible que, a més de ser 'l'home que entén Catalunya' és també 'l'home que entén les dones'. Només un reaccionari com Silvio Berlusconi no ha aplaudit el gest. Tot és fals, però. Zapatero no és res més que un deixeble mediocre del Gran Houdini, un simple venedor de fum com aquells xarlatans que recorrien els pobles del Far West venent unguents màgics contra l'alopecie i que, més d'un cop, n'havien de sortir per cames. Com ells, el Gran Zapatero també con-

grega gent a les places públiques i fa discursos plens de paraules cosmètiques i es treu diners de les butxaques i fa promeses que tenen la consistència d'una bombolla de sabó. El Gran Zapatero és el Gran Entabanador, la magarrufa castellana de l'Espanya eterna.

Com és lògic, el Gran Zapatero ha llegit el llibre del Gran Houdini "Els miraclers i els seus mètodes" i sap que, com deia el seu mestre, per tal que el truc sigui efectiu, cal distreure el públic amb un bon cop d'efecte. Això permet dues coses: que el farsant pugui continuar guanyant-se la vida i que el públic se'n vagi a casa content i enganyat. I és que no hi ha màgia sense suggestió. Gràcies a la suggestió, el votant socialista català pot viure convençut que les meravelles del Gran Zapatero que li expliquen *El País* i *El Periódico*, en qualitat de programa de mà de l'espectacle, són absolutament certes. Però hi ha gat amagat. El truc

consisteix a utilitzar un conjunt de dones per escenificar un progressisme inexistent. I elles, captives agraïdes de la mateixa suggestió, se'n senten part. És a dir, que la pretesa feminització del govern del Gran Zapatero no és res més que una operació masclista destinada a fer que tot continuï exactament igual els propers quatre anys. I la màxima expressió d'aquest masclisme és la foto promoguda per la Moncloa amb les nou ministresses i el Gran Zapatero al centre, copiada, per cert, de les fotos promocionals de les pel·lícules de James Bond.

Això és masclisme, com ho és també la instrumentalització de la imatge d'una dona embarassada passant revista a les tropes no nacionalistes espanyoles. Quina imatge més tendra i més humana. Heus aquí la raó del nomenament de Carme Chacón com a ministre de Defensa: fer un cop d'efecte que amagui la immensa hipocresia del govern del PSOE, un

govern que, com denuncia Enrique Figaredo, president de Càritas Cambodja, "no lluita per la pau perquè està fent diners amb les armes" i que, com diu Arcadi Oliveres, té una despesa militar superior a la de Franco. Ara, després d'haver servit la seva pàtria, Chacón, ja pot infantar tranquil·la. Crida l'atenció, això sí, el silenci de les conscienciades feministes socialistes que tertuliegen en els mitjans de comunicació catalans. Potser és que, en el fons, a elles també els abelliria ser noia Zapatero. Això explica perquè les nou ministresses somriuen felices sense adonar-se de la descarada instrumentalització de què són objecte perpetuant els esquemes de les generacions que les han precedit: la dona com a element de seducció per vendre prestacions, ja siguin les d'un automòbil o les d'un home.

Carod-Rovira a Mallorca

Es mitjans de comunicació local es fan ressò de la presència a Palma del vicepresident de la Generalitat de Catalunya, **Josep-Lluís Carod-Rovira**. Hi ha vingut a signar amb la presidenta del Consell de Mallorca, **Francina Armengol**, un conveni de col·laboració que fa que **Catalunya i Mallorca** romanquin més unides que mai per la figura del rei en Jaume I. Es tracta d'"un conveni d'intencions per tal de col·laborar mútuament en la celebració del 800è aniversari del naixement del rei en Jaume I". Cosa que contribueix a fer veure que va en augment i s'intensifica la normalitat en aquest àmbit de la **relació pública interinstitucional**.

Contrasten aquestes bones relacions institucionals públiques amb certs comportaments personals i particulars que mouen determinada gent a escopir-li a la cara un provocatiu "Viva España!", quan veuen **Carod-Rovira** caminant tranquil·lament per la voravia d'algun carrer de Ciutat...

Seguidament, amb un *Restaurant Bar MAVI* replè de gent que acudeix al sopar organitzat per la candidatura d'**ERC-FUTUR -Ernest Benach** a la Presidència i **Rafael Niubó** a la Secretaria General del partit-, **Josep-Lluís Carod-Rovira** fa a Mallorca el que anomena "el seu darrer discurs com a president d'Esquerra". Després de l'aperitiu consistent en una picadeta de trempó amb aren-

gada, croquetes de pollastre, frit de matances i pa amb sobrasada a trossos, i un bon plat d'albergínies farcides amb tumbet, regat tot amb vi de la casa, aigua mineral, pa i olives, prenen la paraula els oradors **Cecili Buele**, **Joan Lladó**, **Rafel Niubó** i **Josep-Lluís Carod-Rovira**. En intervenir aquest, efectivament, diu, ha pres la decisió de no presentar-se a la reelecció com a president del partit, la qual s'ha de fer el mes de juny, durant la celebració del 25è Congrés Nacional d'**Esquerra Republicana**. Vol que quedi clar que no es retira de res, sinó que se n'enretira de presidir el partit, perquè considera que ha arribat l'hora de la renovació i de donar pas a altres persones, altres formes de dirigir, altres mètodes d'actuació, altres generacions de militants, després d'una dotzena d'anys d'haver-n'hi estat al front. També vol deixar ben clar que es posa a disposició total del partit, per

tot quant aquest consideri que ell pot ser útil. Sigui quin sigui el resultat del Congrés Nacional, considera que tothom ha de fer pinya entorn de la presidència i secretaria general que surti elegida per la militància del partit republicà. Igualment vol deixar ben clar que dóna suport a la candidatura d'**ERC-FUTUR** que integren **Ernest Benach** i **Rafael Niubó**, perquè, sense desqualificar-ne cap altra, considera que és la millor entre les quatre que es presenten i, per això mateix, fa comptes de votar-los.

El fins ara president d'Esquerra Republicana, **Josep-Lluís Carod-Rovira** s'estén durant més d'una hora explicant a la militància la seva acció de govern a l'interior de la Generalitat de Catalunya i la seva visió de la situació del país sencer i del partit a hores d'ara. S'acaba una jornada intensa per a la militància d'Esquerra-Illes

que pot comprovar com aquesta candidatura d'**ERC-FUTUR** compta, entre d'altres militants d'Esquerra Republicana, amb el suport de figures tan destacades com **Carles Bonet**, **Jaume Gelabert**, **Joan Manuel Tresserras**, **Jordi Portabella**, **Josep Bargalló**, **Josep M. Jové**, **Marina Llansana**, **Marta Cid**, **Miquel Pueyo**, **Oriol Amorós**, **Oriol**

Illa, **Patricia Gomà**, etc.

També a Mallorca compta el suport de desenes de militants que no solament l'avalen amb la seva signatura, sinó que també fa comptes de votar-la el proper dia 7 de juny a la seu regional del partit.

Cecili Buele
01 Maig, 2008

Llibertat Franki!

Treure una bandera qualsevol d'un edifici no hauria d'estar penat en presó perquè una bandera no deixa de ser un tros de roba. Un tros de roba important perquè al darrera hi ha tot el sentiment d'una comunitat, però un tros de roba al capdavant. I si a sobre aquest tros de roba, i el sentiment que comporta, és el sentiment d'una nació que no és la nostra però que hem de fer com si ho fos perquè sinó ens envien l'exèrcit... doncs passa a ser un drap brut. I diguem-ho clar: que ens obliguin, als catalans, a fer onejar la bandera espanyola a tots els edificis públics és un insult a la nostra cultura i a la nos-

tra intel·ligència. A la nostra cultura perquè la imposició d'un símbol sempre en fa minvar un altre -en aquest cas, el nostre-, i a la nostra intel·ligència perquè nosaltres mai no hem votat si volem que la bandera espanyola ens representi com a nació.

Així doncs, des del meu punt de vista, treure una bandera d'un determinat lloc on mai no s'ha preguntat si s'ha de posar o no és un acte de legitimitat. I és legítim perquè en democràcia hi ha d'haver llibertat d'expressió, i si l'Estat ens nega aquesta llibertat d'expressió imposant enlloc de preguntar, nosaltres hem de

tenir tot el dret de parlar i de mostrar de la forma que sigui el nostre rebuig. Avui toca demanar la llibertat d'en Franki de Terrassa perquè quan ell va traure la bandera espanyola de l'Ajuntament va exercir els seus drets i va exercir els drets de la nostra nació.

Èric Bertran

Apareix una nova web de suport al Franki, empresonat a Brians

Nova web de suport al **Franki**: www.llibertatfranki.org que tot i que encara no ha estat complementada amb continguts escrits inclou la fotografia

que se li va realitzar dins de la presó. La web espera dinamitzar el suport a aquest respresaliat terrassenc, i s'afegeix a la suma de mostres de solidaritat que s'han realitzat des de la xarxa.

Font i seguiment del cas: www.llibertat.cat

Anticatalanisme i anticristianisme, si fa no fa, de la maneta agafats

Els Patrons de Catalunya esborrats com a referents culturals dels catalans

blocs.mesvilaweb. cat/node/view/id/90712/ #comments

El passat dia 27 d'Abril vaig llegir el diari AVUI i no vaig veure en cap lloc que hi digués que "era el dia de la Patrona de Catalunya" ni cap imatge de la verge negra (que ja van voler blanquejar ara fa uns anys.... per no haver d'explicar el seu significat). El passat dia 23 d'Abril, que és Sant Jordi , Patró de Catalunya, en Montilla com a president de la Generalitat envia felicitacions dient que és el "dia de la rosa i el llibre"..... No diu que és el dia del Patró de Catalunya (La premsa i TV3 tampoc....)

UNA REALITAT: LA INTOLERÀNCIA RELIGIOSA AL MÓN ISLÀMIC

Vull contar per quina raó he abandonat l'Islam i acceptat Jesucrist com al meu Salvador i Senyor.

Mon pare, el xeic Hamed, era un venedor afortunat, tenia una bona educació, parlava diverses llengües. Formava part de la tribu guerrera dels Xeics. He rebut una estricta educació segons el credo musulmà: "No hi ha altre déu que Déu, i Mafumet és el seu profeta".

La Bíblia i l'Alcorà

Els musulmans accepten una gran part de la Bíblia, però refusen certs passatges del Nou Testament, neguen la divinitat del Senyor Jesús en tant que Fill únic del Pare, unit a Ell i a l'Esperit Sant, un sol Déu en tres persones. Neguen igualment la mort expiatòria de Crist a la creu, així com la seva resurrecció. Pretenen que en el moment de la crucifixió de Jesús, Déu se l'emportà al cel, i ha fet que un altre ésser qui se li assemblava, fos crucificat al seu lloc. Creuen tanmateix que el Crist tornarà un dia, sota forma corpòria, sobre aquesta terra.

Mon pare era una mena de reformador. Feien aplec a ca seva per a discutir a tomb de diversos problemes doctrinals. Quan vaig fer tretze anys, mon pare, desitjós de procurar-me una bona educació en anglès, em va enviar en una escola missionera cristiana. Els meus familiars s'hi van oposar, però es va fer el sord, tot advertint-me de manera molt seriosa contra la Bíblia.

No obstant això, malgrat els meus prejudicis contra el cristianisme, prest vaig quedar captivat pel contingut de la Bíblia. Em va revelar dues coses :

1. Que era pecador als ulls del Déu sant, i perdut, havia menester d'un Salvador.

2. Que Déu havia proveït un mitjà de salvació pel sacrifici expiatori del seu Fill.

Malgrat allò, era considerat com a molt religiós pels meus companys musulmans. Anava a la mesquita cinc vegades cada dia per a fer les meves pregàries. Deju-

nava i complia fidelment tots els ritus de la meua religió. Era un "just", satisfet de mi mateix. Tanmateix la qüestió de "Què hi ha després de la mort"? m'atabalava molt.

El zel de mon pare.

Vaig comunicar al meu pare sobre el canvi que sentia produir-se en mi. En va quedar perplex i em va aconsellar un seriós estudi de l'Alcorà i una comparació acurada entre l'Islam i el Cristianisme. La meua conclusió va ser que l'Alcorà no ens aporta el camí de la salvació, que no és inspirat de Déu. Mahomet no tenia, al cap i a la fi, cap carta de presentació que fes d'ell un profeta de Déu, menys encara un Salvador, ja que havia de pregar pel perdó dels seus propis pecats.

Mon pare em va proposar llavors d'estudiar el que ensenya el ioga o filosofia teosòfica. Em decidí a fer-ho, i em feu *xela* (deixeble) d'un cèlebre clergue de la Meca.

M'exhortaren a repetir de cor certs passatges de l'Alcorà, i repetir igualment el nom d'Al-lah centenars de milers de vegades tenint les meves mans d'una certa manera per tal d'impedir-hi d'acomplir els actes culpables. Però, per a la meua gran decepció, no vaig obtenir cap auxili. No podia de cap manera alliberar-me dels lligams del pecat que retenien captiu el meu cor dolent.

Crist i l'oposició de Satanàs.

Havent intentat a consciència d'observar la religió paterna i no havent trobat cap alleujament per a la meua ànima, em vaig girar cap a la Bíblia per a descobrir finalment el secret de la salvació.

Perseverava en les meves recerques, i això em posà en contacte amb diversos cristians servidors de Déu. Un d'ells, en particular, em va dirigir cap a una real comprensió de la veritat, tot minant així les bases mateixes de la meua antiga religió musulmana.

Vaig aprendre que el Senyor Jesús era bé el Fill encarnat de Déu mateix, i que havia pres la forma d'un home, semblant als homes, i que va morir d'una mort expiatòria sobre la creu del Calvari.

El diable em suggerí que si abraçava la religió cristiana, seria foragitat de ma casa, que el meu pare i tots els meus parents em tractarien com si fos mort, i que no quedaria ningú més per a tenir cura de mi. La meua família era ben afortunada, i allò em semblava ben dur, d'anar-me'n de la meua esplèndida residència per a fer-me un rodamón, per ser apallissat i empaïtat de lloc en lloc, i potser finalment assassinat. Així, Satanàs cercava aixafar-me amb la visió d'un futur espantós.

L'Esperit Sant i la pregària

Llavors un pensament em va venir: no podria, potser, acceptar el Senyor Jesús al meu cor com al meu Salvador, però

guardar-ne el secret?

Les tenebres van envair llavors el meu cor. Un dolorós combat s'hi lliurava, assetgat d'alliberament i de vida nova.

Mon pare acabà adonant-se del que em passava. En la seva ràbia, va cremar la meua Bíblia, els meus tractats, les meves lliures esterlines "cristianes". Em suggerí llavors: "Ara, seràs raonable, i deixaràs d'una tranquils tots eixos llibres!" Vaig respondre: "Pare, pots realment cremar la meua Bíblia, però no pots cremar el que existeix a l'interior del meu cor.

L'Esperit de Déu és molt real. Persisteix en la seva obra al més profund de l'ànima, sols cal permetre-li parlar-nos a través de les Escripures.

En aquesta època, alguns cristians es van reunir per a pregar especialment per mi. Em vaig aplegar-hi també i vaig sentir que l'Esperit de Déu m'obligava a prendre una decisió immediata: alegria o dolor, tenir amics o no, tenir pare o no.

Va ser un moment meravellós en la meua història. Mentre pregava, vaig tenir una visió de Crist. Vaig sentir llavors que era tot per a mi.

Hi va haver una gran alegria al meu cor mentre que exclamava : "Senyor, accepta'm. Sóc sota el domini del pecat, però tu, deslliura'm de la seva potència".

En un no-res, la resposta em fou dada al fons del meu cor. Es va produir un canvi total en mi, i vaig tenir consciència que havia passat de la mort a la vida (Evangeli de Joan, 5, 24).

Al món, la tribulació

Després, me'n tornà a ca meua. Ma germana em va informar de les cruels intencions de mon pare i me'n vaig haver d'anar immediatament de casa. Vaig anar a ca un amic cristià que em va atorgar l'hospitalitat per una nit. L'endemà de matí la policia va venir a informar-se per què havia fugit del domicili patern. Em van aconsellar d'anar-me'n de la ciutat sense ajornar-ho -cosa que vaig fer - i em vaig refugiar a ca un missioner on vaig ser utilitzat per a una traducció de les Santes Escripures. Més tard, vaig ser batejat.

Quan els musulmans fanàtics se'n van assabentar, rabiaven embogidament. Mentre que era conduït per un cristià en la seva petita carreta, aproximadament dos-cents homes furiosos es precipitaren cap a mi, em van arrencar del vehicle, i es van posar a pegar-me amb gruixuts garrots fins que caiguésmorteït en terra. Creient-me mort, se'n van anar.

La policia era impotent davant una banda d'homes determinats, però van ajudar el meu amic a alçar-me i a posar-me sobre la carreta. Ell em tornà a dur a ca seva i va cuidar les meves ferides. El cap de policia va ordenar al missioner d'emportar-se'm lluny de la ciutat, dient que

no tenia prou de personal com per a plantar cara a una banda com aquella.

La joia i la vida

Em vaig ajuntar llavors a un grup de cristians per donar testimoni amb ells, i vaig passar allà tretze felços anys. Vaig veure centenars de conversions, de les persones que van abandonar llurs ídols de pedra i de fusta, van ser batejades i es van fer ardents deixebles de Crist.

Hem tingut moltes aventures, certament, visitant els pobles. Beneïm Déu perquè ens guardà: dels animals, tigres, lleopards, serps; riuades, dels perills de tota mena, i de la mala gent.

Quin privilegi de poder portar el missatge de l'Evangeli a aquella gent que mai no l'havien sentit!

Sí, és una cosa meravellosa, amics meus, de ser salvat, de tenir la vida eterna, i de servir el Senyor Jesucrist.

Xeic Abdul Aziz ("*Bientôt / Pres!*").

Ex-musulmans: <http://iblnews.com/view.php?id=349561#>

Ajunteu-nos

Sabeu que li passa al Barça? el mateix que als catalans...sempre enrera, enrera fins que no tenim els contrincants al davant esperant-nos, no decidim avançar.

MANIFESTACIO aALACANT

Quan aquests 20.000 manifestants es decideixen a fer un miler d'octavetes subversives com aquesta. Però... la gent té consciència que VOTA a favor dels seus BOTXINS? te consciència que VOTA a favor dels seus TIRANS-INVASORS-OPRESSORS- LLADRES-NEGRERS...? perquè no hi ha ni CRISTO que els faci veure aquesta MONSTRUOSITAT que fan? es igual que si els fills dels assassinats per ETA. votessin a favor d'ella...o NO!!! clar que també hi han molts de botxins dins de la nostra terra... Potser els dirieu alguna MENTIDA? i NO ES HORA QUE ALGU ELS FATJA VEURE LES VERITATS?.

Per altra part, no necessitem que TOTS, TOTS els Partits que no siguin BOTIFLERS es disolguin per FORMAR EL QUE NECESSEM...ELPARTITDELESTERRES CATALANES..ho necessitem? SI...o NO...!!! Necessitem que fer coses? doncs a fer-les.

Josep Casalta

M A G A L L U F

Fa 12 anys que en Carles Ripoll regenta el Restaurant Les Palmeres a l'Avinguda de Magalluf, 4. Despatxa menús a 10 €. Els vespres a 15 € o a la carta. Son pare va obrir aquest establiment l'any 1979. Un establiment on l'amo i els cambrers són mallorquins Reservau taula al 971131925

Fa 2 anys que en Xavi Cañuedo regenta el Bar Cupido al carrer Galió 8-1 de Magalluf. Despatxa els entrepans i les begudes. També despatxa les Loteries de l'Estat. Tel. 971 131 347

Fa 15 dies que en Didac Gómez i sa filla Lúdia han obert Sa Cafeteria i Pastisseria Iker Tapes Bar, al carrer Punta Balena, 2 local 4 de Magalluf. Tel. 971 681 024

SANTA PONÇA

PALMA-NYOLA

Fa 3 mesos que en David Lumbreres i sa mare Carme Cervantes regenten el Super Margrats al carrer del Rei En Jaume I, 70 de Santa Ponça. Tel. 697 991 088

Va 7 anys que en Tofol Pomares regenta el Super A Prop al carrer de les Dàlies, 51 de Palmanyola. Te obert tots els dies de l'any. Tel. 971 617 692

Fa 10 anys que en Cheema del Pakistan regenta el Restaurant NAWAAB al carrer de Contra almirall Ferragut, 2 ben davant l'Illot de sa Porrassa de Magalluf. Despatxa menús a 8'99 €. Bon servei a la carta. Reservau al 971 130 934

Fa 15 anys que en Francesc Muñoz-Delgado d'Algaida regenta el Restaurant The Blue Bar al carrer Martí Ros Garcia, 6 de Torrenova. Son pare va obrir aquest establiment fa 30 anys. Tel. 971 683 004

Fa 4 mesos que na Caterina Martines regenta la Licoreria Barcelona al carrer del Notari Alemany, 6 de Magalluf. Tel. 971 130 118

Fa 8 anys que n'Antoni Laguna i na Fiona Parck regenten la Pastisseria Fiona's al carrer Carabela, 1 local 4 de Magalluf. Tel. 647 460 265

FIRA DE SON FERRIOL

En Miquel Nadal és el net del famós Miquel Nadal Comes MINACO que va fundar aquesta empresa fa molts d'anys a les Avingudes de Ciutat on venien bicicletes. Ara aquesta empresa està a la gran Via Asima, 11 de Son Castelló on venen els cotxes de les marques Subaru i Jaguar. Tel. 971 430 150

BAR RESTAURANT ES POU
CUINA MALLORQUINA

LLORET
C/ Ciutat, 1
Tel. 971 52 41 98
Mòbil: 679 40 59 87

BANQUETS · NOCES
COMUNIONS · CATERING

Acudits

Hi ha dues mosques en una tifa ben tendra, amb la merda fins els genolls, assaborint tan deliciós plat, quan una li diu a l'altre:

- Vols que t'expliqui un acudit?
- Sí, però que no sigui d'aquests fastigosos que expliques a vegades. Estem menjant!

Es despedeixen dos vampirs famolencs a primera hora de la nit, quan surten a buscar-se la vida:

- Que tinguis sort!
- Igualment! Després d'hores de buscar, sense èxit, un dels vampirs, ja de tornada, veu el seu amic en un contenidor d'escombreries.
- Què fas, els vampirs no ens dediquem a regirar entre les deixalles.
- Noi, no creguis, si no hi ha res més, a vegades s'hi troba alguna compresa ben sucosa.

Un jove s'asseu a la barra d'un bar. El cambrer li pregunta:

- Què li poso? Al que li respon el noi:
- Vull sis whyskies
- Sis ??? Que celebra alguna cosa?
- Sí. La meva primera mamada.
- Home, en aquest cas deixi que li inviti al setè per a donar-li l'enhorabona.
- No s'ofengui, però si amb sis no m'he tret aquest sabor, no me'l trauré amb res

En Robert, ha de passar al tribunal perquè està acusat de frau i de malversació de fons. El dia del judici, es troba sol al banc del acusats.

- Hem d'entendre que assegurareu la vostra defensa vostè mateix, Senyor Bertran?- pregunta el jutge.
- Bé, Senyoria, havia trobat un bon advocat per defensar-me, però quan ha descobert que no havia sigut jo qui havia malversat els cinquanta milions de pessetes, m'ha fet fora del seu despatx!

Quins bemolls!
Sóc analfabet musical, però tinc entès que un bemoll és mig to cap avall i un sostingut és mig to cap amunt. Si un Re sostingut és el mateix que un Mi bemoll, no fóra més fàcil que tot fossin o bé bemolls o bé sostinguts?

protegir el territori

és el nostre deure

**protegim
més de 1.500 ha de
gran valor ambiental**

Àrees de protecció amb la Llei:

Mallorca:

Alcanada (Alcúdia)
Son Real (Sta. Margalida)
Caló d'en Marçal (Felanitx)
Regana (Llucmajor)
Can Vairet (Calvià)
Cala Blanca i Montport (Andratx)
Muleta (Sóller)
El Vilar i Cala Carbó - Can Botana (Pollença)

Eivissa:

Benirràs (Sant Joan)
Punta de sa Pedrera
i Cala d'Hort (Sant Josep)
Sa Roca Llisa - Cap Martinet (Santa Eulària)

Àrees de protecció amb el Decret Lei:

Mallorca:

Ses Fontanelles (Palma)

Eivissa:

Ses Feixes (Eivissa)

La nova Llei de mesures urgents per a un desenvolupament sostenible a les Illes Balears **protegeix** de forma efectiva **espais naturals, àrees rurals** i preserva el **paisatge** com a valor **cultural, social** i com a un **actiu econòmic** del territori.

**protegir el territori
és protegir el futur**

Llei de mesures urgents
per a un desenvolupament
sostenible a les Illes Balears

> www.protegimelterritori.cat

GOVERN
de les ILLES
BALEARS

www.illesbalears.cat

Conselleria de
Mobilitat i Ordenació
del Territori

Jueus

Sóc descendent d'una família els avantpassats de la qual per 14 generacions han estat rabins; mon pare també ho era.

Mon pare i ma mare arribaren a Amèrica abans de la Segona Guerra Mundial. És per això que encara estic viva. El 100% de la nostra parentela, per part de pare i de mare, van ser assassinats durant la *Xoà* (l'Holocaust). Mentre que ma mare continuà essent jueva ortodoxa, mon pare es féu anarquista. La primera vegada que sentí parlar de la *Xoà*, jo era una noieta. La meua reacció fou: si hi hagués un Déu, l'odiaria. Això fou la fi de la meua recerca de Déu.

Vivíem en un raval molt perillós de Nova York. Jo hi era la única jueva a l'escola primària. Un dia, quan arribí a l'escola, uns altres nins començaren a colpejar-me cridant: "Jueva bruta, tu vas matar Jesús!". Era la primera vegada que escoltí aquest nom, no sabia qui era, i pensava que devia ser algú que havien assassinat feia poca pels perillosos carrers del veïnat. En arribar a casa demaní a la mama qui era aqueix Jesús que feia poca havia estat gabinetat o metrallat prop de casa. Ma mare em contà que era el déu dels gentils i que en nom d'ell milions de persones del nostre poble havien estat torturades a mort. Em contà també dels terribles programes antijueus de Polònia, executats pels dits cristians. Ella mateixa en patí un. Jo creia que Jesús devia ser una cosa així com un Genguis Khan polonès que el poble deïficava. Quan més avant vaig escoltar nades cristianes sobre Jesús nat a Betlem, em vaig imaginar que Betlem devia caure devers Varsòvia. Des de llavors en la meua imaginació associava sempre el major odi als jueus amb els pobles eslaus. Coneixia un seguit de ciutats d'Israel, però de Betlem no n'havia sentit res.

Quan jo tenia nou anys, i tots els de la meua colla se solien deixar caure per distints grups, comencí a ser políticament activa. Vaig assistir a totes les manifestacions possibles que, segons el meu parer, defensaven les causes importants. Sempre duia damunt peticions per fer signar a la gent. Creia que podíem salvar el món amb accions polítiques i socials.

El món va ple de problemes, i nosaltres volíem solucionar-los i així acostar-nos a l'era messiànica. Encara sóc ben activa en política i en la societat. Però ja no sóc tan ingènua; ara sé que es tracta d'un problema espiritual del cor humà: vam ser i som separats de Déu i de la seva voluntat. Sols el Messies ens pot introduir en el temps messiànic.

Als 14 anys em vaig decebre i desil·lusionar; però tot i això continuava activa. Compraguí que els plans de tots els grans idealistes fracassaren al

llarg de la història. D'una o d'una altra manera els més revolucionaris provocaven a l'endemà una matança. Tothom sap que l'amor és millor que no la malícia, i malgrat això, no n'hi ha gaire, d'amor, al món. Tothom vol tenir justícia i, tanmateix, el món és cada vegada més feixista. Com més llegia i cavil·lava sobre la *Xoà* tant més anava copsant que no fem cap progrés; al contrari, el món va a pitjor. Per què la gent no podem ser millors? La gent solen tenir llurs idees polítiques, per això em vaig convèncer que el problema no hi raia. Realment devia ser així: quan Adam i Eva volgueren ser iguals a Déu i van seguir llurs propis camins; perquè el problema rau en el nostre cor, i la societat sols reflecteix el que hi ha.

Hi havia uns pocs que tractaren de parlar-me de Crist, però tenien un "*llenguatge de Canaan*" (terminologia religiosa acartrona) que jo no comprenia. Altrament vaig relacionar el nom de Jesús amb l'odi als jueus i amb les religions paganes.

Un dia va venir una de les meues mil·lors amigues jueves i em digué: "He trobat el Messies!" No pensí res en especial, però, com la major part dels jueus, ja tenia un vague pressentiment del que podia significar això. Hom suposava que els jueus tornarien a Sió i que el Messies hi vindria per establir el seu reialme messiànic. Així salvaria tot d'una tot el món per mitjà d'Israel.

Com que la paraula "*Messies*" s'esdevingué "*Christós*", en traduir-la al grec la gent han oblidat el significat originari de tantes paraules judeocristianes, però, així, vet ací que dir-se cristià és dir-se, en realitat, "messiànic": ells pensen que és una mena de llinatge; però no és un cognom, sinó una concepció.

Però tornem-hi: la meua amiga digué que havia trobat el Messies, mentre que jo ni tan sols l'havia cercat. Diguí, de broma: "Mira que bé! Potser és algú que coneix?". Respongué: "Jesús és el Messies dels jueus". Sols mirí aquella al·lota que era ben religiosa i respectava les tradicions jueves i li vaig dir: "Avui creus en Jesús, demà podries ser nazi!, tots els qui creuen en Jesús maten els jueus. N'enganyaren sis milions i els assassinaren en la *Xoà*. I vosaltres heu traït tota la nostra història!". Tallí de seguida qual·sevol relació amb ella. La meua reacció era típicament jueva, car en general els jueus amb prou feines saben res de Jesús i no han llegit el Nou Testament. No sabem què és la fe en ell ni com funciona. Però tots coneixem prou de gent dita cristiana i de les tragèdies que han ocasionat a costa de nosaltres.

Per fer-ho breu: Uns anys més tard, quan comencí la Universitat algú em donà una Bíblia i em recordà que era un lli-

bre jueu, i em féu: "Tu ets una jueva orgullosa amb el desig de ser culta i formada, vet ací el llibre més important per a tu. Hi vénen més dades sobre l'art, la història i al política que en tots els llibres junts. Encara si no creus en res, has de llegir-te'l una vegada tot sencer".

Vaig veure que era un llibre petit, no major que dues novel·les. Així comencí a llegir-lo, i val a dir que em sorprení sovint. Sempre havia pensat que les persones que creuen en Déu són gent religiosa i pocatruca que mai no són crítics amb res. Però aleshores descobrí que totes les persones en el *Tenach* (Antic Testament) estaven compromeses socialment i política i feien totes les preguntes possibles. Sempre havia pensat que la fe era una experiència religiosomística, o una llista de creences que havies de signar. Però els homes de la Bíblia no creuen en cap llista, ni tenen normalment experiències místiques. No cavil·len pas asseguts dalt els arbres per sentir-se unificats amb l'univers. Tots parlen d'una relació personal, profunda, diària i pràctica amb una altra Personalitat, és a dir, amb el Creador de l'Univers. Tots parlen del Déu d'Israel, del Déu de la Història. I, malgrat totes llurs qüestions, romanen en una relació personal amb Déu: els meus dos gats també deuen tenir moltes qüestions a fer-me; donat que sóc més intel·ligent que ells, i és impossible de donar-los totes les respostes. Però la realitat de llur relació personal amb mi s'hi manté, malgrat tot allò que no deuen poder comprendre de mi.

La meua major sorpresa fou quan comencí a llegir el Nou Testament. Sempre havia cregut que deuria ser semblant al "*Mein Kampf*" de Hitler, ple de propaganda contra els jueus. La meua sorpresa fou que Jesús i els seus deixebles no sols eren jueus, sinó jueus ortodoxos. Però encara fou major la sorpresa, i la més significativa per a mi, quan llegí el capítol 15 dels Fets dels Apòstols. El primer concili de jueus que creien en Jesús formularen una pregunta que sonava molt estranya —eixos homes que durant tres anys havien conviscut amb Jesús i la teologia dels quals era millor que la de qualsevol cristià. Demanaren si, per a un no-jueu, per a un gentil, era possible de creure en Jesús sense convertir-se prèviament al judaisme. Avui en dia, l'església viu tan allunyada del que ensenyaren els apòstols que formula la pregunta contrària: si és possible per a un jueu creure en Jesús i romandre jueu.

De sobte assolí de fer la diferència entre Jesús per un costat i l'església i la seva tràgica història (excepcions a part) per l'altre. El problema que la majoria de jueus tenen amb Jesús no és primerament de categoria teològica sinó històrica. Quan l'església es deslliurà de la Bíblia, s'esdevingué una institució

pagana, política i antisemita que acaçava no sols els jueus, sinó també els veritables cristians. Acceptava una teologia on totes les malediccions eren per als jueus i totes les promeses per a l'església.

Poc temps després coneguí Jesús en el context jueu, Déu me mostrà quin era el problema real, i perquè el món no progressava. El problema no està ací o allà, sinó en el cor humà revoltat contra Déu. Tots som egoistes, plens d'ois i malícies, enveges, i nosaltres mateixos voldríem ser el déu de nostra vida. Estem amanits a sacrificar-nos i morir per una causa digna sempre que nosaltres mateixos en prenguem la decisió. De tot això plegat és del que hem menester de ser salvats, deslliurats. Llavors el Messies arribarà a ser per a nosaltres, veritablement, Jesús ("*Jah-xua*" en original hebreu: "Déu salva", "Salvador"). (Alice Naumoff, Jerusalem, testimoni del 1988, publicat al periòdic "*Karmel*").

"Crec en el sol encara que no brilli, crec en l'amor encara que no es deixi sentir, crec en Déu encara que no el vegi" (Escrit al mur del call de Varsòvia, durant la Segona Guerra Mundial). "Tinc malícia dels jueus perquè han donat al món aquell home, Jesús" (Adolf Hitler, a "*Diari de converses de taula*").

"Mentre l'Holocaust en la seva totalitat roman singular, els elements que preparen un fet així em copegen cada vegada més com a una cosa quotidiana. Entre aquests elements normals constitutius incloc la gran majoria dels qui perpetren fets així. En la societat moderna, els governs tenen un poder enorme per a legitimar. El racisme social que s'escampa i l'efecte polaritzador de la guerra, especialment la **guerra racial**, deshumanitza l'altre, l'enemic —i el fa terriblement vulnerable. La complexitat de la moderna societat, amb la seva burocratització, especialització i divisió del treball, dilueix el sentit de responsabilitat personal. Pertot, la societat condiciona la gent a respectar i a acceptar l'opinió de l'autoritat. La carrera professional i l'ambició utilitària no són monopoli de cap cultura. I pertot la pressió miop de la massa—sense consciència autònoma— assenta les normes "morals". En tals circumstàncies, quin govern modern que ha volgut cometre assassinats en massa ha fallit a cometre'ls per manca d'executors?". (Christopher Browning, professor de la Universitat Luterana del Pacífic, Tacoma, Estats Units, esmentat al Museu de la Casa d'Anna Frank, Amsterdam, Holanda).

"La generalitzada opinió, segons la qual jo seria un ateu, es funda en una gran errada. Qui ho dedueix de les meves teories científiques, no les ha pas com-

preses. No sols m'ha interpretat malament sinó que em fa un mal servei si divulga informacions errònies a propòsit de la meua actitud envers la religió. **Jo crec en un Déu personal i puc dir, amb plena consciència, que en la meua vida, mai no m'he subscrit a cap concepció atea**" (*"Deutsches Pfarrblatt, Bundes-Blatt der Deutschen Pfarrvereine"*, 1959, 11). "La ciència sense religió està coixa. La religió sense la ciència és cega". "Com més estudio la ciència, més crec en Déu". "La mística és la font de qualsevol ciència de debò". "Si netegèssim de clericalisme el judaisme dels profetes i el cristianisme que Jesús ens va ensenyar, aleshores tindríem una religió capaç de salvar el món de qualsevol mal social. És el deure de tothom d'intentar tot allò al nostre abast, per fer triomfar una tal casta de religió" (Albert Einstein, 1879-1955, físic i matemàtic jueu-alemany nacionalitzat nord-americà, Premi Nobel de Física).

"Más de 50.000 hebreos hay ya establecidos entre Cataluña y Levante..." (tal invasión era una) "maniobra del judaísmo contra España", que sería vencida por "la espada invicta del Caudillo" (del anticatalán ex-lerrouxista convertido en franquista, Martínez Tomás, en "Domingo", de San Sebastián, 3 abril 1938).

"A Companys (el Presidente catalán que acabó detenido por la GESTAPO y fusilado por Franco, igual que fue fusilado también el Presidente del Barça cerca de Madrid) sólo hay que verle la nariz para saber de qué raza es" (Edición franquista del ABC durante la guerra civil).

También el general Queipo de Llano, predecesor directo de Jiménez Losantos, en sus famosas charlas radiofónicas que amenazaba con la destrucción total de Barcelona (de hecho fué la primera ciudad en la Historia en sufrir ataques masivos con bombas incendiarias sobre población civil) decía que "yo recuerdo en mis viajes por América la idea que se tiene de Cataluña. En América, en general, dividen a los españoles en tres clases: una, los vascos (...) el resto...sin distinción...gallegos, y, por último, otra clase distinta: la de los catalanes, a los que juzgan como una raza de hebreos, porque se valen de los mismos procedimientos que realizan los hebreos en todas las naciones del Globo" (ABC, 26-XI-1936).

Citacions: <http://art-de-viure.spaces.live.com/default.aspx>

És Jaume Font 'Pato' l'home de la finca d'Extremadura?

El PP s'ha convertit en un rumrum i en una font inesgotable de notícies de pinyol vermell. Ja fa un parell de dissabtes que **Juan Mestre** damunt la seva plana del setmanari *Brisas* fa referència a un polític en actiu que s'ha comprat una finca espectacular per Extremadura. Ahir dissabte, dia 19 d'abril, **Mestre** en va tornar a parlar (Vegeu requadre). Qui és aquest polític? Doncs per dins les clavegueres i canonades del PP circula el rumor que aquest polític és **Jaume Font 'Pato'**, el conseller de Medi Ambient de l'últim govern **Matas**, el

mateix que va justificar la piscina il·legal de **Ramírez**, el mateix que va entretenir les denúncies que els propis guàrdies forestals de Medi Ambient aixecaren sobre les il·legalitats d'Andratx i el mateix que, "seguint les ordres dels superiors seus" com així ho ha reconegut, va intervenir en les modificacions del Pla Territorial. És realment **Jaume Font** el polític del rumor? Doncs nosaltres no ho sabem cert però sí que sabem que la dona de **Font** és extremenya, per exemple.

Lobbyperlaindependencia.org

el
sondeo

● La famosa finca es una "herencia"

Se habla mucho de la finca de Extremadura, del nuevo propietario. Como ya es un secreto a voces quién ha realizado la adquisición, se le pidieron explicaciones. "Es una herencia", justificó. Siempre son herencias o el "Gordo", claro.

L'AVL aprova una definició de valencià que reafirma la unitat de la llengua catalana

Dijous, 24 d'abril de 2008

El nou Diccionari Normatiu de Valencià (DNV) que està elaborant la secció de Lexicografia de l'Acadèmia Valenciana de la Llengua (AVL) reafirmarà en la seva definició de la paraula "valencià" la unitat de la llengua catalana al conjunt dels Països Catalans, en la mateixa línia que seguia el famós dictàmen que la mateixa AVL va emetre l'any 2005 (en parlàvem també ací), on s'oficialitzava l'ús de dues denominacions (català i valencià) per a la llengua que comparteixen els territoris de la Corona d'Aragó.

La nova definició del DNV incideix en què el terme "valencià" s'ha usat històricament per a designar la llengua al País Valencià, mentre que el terme

"català" ho ha fet per designar la llengua al Principat, Illes Balears, Franja de Ponent i la resta de territoris on la llengua s'ha conservat fins avui. De fet les bases de la definició les fixava el dictàmen de 2005 de l'AVL i per tant el tema no ha presentat majors conflictes. El diccionari haurà de ser revisat i esmenat pel ple de l'AVL d'ací un temps.

El diari Levante-EMV informa així mateix que l'AVL no va voler donar ahir cap informació oficial sobre el tema, i es va limitar a recordar el "caràcter provisional" de les decisions adoptades per les seves seccions, fins que no són aprovades pel ple de l'entitat.

I ara, aquest beneitarro d'en Calos Delgado, diu que la llengua de les illes s'ha de dir Balear.

El (In)Mundo abandona els seus 'amics' (Grande i Mateo Sastre) als peus dels cavalls

Ahir dissabte **El (In)Mundo** es va despenjar amb un gran titular de portada que deia: "La banca tutela a Grande para evitar que sea la gran víctima de la crisis". A continuació informava que **Grande** deu 440 milions d'euros als bancs, que ja ha venut propietats per valor de 100 milions d'euros i que en aquests moments està renegociant el deutes amb els bancs de SA NOSTRA, Banca March, Banca i CAM.

Els amics d'**El (In)Mundo** i del forasterum de la "Nueva Mallorca" que s'havia de menjar la "Vieja Mallorca" tenen molt de problemes. **Matas** té problemes; el polític modèlic d'**El (In)Mundo**, **Rodrigo de Santos** té problemes; l'ex gerent de Bitel, **Damià Vidal**, té problemes; **Vicenç Grande** té problemes i per si això no n'hi hagués prou; **Mateo Sastre** d'**Ibercon**, el gran amic de **Matas** i d'**Inda**, també té problemes i ara ja apareix en el paperot infecte d'**El (In)Mundo** quan

parlen de les operacions relacionades amb el Pla territorial de Mallorca. Per dir-ho amb

paraules de **Quim Monzó**: Uf! va dir aquell!

Algunes dades sobre les males relacions dels nazis amb grans sectors de cristians

Dietrich Bonhöffer, destacat teòleg luterà de la resistència antinazi (penjat pels nazis amb gran part de la seva família) en català:

<http://www.fespinal.com/espinal/catala/visua/ct14.htm>

http://e-cristians.abatoliba.edu/cream/?site=cristians&page=9&idioma=es&id_viejo=243

Alguns fets per situar-nos històricament:

5 Juliol 1935: Von Preysing és nomenat bisbe catòlic de Berlín. Opositor al règim nazi, declarà quan els nazis arribaren al poder: "Hem caigut en mans dels delinqüents i dels ximples".

Març 1936: Esquerrans cremen esglésies al centre de Madrid, després del triomf de les esquerres espanyoles al febrer.

Juny: Léon Blum, primer socialista i primer jueu que arriba a la presidència francesa, com a cap d'un Front Popular d'esquerres. França prohibeix els partits feixistes. Un catòlic suís demana orar per la mort de Hitler, fet que aprofiten els nazis per a una nova campanya anticatòlica; el cardenal alemany Von Faulhaber (figura clau en la col·laboració de l'Església Catòlica alemanya amb els nazis i qui ordenà sacerdot l'actual Papa Ratzinger), en un sermó, declara "que un llunàtic a l'estranger hagi tingut un atac de bogeria... això justifica la sospita general contra els catòlics alemanys? Ens sentim ofesos a causa d'aquest interrogatori de la nostra lleialtat a l'Estat. Donarem avui una resposta, una resposta cristiana: Homes catòlics, pregarem ara junts, un parenostre per la vida del Führer. Aquesta és la nostra resposta". La Policia Política Bavaresa emet ordres per arrestar tots els sacerdots que gosen criticar l'ordre pel qual exclouen les monges de les escoles privades. El General Vicari Buchwieser de Munic (al càrrec de la diòcesi en absència del Cardinal Faulhaber) mana al clergat de llegir una pastoral conjunta dels bisbes bavaresos que critiquen aquesta ordre, mentre el govern mana a la policia que apunti els noms dels sacerdots que llegeixin la pastoral.

Juliol: Els àrabs demanen també la fi de la immigració jueva a Palestina. Comença la Guerra Civil espanyola.

Agost: Comencen els Jocs Olímpics de Berlín. França declara una política de no-intervenció i els Estats Units d'estricta neutralitat a la Guerra Civil espanyola. Els palestins, aliats amb potències feixistes, ataquen 38 colònies jueves a Palestina. Primeres execucions

de les grans purgues stalinistes.

9•1936: Detencions de rabins alemanys per la GESTAPO i clausura d'organitzacions jueves. Plans de sectors nazis per a reestablir l'antiga religió pagana dels teutons, amb detallades indicacions per a restringir el sacerdoti, nacionalitzar les propietats eclesials i servir i restaurar els antics monuments.

10•2•1937: Oficials nazis tanquen totes les escoles catòliques a Baviera.

14•3•1937: Publicació de l'Encíclica Papal antinazi Mit Brennender Sorge (Amb ardent preocupació).

21•3•1937: Diumenge de Rams, llegeixen l'encíclica des dels púlpits de totes les Esglésies Catòliques en Alemanya. L'han passada de contraban a Alemanya, l'han impresa secretament i l'han distribuïda per missatgers per tota la nació. "Amb l'ansietat profunda i creixent desànim" Pius XI diu que ha observat les tribulacions de l'Església Catòlica a Alemanya, on el Concordat de 1933 és ara violat obertament, i la consciència del fidel és oprimida com mai abans. "La creença veritable en Déu, declara, és irreconciliable amb el deificació de valors terrenals com la raça, el poble o l'estat, que són importants en l'ordre natural, però mai no poden ser la definitiva norma de totes les coses. La creença en un Déu nacional o una religió nacional, és igualment un greu error. El Déu del Cristianisme no es pot empresonar "dins de les fronteres d'un sol poble, dins del pedigrí d'una única raça".

A l'endemà la GESTAPO confisca totes les còpies que troba de l'encíclica. Prest tanquen i confisquen sense compensació dotze impremtes per haver-la impresa. Els bisbes i el Vaticà protesten enèrgicament.

El 6 d'abril Hitler ordena la represa dels judicis contra clergues catòlics per immoralitat (aturats poc abans dels Jocs Olímpics).

12 d'abril: El Ministeri d'Exteriors Alemany envia una nota de protesta al Secretari d'Estat Papal, Pacelli. que descriu l'encíclica com a crida a lluitar contra el lideratge de l'Estat alemany i una greu violació del Concordat. 30 d'abril: Pacelli respon a la nota de protesta alemanya: "La Santa Seu -declara- que té relacions amistoses, correctes, o com a mínim tolerables amb els estats d'una o una altra forma i orientació constitucionals, mai no interferirà en la qüestió de quina forma concreta de govern un determinat poble considera com al millor adaptat a la seva natura i requisits. També respecte a Alemanya, ha romàs fidel a aquest principi i pretén continuar així".

1 de juliol: La GESTAPO arresta de nou el pastor Martin Niemöller, líder de l'Església Confessant Alemanya a Berlín i col·laborador de Bonhöffer, el qual va descriure la passivitat alemanya davant el nazisme així: "En Alemanya, vingueren primer pels comunistes, i no alcí la veu perquè jo no era comunista. Aleshores vingueren pels jueus, i no alcí la veu perquè jo no era jueu. Tot seguit vingueren pels sindicalistes, i no alcí la veu perquè jo no era un sindicalista. Aleshores vingueren pels catòlics i no alcí la veu perquè jo no era catòlic. Aleshores vingueren per mi -i llavors ja no hi havia ningú que aixecàs la veu".

"En els últims anys he après a conèixer i entendre el profund arrelament del cristianisme en la vida terrenal; el cristià no és un homo religiosus, sinó un ésser humà per antonomàsia, tal com Jesucrist l'era... Vaig pensar que podria aprendre a tenir fe, intentant dur a la pràctica una mica així com una vida santa... Més tard em vaig adonar, i és del que segueix convençut fins a avui, que únicament en aquest món pots aprendre a tenir fe" "una església és una església, quan existeix per a aquells que no hi pertanyen". Dietrich considera que l'Església té una "obligació incondicional envers les víctimes de tot sistema social, fins i tot si no pertanyen a la comunitat cristiana" (Dietrich Bonhöffer).

Al setembre del 1937 la GESTAPO clausura el seminari clandestí de Finkenwalde. A Bonhöffer li prohibeixen predicar, ensenyar i finalment parlar en públic. Alhora li anuncien el perill de ser reclòs en un camp de concentració: "Donen per descomptat que callaré. Senyor, som febles, però mirem devers Tu".

Al novembre, 27 exalumnes d'en Dietrich ja han estat detinguts.

18 novembre: Un càrrec catòlic rebutja donar permís perquè el Ministeri d'Afers Eclesiàstics consulti arxius diocesans sobre conversions jueves i matrimonis mixtos "en camps de secret pastoral". Fins al moment, l'Església havia cooperat amb el govern tot assenyalant i separant els d'origen jueu. Però ara quan els catòlics d'origen jueu es veuen amenaçats, l'Església Catòlica ja dubta. Tanmateix, fins i tot llavors, continuaran revelant els noms de no-catòlics d'extracció jueva durant tots els anys de guerra, quan el preu de ser jueu és la deportació i la mort).

"Tampoc no és pas arribat el moment (de regeneració) dels nostres països (occidentals): és menester que hi passi la guerra, que ja no pot trigar gaire, l'han merescuda tant que és inevitable. Després potser escampi l'horitzó. I per ventura

arribi un temps en què deixin de semblar rebels a tota llei civil i enemics del gènere humà els qui volen fonamentar llur pau damunt els principis de la justícia i de la caritat" (Giuseppe Giovanni Lanza del Vasto, 1901-1981, deixeble cristià europeu de Gandhi, poc abans d'esclatar la 2ª Guerra Mundial, hivern 1937-38).

3-9 Maig de 1938: Hitler visita oficialment Mussolini a Roma, però no envia cap salutació de cortesia al Papa, com seria normal.

7 de setembre: Pius XI, durant una recepció de pelegrins catòlics belgues, condemna la participació de catòlics en moviments antisemites i diu que els cristians, descendents espirituals del patriarca Abraham, són "espiritualment semites". Aquesta declaració és censurada per tots els diaris italians, inclòs "L'Osservatore Romano".

7 d'octubre: Les joventuts hitlerianes ataquen el Palau episcopal de Viena.

7 novembre: Un exiliat jueu de 70 anys mata un diplomàtic alemany a París, això serveix de pretext per a una enorme campanya antisemita sobre la suposada "conspiració jueva mundial".

8 de novembre: Himmler en una reunió selecta de líders de les SS a Munic diu que en 10 anys hi haurà no sols una lluita ideològica contra els jueus, maçons, marxistes i catòlics a escala mundial.

9-10 de Novembre: Kristallnacht, un program general contra els jueus alemanys, amb 36 assassinats i 20.000 arrestats.

Novembre: Com a reacció a la Kristallnacht els Estats Units obren parcialment les fronteres a refugiats jueus.

31•12: Un informe intern de les SS diu que el 22'7% són catòlics malgrat les pressions perquè abandonin l'Església Catòlica.

Poc abans del començ de la Segona Guerra Mundial es realitzen moltes reunions clandestines de l'Església confessant (de la Resistència antinazi), a part dels detinguts, uns altres se n'han d'exiliar. Aquesta part de l'Església, encara que poc nombrosa, era una part important de l'oposició del cristianisme alemany contra la barbàrie nazi.

Si al 1937 comencen les primeres tensions fortes entre el III Reich i l'Església Catòlica, ara augmenten a causa de l'enquadrament obligatori del jovent catòlic dins les Joventuts Hitlerianes.

El 1939 el pastor i teòleg evangèlic D. Bonhöffer s'uneix a un grup clandestí de la resistència, amb alts oficials,

amb base a Abwehr, l'Oficina d'Intel·ligència Militar, encapçalats per l'almirall Wilhelm Canaris, que volien enderrocar el règim nazi. Fins al seu arrest el 1943 hi mantindrà contactes clandestins.

14 de gener 1939: El papa Pius XI urgeix als diplomàtics estrangers al Vaticà per concedir tants visats com puguin a les víctimes del racisme alemany i italià.

Gener-Febrer de 1939: Devers el desè aniversari del Tractat Laterà, Pius XI prepara un discurs del qual es diu que condemna el totalitarisme en els termes més durs. Després de la seva mort (10 de febrer), el seu successor, Pius XII, decideix no fer el discurs.

21 Setembre de 1939: El Cardenal August Hlond, Primat de Polònia, arriba a Roma i personalment informa al Papa sobre les atrocitats alemanyes contra sacerdots catòlics a Polònia. La ràdio del Vaticà i "L'Osservatore Romano" contenen la història al món.

24 de setembre de 1939: Komandos nazis calen foc a les sinagogues de tot Polònia. Els alemanys acusen els jueus de posar els focs i imposen multes enormes a les comunitats jueves. (Edelheit)

Octubre-Novembre de 1939: 214 sacerdots polonesos són executats, entre els quals tot el capítol catedralici del bisbat de Peplin.

1940: Von Preysing, bisbe catòlic de Berlín, ordena pregar a totes les esglésies de la seva diòcesi per 30 clergues detinguts a Prússia pels nazis.

11 Agost 1940: El cardenal Bertram protesta oficialment per part dels bisbes alemanys pel Decret d'Eutanàsia a la Cancelleria de Reich: "Tal destrucció de l'innocents no sols viola la llei moral cristiana, sinó que ofèn el sentit moral del poble alemany i amenaça la reputació d'Alemanya al món".

12 novembre 1940: Göbbels escriu al seu diari: "Llarga conversa sobre vegetarianisme i la religió a venir amb Hitler. El Führer és totalment coherent en aquest tema i té tots els arguments preparats". Efectivament, Hitler preparava, en tant que depengués d'ell i pogués, una religió "germànica" els models de la qual eren el paganism germànic antic i la Jihad islàmica

17 de setembre de 1941: El Cardenal Bertran instrueix els bisbes alemanys sobre els mètodes per a tractar el "problema" dels catòlics "no-aris". Suggereix d'utilitzar l'amonestació de St. Pau als romans i als Gàlates: "entre els qui creuen en el Crist no hi ha ni jueu ni grec, perquè tots són un en Jesucrist" (Romans 10:12, Gàlates 3:28).

29 de setembre de 1941: Més de 30.000 jueus són metrallats a Babi Yar, un barranc a les rodalies de Kíev, per una escamot d'assassins de les SS ajudada per milicians ucraïnesos.

1 d'octubre: Al'Arxidiòcesi de Posen a Polònia, han assassinat 74 sacerdots catòlics o bé són morts als camps de concentració, i 451 han estat internats en presons o camps. De les 441 esglésies d'aquesta diòcesi només 30 són encara obertes per als polonesos.

23 d'octubre de 1941: El rector catòlic Bernhard Lichtenberg, contrari a l'agitació antisemita i que continua fent una oració diària pels jueus, és finalment arrestat i torturat per les SS. Lichtenberg afirma que la deportació dels jueus és irreconciliable amb la llei moral cristià, i demana que el deixen acompanyar els deportats com a llur assessor espiritual. Serà condemnat a dos anys presó per "abús en el púlpit".

Octubre 27: El bisbe Berning informa al Cardenal Bertran que la Gestapo ha rebutjat la seva petició de permís per permetre als catòlics jueus portar l'Estrella de David dins l'Església. El Bisbe de Limberg informa el Bisbe Wienken, a Berlín, que el transport de jueus des de Frankfurt més d'hora en el mes havia inclòs catòlic "no-aris" als qual no havien concedit cap tractament preferent. Llur destí era especialment trist, deia, perquè eren considerats pels altres jueus com a apòstates (oportunistes). Harold H. Tittmann, ajudant de l'emissari especial de Roosevelt al Vaticà, intenta d'aconseguir que el Papa emeti una protesta pública contra l'afusellament d'ostatges en massa. Li responen que no ho poden fer ja que faria perillar la situació dels catòlics alemanys.

30 d'octubre: El bisbe Wienken informa al Bisbe Hilfrich de Limburg que les negociacions pel que fa a les deportacions de catòlics "no-aris" han començat en els nivells més alts.

"Allò que estan intentant, si fos possible, és destruir el cristianisme en Alemanya durant el lapse d'aquesta mateixa guerra, abans que no retornin els soldats..." (Pastoral col·lectiva de l'episcopat alemany contra el Règim Nazi, 1942).

Durant 1942 un nombre d'oficials catòlics que són a Rússia i a Polònia informen l'episcopat de les massacres dels jueus. Un oficial, Dr. Alfons Hildebrand, duu un permís especial de la seva unitat prop de Minsk per comunicar les massacres que havia presenciat al Cardenal Faulhaber. El Dr. Joseph Müller, un oficial del Servei d'Intel·ligència Militar de Canaris i confident del Cardenal Faulhaber, també manté l'episcopat ben informat de les atrocitats sistemiques comeses a Polònia. Una altra font d'informació era Dr. Hans Globke, un catòlic i alt funcionari del Ministeri de l'Interior a qui confien temes racials.

27 de gener: Rosenberg amb l'acord de Bormann, publica una ordre prohibint qualsevol debat sobre qüestions religioses en el treball d'adoctrinament ideològic del Partit nazi.

30 de gener: Hitler, al Palau d'Esports de Berlín, reafirma la seva ame-

naça de preguerra a tomb dels jueus, repetint que "el resultat d'aquesta guerra serà la completa anihilació dels jueus".

18 de Març: Martin Bormann publica una ordre que declara que una lletra presumptament escrita per Werner Mölders, el número u de la Luftwaffe, com a falsificació, i ofereix una recompensa de 100.000 marcs per qualsevol informació que dugui a la detenció de l'autor. Els nazis es preocupaven perquè en aquesta lletra, Mölders informava amb orgull que els catòlics, a causa de la seva dedicació, finalment estaven essent acceptats com a alemanys de ple dret i gaudint del respecte dels qui abans se n'havien burlat com a de gent dòcil i d'un altre món.

4 de juliol 1942: En una conversa secreta enregistrada per Bormann, Hitler declara, "una vegada que la guerra s'acabi posarem un ràpid final al Concordat". Les subvencions financeres seran immediatament suprimides i els comptes pendents (amb l'Església Catòlica) aclarits. Fins a llavors s'ha d'evitar qualsevol provocació.

28 d'Agost 1942: Abetz informa al Ministeri d'Afers Exterior alemany que el Nunci Papal, sense invocar l'autoritat de la Santa Seu, havia demanat a Laval (del govern de Vichy) de controlar la severitat de les mesures contra els jueus en les deportacions en massa que havien començat feia poca a França.

24 de desembre: El papa Pius XII fa una altra de les seves crides per una conducta més humana en la guerra, durant un llarg missatge de Nadal per la Ràdio del Vaticà. La humanitat, diu, està en deute amb "centenars de milers de persones que, sense culpabilitat personal, de vegades sense cap altra raó que la seva nacionalitat o origen, eren condemnats a mort o exposats a un progressiu empitjorament de llur status".

27 de febrer 1943: En el curs de la deportació dels últims jueus alemanys, la GESTAPO arresta, a Berlín, 6.000 marits cristians "no-aris" casats amb dones "àries". Llavors s'esdevé una reacció inesperada: les mullers segueixen llurs marits al lloc de detenció provisional i es posen durant unes quantes hores a cridar i protestar a favor de llurs marits. Amb el secret de la maquinària de destrucció amenaçada, la GESTAPO allibera els marits "no-aris".

Maig 1943: Els bisbes catòlics holandesos prohibeixen als policies catòlics de col·laborar en la detenció de jueus, encara a costa de perdre els propis llocs de treball.

2 de Juny: El Papa comunica al Col·legi Cardenalici que ha prestat especial atenció a la difícil situació dels qui segueixen essent objecte d'empaitament a causa de llur nacionalitat i ascendència i que, sense culpa personal, són sotmesos a mesures per a anihilar-los. S'ha fet molt per aquests dissortats, diu el Papa, que encara no pot ser descrit. Cada declaració pública ha hagut de ser

acuradament calculada "en interès dels qui pateixen, a fi que llur situació no es torni sens adonar-nos-en, encara més difícil i insuportable" Dissortadament, hi afegeix, els motius de l'Església per la compassió i el manteniment de les normes elementals d'humanitat ha trobat portes "que cap clau no podia obrir".

26 de juny: El bisbe catòlic de Berlín, Von Preysing envia de paraula per missatgers als altres bisbes que el decret sobre divorci ha estat novament ajornat. Demana als altres bisbes d'escriure lletres a tots els ministeris del govern nazi per demanar amb llenguatge contundent sobre on paren els deportats, i demanant cura pastoral dels cristians "no-aris" tot amenaçant amb una protesta pública. "A banda d'això, hom deu parlar clarament de les atrocitats infligides als jueus en general".

19 d'agost 1943: Lletre pastoral conjunta dels bisbes alemanys recordant als fidels que l'assassinat d'innocents està malament fins i tot si ho fan les autoritats i "presumptament" per al bé comú, com en el cas d'"homes de races i origen estranger". Els bisbes criden a l'amor envers "aquells humans innocents que no són de la nostra gent i sang", i "envers els reinstal·lats" (és a dir, els deportats a camps de concentració i extermini). En la pastoral no fan ús dels termes "Jueu" o "no-ari".

10 d'octubre L'administrador provincial de l'àrea de Regensburg informa que la unió lletra pastoral des dels bisbes el 19 d'agost que reprova l'assassinat d'innocents no ha tingut cap efecte durador. Escriu: "La població para escassa atenció a tals declaracions arriscades i carregades d'estipulacions".

15-16 d'octubre: Els nazis comencen a detenir jueus a Roma. Però prèviament els nazis amenacen de prendre 300 ostatges de la comunitat jueva a no ser que els lliurin 50 quilograms d'or (equivalent a 56.000 \$ U.S.) durant les pròximes 36 hores. Els jueus poden sols reunir 35 quilograms, i aleshores el Rabí major, Israel Zolli, demana i rep un préstec del tresor del Vaticà per cobrir el que hi faltava, amb el vist i plau papal).

16 d'octubre: El General Stahel, comandant militar alemany de Roma, rep una lletra signada pel Bisbe Hudal, cap de l'Església Alemanya a Roma, en la qual diu que "Us quedaria molt agraït si donàsseu ordre immediata d'aturar aquests arrests (de jueus) a Roma i la seva rogalia; temo que, altrament, el Papa s'hi haurà de posicionar obertament en contra i això afavorirà la propaganda antialemanya com a una arma contra nosaltres".

18 d'octubre: Més de mil jueus romans, més de dos terços d'ells dones i nens, són enviats al centre d'extermini d'Auschwitz. Només 14 homes i una dona en retornaran vius després de la guerra. 7.000 dels 8.000 jueus romans evitaren la captura desapareixent i amagant-se. Aproximadament 4.000 d'ells,

amb el coneixement i aprovació papal, trobaren refugi als nombrosos monestirs i cases d'ordres religioses a Roma. Unes quantes dotzenes trobaran protecció al Vaticà mateix.

25 d'octubre: El sacerdot jesuïta Alfred Delp, membre de la resistència alemanya, explica a sacerdots a Munic que el silenci de l'Església sobre el que estan patint els polonesos i els jueus i sobre els horrors comesos als camps de concentració amenaçarà l'acceptació de l'Església a la nova Alemanya de després de l'ensulsiada del règim nazi.

Novembre de 1943: El Dr. Gertrud Luckner, un oficial de Caritas (la major organització filantròpica catòlica) de Freiburg, és detingut mentre intenta passar de contraban una suma de diners per als pocs jueus restants a Berlín. Havia estat ajudant en fuites de jueus a través de la frontera suïssa durant anys i passarà la resta de la guerra en un camp de concentració.

5 de Desembre: El rector, clergue i teòleg catòlic Bernhard Lichtenberg mor durant el transport al camp de concentració de Dachau. Havia estat detingut en 1942 per ser considerat "incorregible" a causa de les seves reiterades protestes contra l'antisemitisme i l'eutanàsia del govern nazi.

25 de desembre: El Bisbe Frings, en el seu sermó de Nadal, una altra vegada emfasitza que està malament de matar innocents sols perquè pertanyen a una altra raça, però una altra vegada el ludeix la paraula "Jueu" o "no-ari".

29 de gener de 1944: El Cardenal Bertran escriu al Govern nazi que ha rebut informes que les ordres promulgades per als jueus s'han d'aplicar ara als "Mischlinge" (mig jueus i ? de jueus). "Aquests cristians ja havien estat declarats indignes de fer el servei militar, no podien assistir a institucions universitàries, etc. Ara escoltem que han de ser cridats a formacions especials per a serveis de treball" "Totes aquestes mesures apunten clarament a la segregació que al final els amenaça d'extermini" "Els "Mishlinge" són alemanys i cristians, rebutjats sempre pels jueus" "Els catòlics alemanys que són realment nombrosos cristians en Alemanya, quedarien profundament ferits si aquests amics cristians ara han de trobar un destí semblant al dels jueus".

17 d'abril: El Dr. Max Josef Metzger, sacerdot catòlic, pacifista històric, i fundador del moviment "Una Sancta", és executat per tenir contactes "sediciosos" amb el Bisbe d'Upsala a Suècia.

1 d'agost: A Pisa, Itàlia, els alemanys assassinen el filàntrop catòlic Pardo-Roques i sis jueus que ha estat protegint.

23 d'octubre: Rosenberg escriu a Martin Bormann proposant de reclutar tot el clergat alemany per a treballs forçats a causa d'escassetat severa de mà d'obra.

27 d'octubre: Bormann escriu a Rosenberg informant-lo que Hitler ha rebutjat la idea d'utilitzar els clergues per a treballs forçats.

24 de desembre: Ja amb la derrota de l'Alemanya nazi gairebé segura, el Papa Pius XII en el seu missatge de Nadal admet "que la forma democràtica de govern és considerada per molts avui com a un postulat natural de la raó mateixa".

27 de gener 1945: Oscar Schindler, un catòlic alemany membre del Partit Nazi, que té un cert nombre de fàbriques en l'àrea, salva 85 jueus d'un tren a Brünnlitz. Havien estat tancats als vagons de bestiar durant una setmana, i ja n'havien mort més de 20. Schindler allibera els jueus i els dona menjar i refugi a risc de sa pròpia vida.

2 de febrer: El sacerdot jesuïta Alfred Delp, un convers al catolicisme, és penjat i la seva cendra escampada al vent.

Klaus Bonhöffer, el germà major de Dietrich, famós teòleg luterà empresonat pels nazis, és condemnat a mort pel "Jutjat del Poble Alemany".

9 d'Abril: L'Almirall Wilhelm Canaris, cap de l'Abwehr, el General Hans Oster i el pastor evangèlic Dietrich Bonhöffer són penjats el mateix dia i al mateix camp de concentració (el de Flössenburg).

26 d'Abril: Tropes americanes arriben al camp de concentració a Dachau, on encara sobreviuen, a més d'uns altres presoners, 326 sacerdots catòlics alemanys. Un nombre encara més gran havia passat per aquest camp, hi havia mort de fam i de malalties o havien estat assassinats. Poc després, el Papa Pius XII esmenta aquests i molts altres actes de persecució per a demostrar que l'Església Catòlica d'Alemanya havia resistit enèrgicament al règim nazi.

Crisi de lideratge dins el PP

A la fi! El botifarra fatxa foraster Delgado es presenta a la presidència del PP a Balears

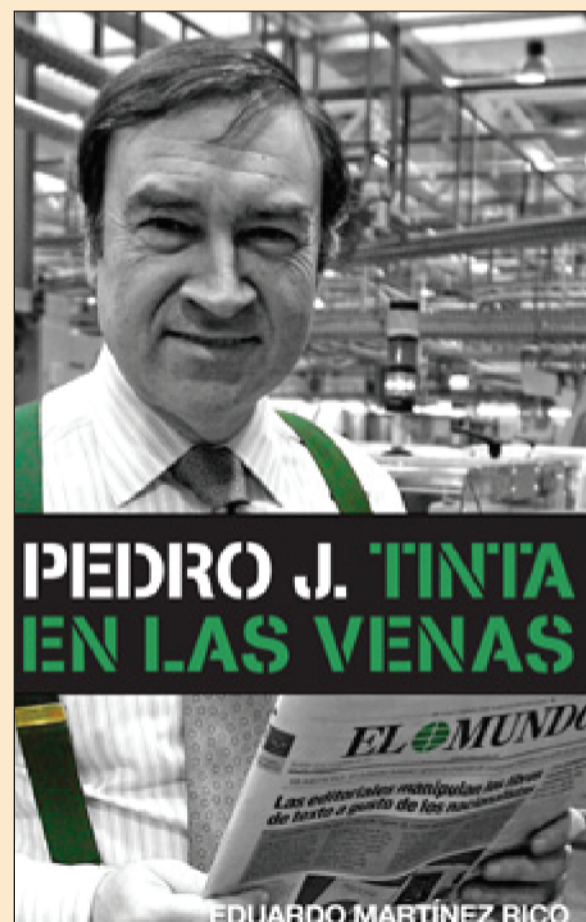
A la fi! Ja era hora! Ha costat però al final, després dels insistents precis per part de la màfia madrilenya d'**El (In)Mundo**, el botifarra fatxa foraster, **Delgado Truyols**, ha decidit presentar-se en nom de la "Nueva Mallorca" a la presidència del PP a les colònies d'ultramar. Ara anam! Un partit fatxa foraster com el PP necessita tenir com a president el més fatxa de tots els fatxes forasters.

Reproduït de www.mallorcadariario.com PARTIDOS/ Lo hará oficial a partir de las 17.30 horas en rueda de prensa Delgado pugnarà con Estaràs por la presidencia del PP balear

El fatxa foraster, P. J. Ramírez, qualifica d'"archicoñazo" l'escàndol de la piscina il·legal

Els mallorquins podem estar ben satisfets i contents ja que al potent, psicòpata, cregut, fatxa, racista antimalloquí, torrapipes i pixaolives madrileny, **Pedrito piscinas**, li hem donat una lliçó que no oblidarà mai en la seva vida. Idò, què se pensava aquest bufallaunes foraster! El fet és que a la biografia oficial que s'ha fet escriure qui se les dona d'ésser el "**periodista más influyente de España**" queda ben demostrat amb les seves pròpies paraules que li hem tocat el voraviu i el duim pel camí de l'amargor i això, per descomptat, té molt de mèrit segons la nostra opinió. I quines són aquestes parauletes? Idò "**archiconocida**" i "**archicoñazo**". Veteles ací: "**En el libro no se esquivan temas escabrosos como la archiconocida y 'archicoñazo' piscina de Mallorca o el polémico vídeo eróticamente protagonizado por el adalid de El Mundo**".

Hahahahaha! **Pedrito**, vataulmón! Que l'estiu ja torna ésser aquí i a Mallorca tothom t'espera per viure amb il·lusió i entusiasme la cinquena batalla (estiu de 2008) de la guerra de la piscina!

Lobbyperlsaaindependencia.org
Reproduït de www.elconfidencial.com

Seductors catalans i l'idioma

(Del llibre "Ostitú, quin país!", de Frank Dubé)

Perquè pateixen, protesten i es belluguen tant contra la pirateria discogràfica els nostres cantants si al Top Manta no es veu pràcticament ni un CD en català?

Es calcula que a Catalunya els CD pirates en la nostra llengua no arriben al 0'05%.

A Espanya la pirateria en català no arriba al 0'0000001%. Solidaris o.....?

Figures catalanes: Sense llengua parlada (A l'estranger consten com a espanyols)

Pintors, Mims, Músics, Escultors, Dissenyadors, Metges, Cuiners, Investigadors, Arquitectes, etc

Amb llengua escrita : A fora tot arriba traduït.

Art amb paraula

Teatre : El tradueixen

Cinema: El doblen

Cant Culte: Caballé, Carreras....Òpera en totes les llengües grans. Quasi no res en català.

(A l'estranger consten com a espanyols)

Música tradicional:

Malauradament sense audiència massiva i per tant, en precarietat econòmica també.

No hem d'oblidar però que "allò Tradicional" un dia va ser "Novetat". Per tant, a veure quan arriba la renovació d' "allò Tradicional". Malgrat els esforços de gent preparadíssima com Manel Camp o Santy Arisa (per posar no més un exemple) sembla que no acaba de rutllar massa bé. Els canvis de mentalitat han de ser potenciat des de dalt fins que puguin arrelar. Costa molt. Tant socialment com econòmicament.

-Tot ve del 1714...

-Sí. Totalment d'acord. Però hem de pitjar l'accelerador més que mai.

Ens queda la **cançó POP** dita per alguns de Moda, lleugera, comercial, *hortera*, de masses, *patxanguera*, d'estiu, etc. O sia, la que compren més gran nombre de persones. I al damunt, en cas de voler intentar-ho, és l'**únic camí** per donar a conèixer massivament el català fora dels PPCC.

Ningú aguanta aquí 3 hores de poesia en anglès si no entén ben bé aquesta llengua. Però sí que tothom pot escoltar 3 hores de cançons pop en anglès, si te les canta una seductora veu acompanyada d'un bon grup musical o d'una orquestra amb un bon ritme, modern, atractiu etc. I si al damunt aquesta veu va emmarcada dins una figura suggestiva, captivadora i el Grup està integrat per atractius, actuals (la actualitat existeix!) joves/joves/tes que es belluguen amb gràcia, a la MODA i amb una encertada promoció ...etc, etc. doncs... gol!!

Suposo que heu vist l'espectacle Lord of the Dance, no?

Allò és irlandès. Segurament l'obra musical deu provenir de les arrels d'aquell país. Però la presentació està AL DIA!! A la MODA per captivar al públic del tarjet que volen.

L'orquestració, els ballarins, l'estil del ball, el vestuari...tot...tot és al·lucinant,

seductor, actual i glamourós. Crec que hi ha diverses companyies paral·leles voltant pel món.

Encara que en principi pot ser els van subvencionar, ara s'estan folrant!! Ingressen divises.

No tinguem por de la paraula MODA. És un fet que plana fa cents d'anys sobre Occident.

Encara que fossin germànics, Beethoven, Bach, Haendel, Mozart..... etc. composaven Sonates, Adagios, Cantates, Òperes etc. amb els corresponents Temps: Allegretto, Moderato, Allegro con moto, Andante, etc. tot a la italiana i escrit en llengua italiana. Era la Moda. Pels motius que seguïn.

Els músics i cantants catalans s'han atipat de tocar, cantar i versionar: *Fox, Swing, Folk, Rock, Blues, Beat, Tangos, Cumbias, Rag Time, Charleston, Funky, Sambas, Boleros, Havaneres* (que són inspirades per la sensualitat de l'Havana i no per la de Catalunya. En aquest cas s'haurien de dir Catalaneres)...tant en èpoques en que estava prohibit cantar en català com en temps que no.

Depèn de la Moda imperant, de la gràcia que tenen certes cultures a l'hora de seduir el personal i finalment de la VENDA del producte "cultural", que es faci sense pietat ni pudor.

Els caps pensants no comparen la nostra producció amb els Videoclips que podem veure a les nombroses Televisions de fora que ens arriben a casa? Podem impedir que aquestes TV amb pel·lícules, discs, DVD, etc. sedueixin la nostra gent? Podem tallar-les o impedir que les puguem veure?

D'acord que s'hi pot contemplar algun Plasta-Poeta o intel·lectual tipus Albert Pla, però la gran majoria de produccions audiovisuals van d'un altre pal molt, però que molt diferent de l'estil que practiquem a casa. Estem segurs que el problema nostre és qüestió de diners?

La malaltia està present a tots els àmbits. No més cal comprovar l'actitud de la "Pioneer" que després de l'edició d'un Disc-Làser-Karaoke de cançons en català fa anys, ja no n'ha publicat cap més. El mateix Lluís Gendrau, creador de la Revista "Enderrock" m'explicava el rebuig àdhuc de molts joves a la forma de tractar les imatges del Disc. Són francament depriments i anticonceptives. Fixeu-vos amb la figura del protagonista del tema "Paraules d'amor" que té la cara d'en Franco. Patètic. Tot a anys llum de les imatges dels altres Làsser-Disc en altres llengües.

A 400 mts. de TV3 s'està fabricant un dels productes més exitosos NO EN CATALÀ: **Operación Triunfo -2005**. Ho produeixen amb molta saviesa i gràcia gent...catalana!! Concretament **Gestmusic** i el seu equip que, fa anys eren cul i merda amb tot el moviment de la Cançó. Veus algun antic amic d'aquell moviment promoció en aquests programes?

Sense Machado, sense Neruda, sense

García Márquez, sense grans poetes ni lletraferits, amb un 80% de música i estils considerats com a No-espanyolada, sense la "qualitat" que sempre reclamen els nostres il·lustrats quan es grava i es canta en català però.... segur, segur, segur que a la fi de tot plegat, els programes repercutiran a la "mayor gloria del castellano". Ens ho fan davant dels nassos!! Deixa-m'ho dir, Manel... som uns rucs!! Però molt rucs!!

-Això no ho puc posar Frank....no tens raó en dir...

-No és un insult!! Fa temps que veig molts RUCS enganxats amb orgull al cotxe.

-Tot i així....

-Doncsvenga! *Delete* i fora.

-D-E-L-E-T-E. Click!. Ja està...esborrat!! Jaestic més tranquil.

-Puc seguir?

-Sí

El país ha de retre un homenatge a molts artistes que han sacrificat bona part de la seva vida per agafar la torxa històrica de la Cançó, amb dignitat i en un moment difícil i perillós. Eren capaços de cantar tots els estils menys qualsevol cosa que anés acompanyada de la mà del Règim.

És impagable la seva tasca. I ha de continuar. Amb totes les ajudes que calguin perquè molts d'ells s'ho mereixen. (Com us estimo Núria...Raimon....Subirats...Cel·doni... Pujadó....)

Però paral·lelament s'ha d'ampliar i actualitzar l'oferta en català per connectar-la als canals que ara estan ocupats totalment en altres llengües i que no hi ha motiu perquè no hi sigui la nostra..

En Joan Sorribas, tot una Icona del món del estudi de gravació, quedà parat quan Laura Martí va començar a cantar un tema Disco, l'any 1986-7 per Audiovisuals de Sarrià. El productor musical era n'Alex Soler, que va ser més tard una de les figures a l'ombra de l'Operación Triunfo.

-Ho faràs en català? Com és possible? Música discotequera en català? Fa en Sorribes.

-Doncs sí, Joan.

Al cap d'un temps Laura Martí, sense que la Discogràfica es gastés un cèntim en promoció, sonava per l'Hilo Musical de Madrid (no al canal folklòric sinó al de Música Pop actual), en unes quantes discoteques de Benalmádena, al Revolution de Lloret, al Chic de Molins de Rei, etc. a més de formar part de les Festes Musicals Juvenils en viu i en directe de SER Catalunya on alternava amb totes les llengües dels altres artistes pop sense cap diferència estilística. És possible la normalització!! Comprovat!!

-No cridis tant Frank....

La Laura Martí i jo estimem aquest país fins l'extenuació. Però va ser ella soleta qui va dir NO a una oferta de 40 milions de PTA. (del 1991) per signar un contracte amb EMI-ODEON. Per aquest sol fet, ja mereix entrar al Regne dels Cels, encara que no més sigui per seure a la fila 50 al costat de....

El motiu de la negativa era....una fote-

sa: Havia de cantar-se en castellà. Tant el grup "Barnanit" (Dany, Òscar, Josep, Conrad, Manel..) com ella tenien preparat un LP en català i no varen voler canviar de llengua.

El seu representant, Jaume Estruch-Aigua de la India s'estirava els cabells!! Primer, d'alegría en anunciar-nos l'oferta capitalina. Després, de mala llet.

Finalment van estrenar el disc en català a Catalunya i...no va passar res!! Ni un duro.

Al bon Jaume Estruch ja no li quedaven pels al cap!!

Pregunta del Milió 234.000:

Per què un producte que a 625 Km. llum val milions, aquí no val un cèntim?

Hem d'anar a Madrid a ensenyar-los a valorar productes? No en saben? N'estam segurs? Tindran més barra o morro però està comprovat que no són idiotes en aquest terreny.

Et llencen un cantant nou cada dia per TV.

Àdhuc fan uns programes Televisius que captiven al catalanam on criatures de 8 i 10 anys encisen amb la seva gosadia i desimboltura

-Frank...criatures de 12 anys....

-Què? Podem prohibir que aquestes imatges arribin a casa nostra? Que tenen la barra d'explotar criatures? Per què no es fan programes similars aquí?Que som més assenyats, seriosos i civilitzats? Qui posa la frontera a la civilització, en Bush? L'Alex Gorina? El Bisbe de La Seu? En Rubianes? Que aquí no som tant... tant...tant...? Aleshores perquè posem el crit al cel quan els americans censuren la mamella de la Jackson a horari protegit"? En què quedem...som atrevits o no? No han donat la volta al món les fotos d'un "geni" que ha retratat a 5.000 catalanets agosarats en pilotes a Montjuïc? Volem demostrar ensenyant el cul que també tenim desimboltura, simpatia i som únics?

Quina gràcia té aquesta casta de Promotors Pitiklins dels nostres migrats mitjans de difusió a l'hora de defensar l'indefensable!! Treuen les paraules més sofisticades per demostrar que hi veuen més enllà de la plebs. Davant una cara inaguantable (hi ha un parell d'actrius molt conegudes per la seva raresa facial) però que convé promocionar per amistat o simpatia personal: *Bellesa irregular, còsmica, intangible, seductora de perfil espacial, Simpàtiques* (Home! Això podria faltar !! al damunt de lletges que fossin antipàtiques).

Igualment es fa amb les figures que els hi queien bé fa anys: *Veterà, mític, trenador, legendari, incombustible, viejo rockero, emblemàtic, no passa el temps per ella, sempitern, de tota la vida, viejo lobo, viejo lider, històric, clàssic, monstre, etc.*

Ah fill meu! Però si el personatge en qüestió en el seu dia no els hi va caure bé o no era de la seva corda: *Demodé, acabat/da, cursi, antigüitat, patètic/a, vell/a, freaky, només sap bellugar el cul, caspós/a, infumable, cutre, etc. (continuarà)*

Eroscatalà

Música Remöhead (29/04/2008)

Un dia que te sobren vitamines,
sa casa i sa teulada tan intenses,
s'al·lota s'entretén amb una planta
i deixa sa terrassa com sa Terra.
Canvies l'aigua de sa cadenera
i bufes perquè volin ses clovelles
i deixes que una verge primavera inundi
tots els metres cúbics que has pagat amb la hipoteca.
T'estim, jo volia fer un reggae,
t'estim, crec qua això és més un vals,
redunden aquestes paraules
damunt tot lo que hem fornicat.
Les quatre i el carrer se posa en marxa,
s'estressen que fan tard ses dependentes
i baixes que tens hora a en Buades,
li diràs que en el, costat el 3 i que a damunt el 4
I escures una cuina de tres dies
i agranes passadissos de cent metres
i gastes mil dures en el caprabo
i deixes la gelera més decenta.
T'estim, jo volia fer un reggae,
t'estim, crec que això és més un vals,
t'ho dic perquè no em vull fer el hippie
t'ho dic perquè ja tenc una edat.
T'estim, jo volia fer un reggae,
t'estim, crec que això és més un vals,
redunden aquestes paraules
damunt tot lo que hem fornicat.
Vitamina sol d'Antònia Font

Ocellota de la setmana Humbert Humbert
(28/04/2008)

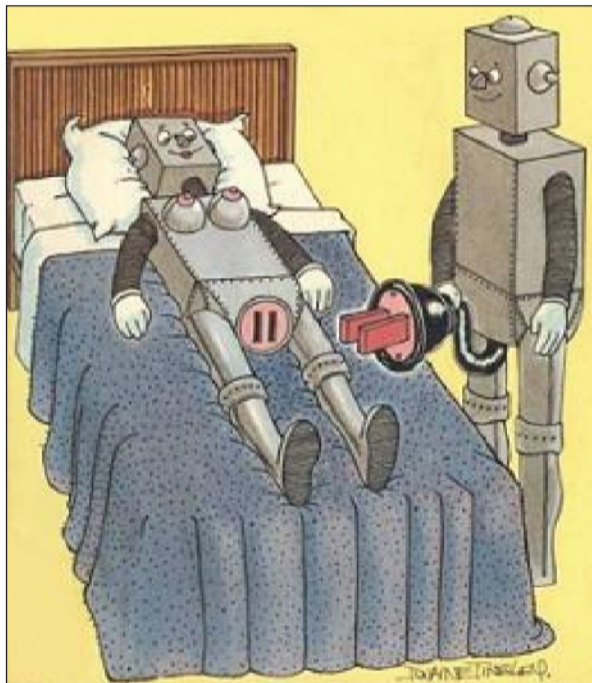
Jessica

La Jessica passa uns dies a Lloret
I ens posa calents a la piscina
La mirem des del videt
Tocant-nos la titolina
Sortirem una estona per si mira
I li ensenyem com ens encén
Potser acabarem fent fira
I també la posarem a cent

Humor Chinaski (28/04/2008)

Somien els robots amb sexe electrònic?

Sexe a Internet (27/04/2008)

Biquini, quin biquini?

Les darreres setmanes us hem ensenyat biquinis microscòpics. Els d'avui no en són menys, però es veu tot, tot, tot. Doneu-hi un cop d'ull si ens prometeu tenir les mans quietes.

Humor Humbert Humbert (26/04/2008)

Taula calenta

Cites Chinaski (25/04/2008)

Sílvia Munt, homes, dones i adulteri

“Els homes i les dones som diferents, ens expressem de manera diferent, tenim diferents necessitats. Això és dur, tant per homes com per dones. Fins i tot el tema de l'adulteri el veiem diferent.”
Sílvia Munt, actriu

Sexe a Internet Jim Beam (25/04/2008)

Dones de bandera en línia

Entre moltes imatges que estan bé però que no maten, també hi ha dones excepcionals que podem veure a la xarxa. Aquest és el cas de la senyorassa que podreu veure clicant [està fascinada, sempre es mou darrera meu](#). Ja ens explicareu si us ha impactat o no.

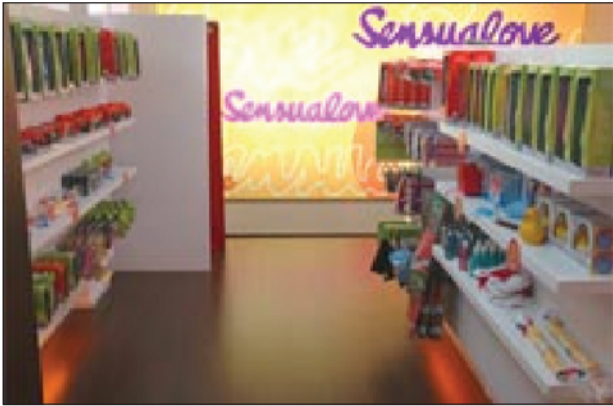

Locals Gwen Stacy (24/04/2008)

L'empresa catalana Sensualove aposta per les “sexy-store”

L'empresa catalana amb seu a Teia Sensualove, amb una història de tres anys al darrera, està apostant per implantar les “sexy-store”, botigues amb contingut eròtic i de caràcter divertit. L'any passat va facturar 1'8 milions d'euros i aquest any esperen que la xifra sigui de 2'5, amb una previsió de vint botigues repartides pels Països Catalans, i també a la capital de l'estat espanyol. L'actual aposta de Sensualove és incentivar a les dones com a usuàries de

joguines i productes sexuals.

Anecdota Henry Lee Lucas (24/04/2008)

Jennifer Aniston, lleugereta de roba

Carn de paparazzis, ni els famosos més populars del món del cine no se salven d'aparèixer fotografiats en pilota picada. El darrer cas que ens ha arribat és el de Jennifer Aniston, ex de Brad Pitt, que surt així de guapa en les imatges. A gaudir-ho.

Fa mig any que n'Elisabet Ginard ha obert la Botiga Eròtica NO ÉS PECAT a l'avinguda Salvador Joan, 86 baixos de Manacor. Animam a les dones de la comarca a visitar aquesta botiga, segur que trobaran remei a moltes mancances. Tel. 971 559 268

Psalm 37

1 No t'exasperis a causa dels dolents, no envegis els qui fan injustícia:

2 perquè aviat seran tallats com l'herba, i es marciran com l'herba tendra.

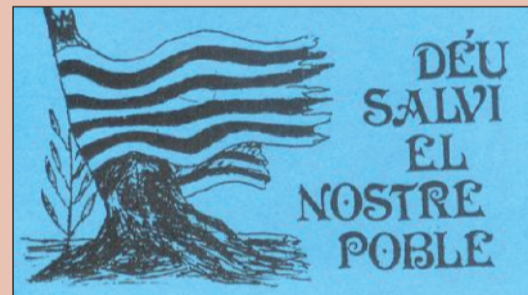
3 Confia en Jahveh, i fes el bé; habita en la terra, i alimenta't de la veritat:

4 i complau-te en Jahveh, i ell et donarà les peticions del teu cor.

5 Encomana a Jahveh el teu camí, i confia en ell, i ell *ho* farà:

6 i farà aparèixer la teva justícia com la llum, i el teu dret com el migdia.

7 Guarda silenci davant Jahveh, i espera confiadament en ell: no t'exasperis a causa del qui prospera en el seu camí, a causa de l'home que fa intrigues.

8 Calma la ira, i deixa el furor: no t'exasperis, que només faries mal;

9 perquè els qui fan el mal seran tallats: però els qui confien en Jahveh, ells heretaran la terra.

10 Encara una mica, i el malvat *ja* no hi serà: i miraràs el seu lloc, i *ja* no hi serà;

11 però els humils heretaran la terra, i gaudiran de molta pau.

12 El malvat trama contra el just, i fa cruixir les seves dents contra ell:

13 el Senyor se'n riu, perquè veu que arriba el seu dia.

14 Els malvats desembeinen l'espasa i tiben el seu arc per abatre el pobre i el desvalgut, per matar els rectes de camí.

15 Llur espasa entrarà en llur propi cor, i llurs arcs es trencaran.

16 És millor el poc del just que no pas l'abundància de molts malvats:

17 perquè els braços del malvat seran trencats, però Jahveh sostindrà els justos.

18 Jahveh coneix els dies dels íntegres, i l'herència d'ells serà per sempre:

19 no seran avergonyits en el temps dolent, i en els dies de fam restaran satisfets.

20 Però els malvats moriran, i els enemics de Jahveh *seran* com el greix dels corders: seran consumits, en fum seran consumits.

21 El malvat manlleua, i no torna; però el just és misericordiós, i dóna:

22 perquè els qui ell beneeix heretaran la terra, però els qui ell maleeix seran exterminats.

23 Els passos de l'home els disposa Jahveh, i ell es complau en el seu camí:

24 encara que caigui, no restarà prostrat, perquè Jahveh li sosté la mà.

25 Vaig ser jove, també m'he fet vell, i mai no he vist el just abandonat, ni el seu llinatge demanant pa.

26 *El just és* misericordiós tot el dia, i presta; i el seu llinatge *serà* per a benedicció.

27 Aparta't del mal, i fes el bé; i habita *ala* terra per sempre.

28 Perquè Jahveh estima la justícia, i no abandona els seus sants; ells són guardats per sempre, però la descendència dels malvats serà exterminada.

29 Els justos heretaran la terra, i hi habitaran per sempre.

30 La boca del just expressa saviesa, i la seva llengua parla justícia:

31 la llei del seu Déu *és* en el seu cor, els seus passos no relliscaran.

32 El malvat espia el just, i cerca de matar-lo:

33 però Jahveh no el deixarà a la seva mà, i no el condemnarà quan ell sigui jutjat.

34 Espera en Jahveh i guarda el seu camí, i ell t'exalçarà per heretar la terra: quan els malvats seran exterminats, tu ho veuràs.

35 He vist el malvat ufanós, i s'estenia com un arbre nadiu frondós:

36 però ha passat i, heus aquí, *ja* no hi és; i l'he cercat, però no ha estat trobat.

37 Fixa't en l'íntegre i mira el just, perquè la fi d'aquest home *és* la pau:

38 però els rebels seran destruïts tots plegats, la posteritat dels malvats serà exterminada.

39 Però la salvació dels justos *ve* de Jahveh: ell *és* llur refugi en el temps de l'angoixa.

40 I Jahveh els ajuda, i els allibera: ell els allibera dels malvats i els salva, perquè es refugien en ell.

Estat propi: L'estratègia VII

Comencem a anar bé. L'Estratègia per L'ESTAT PROPI ja està agafant carta de naturalesa i, encara incipientment però de forma sostinguda, marcant la pauta i la iniciativa de la política catalana.

Ho demostra, entre altres coses, el cacicat catalanista fent sortir a escena – consigna vaticana? – tota la tropa de reserva. Des del “Pare Josep”- Aureli Argemí, participant en un llibre intitulat “Catalunya estat de la nació”, que recorda el “debate del estado de la nación” dels espanyols, fins al fitxatge estel·lar, per part de CiU, del drapaire d'Emaús Àngel Colom i Colom - Sis Ales, amb la missió redemptora i salvadora d'ajuntar CiU i Esquerra/Esquerra. Ja hi som tots! S'ha de refer com sigui el moribund catalanisme polític, i la decadent i escrostonada Anti-Estratègia per L'ESTAT PROPI.

Quant a l'Estratègia per L'ESTAT PROPI, dues aportacions més per anar rematant el discurs. Una pel Front Intern i l'altra pel Front Extern.

a) Per a reforçar i enriquir la lluita en el Front Intern, cal sumar-hi els “7 fronts” que el professor Muñoz Espinalt ens enumerà el dia 1 de juliol del 1990, en l'aniversari del Seminari d'Imatge Motivacional que, amb el títol: “Serà el 1992 l'any de la Independència de Catalunya?”, varem dur a terme els dies 1 i 2 de juliol de 1989.

Front en pro de la formació de nous dirigents.

Front en contra de la tergiversació de la nostra història.

Front en pro d'una revolució pedagògica i d'una ensenyança que no subestimi la cultura catalana.

Front en contra de la drogaaddicció i de la depauperació caracterològica del nostre poble.

Front en pro de la integració dels immigrants i del ferm rebuig dels colonitzadors.

Front en contra de l'imperant senequisme polític.

Front en pro de l'autèntica recuperació de Barcelona com a capital d'una Catalunya lliure.

Si algú no sap què vol dir “senequisme polític”, que llegeixi el llibre de Carles M. Espinalt “Mite de Sèneca” (1973), inclòs en el volum “Obra Escrita” (1987).

b) Per aclarir conceptes en el Front Extern, cal tenir en compte que és preferible tenir sucursals de multinacionals americanes, alemanyes,

sueques o japoneses dins del nostre territori, que sucursals dels monopolis estatals i de la oligarquia espanyola. Per 4 raons.

1era: el preu dels serveis seria més barat i molt més eficient.

2ona: el manteniment i la inversió per la millora i modernització del servei no té punt de comparació.

3era: sempre és més profitós ser client d'un proveïdor servicial que d'un incompetent.

4ta: les multinacionals - també n'hi ha de catalanes - competeixen entre elles i el client hi guanya. Els monopolis i la oligarquia es reparteixen en el pastís i ens fan clients captius.

Així doncs, tots aquests que bramen contra les multinacionals, i no diuen mai res contra els nostres predadors i colonitzadors que, a més, ens menyspreen i ens odien - la banda oligàrquica espanyola -, que callin i mirin a redós seu.

Que no ho veuen que els bancs que presideixen les places i els carrers importants de les nostres viles i ciutats, són el “santander”, el “bilbao”, el “popular”, la “kk madrid” i “la caixa”? És a dir, la oligarquia financera espanyola, usurera i escanyapobres.

No ho saben que les obres més importants que es fan a Catalunya les executen les companyies de la oligarquia espanyola - “sacyr”, “acs”, “dragados”, “fomento”, etc.-?

Volem recuperar L'Esperit Català i, per afegitò, la genuïna i singular estructura econòmica catalana. Amb el nostre Esperit restituit podem aspirar a Tot dins del concert mundial dels estats i les nacions.

I afirmo que només el Poble del Seny, i el que té el més alt sentit de la justícia i de la pau, com ja va quedar demostrat els anys 1027 i 1055 a Toluges amb les sengles assemblees de “Pau e Treva”, pot infondre al món occidental l'equilibri i la mesura. Però prèviament, i seguint les directrius espinaltanes de L'Estratègia per L'ESTAT PROPI, ens hem de desempallegar d'espanya i França. Som un Poble vençut, de moment, però avançat; i sens dubte el més civilitzat del món, malgrat els barbarismes mentals producte de la colonització espanyola i francesa.

Antoni Gomis

20 d'abril de 2004

vermelhet@hotmail.com

catalunyaestatpropi.blogspot.com

Política lingüística o passivitat total?

Amb el títol “Català, la teva eina de feina”, la Direcció General de Política Lingüística del Govern de les Illes Balears, dirigida per na Margalida Tous, ha editat devers 30.000 fullets informatius que divulguen alguns dels aspectes del Decret 100/1990 en el marc, segons la premsa, d'una campanya que ha de recordar als funcionaris que el català és la llengua pròpia de l'Administració. Per a qui no ho sàpiga encara, li diré que aquest Decret regula l'ús de la llengua pròpia de l'Administració indígena i, entre d'altres coses, obliga els càrrecs públics a expressar-se en català ‘sempre que ho facin en funció del propi càrrec’; estableix en quina llengua els funcionaris han d'atendre preferentment la ciutadania o quin ha de ser l'idioma de la retolació, dels impresos i dels programes informàtics. I tot això no cal dir que estaria molt bé si la senyora Tous fos coherent i empràs el seu poder de persuasió, primer de tot, amb la portaveu del seu Govern, Margarita Nájera; amb la consellera d'Interior del seu Govern, Mª Àngeles Leciñena; i amb una mala fi de càrrecs públics, també del seu Govern, que es mostren estugosos fora mida amb la llengua del país. Perquè vejam, senyora Tous: ¿amb quina autoritat demanareu al funcionari de la CAIB que acati el Decret 100/1990, quan és ben evident que, en el tema que ens ocupa, el Govern del qual formau part és un can Bum que en comptes de donar llum dona fum? I, ja que hi som, em voleu dir què punyetes ha fet fins ara la vostra Direcció General, i aquest pacte de centre-esquerra en el seu conjunt (és de justícia repartir les responsabilitats), per

defensar la llengua i fomentar-ne l'ús, per guarir-li els cops blaus i les ferides i col·locar-li els ossos que l'anterior Govern d'en Jaime Matas li deixà fora de lloc? Quines iniciatives heu dutes a terme, a banda d'editar aquest díptic que acab de comentar, de repartir quatre cartells de rebaixes i d'organitzar un concurs de postals de Nadal electròniques? En tots aquests mesos hem pogut observar com, amb el canvi de color polític, s'ha deixat de perseguir des de les pròpies institucions el principal senyal d'identitat del nostre poble, i aquí s'ha acabat tot. Torna a estar de moda el ‘deixar fer’, com en temps de l'expresident Cañellas. Sé ben cert que si aquesta passivitat institucional hagués estat obra i gràcia dels fatxes del PP, amb tota la raó del món ara hi hauria xiulades, nervis, histèria col·lectiva, colzades d'un vent i de l'altre, peticions de dimissió, manifestacions i concentracions a balquena per carrers, places i avingudes. Ara bé, com que d'entre aquells qui comanden actualment, n'hi ha que són ‘dels nostres’, tothom calla com un mort. Tothom, dic, tret dels al·lots del JEN-PSM (bé, i d'El Mundo, que remuga que fa oi!), que donen inexplicablement, i perdent tota la credibilitat, una ditada de mel a la gestió de na Margalida Tous. Jo, a diferència d'ells, pens que cobra un sou cada mes per no fer-ne ni brot. El que no sé és com deu passar el temps al seu despatx, si llegint el diari o jugant amb la Nintendo. Quants de mesos més -o anys- haurem de perdre per tal que aquest Govern es posi les piles d'una vegada per totes?

Antoni Martíàñez

‘Catalunya: estat de la nació’ (Pòrtic) de diversos autors

Títol: ‘Catalunya: estat de la nació’

Autors: Diversos autors coordinats per Carles Lladó

Editorial: Pòrtic

Col·lecció: Pòrtic Visions, 24

Pàgines: 368

Any d'edició: 2008

RESSENYA

Catalunya: estat de la nació és la crida de vint-vuit autors que presenten una visió analítica dels antecedents i les circumstàncies que han portat la nostra nació on es troba actualment dins el context estatal i internacional, i alhora planteja unes propostes per recuperar l'esperança en el nostre futur

i arribar allà on ens proposem. El llibre argumenta la necessitat d'escometre l'exercici del dret a l'autodeterminació com a única opció possible per a la millora econòmica i el benestar de cada un dels catalans i dels seus descendents. Amb la

unitat de tots els decebutos però esperançats ciutadans i l'aplicació dels ressorts adients, la renaixença nacional és possible. Hi col·laboren Ramon Tremosa, Heribert Barrera, Oriol Junqueras, Jordi Porta, Alfons López Tena, Isabel-Clara Simó, Elisenda Paluzie, Carles Castellanos, Èric Bertran i Sean Connery, entre altres.

Compra'l a Llibres.cat

Catalunya és un país normal?

Al meu entendre aquesta pregunta té diverses respostes segons l'anàlisi que es faci. Primer de tot m'atreviré a afirmar que Catalunya és un país normal i aquest és el nostre deliri, provocat per la reiterada negació de la nostra dignitat, per part de qui no hi té cap dret. Catalunya tot i reconèixer que ha estat molt devaluada de manera completament transgressora, per part dels estats espanyol i francès, conserva encara suficients elements importants pels què es pot considerar que és un país que encara manté la seva personalitat com a tal. És per aquesta manera de entendre la situació actual de Catalunya, que els catalans ens podem permetre contra les dèries espanyola i francesa, continuar confirmant que ho som i que mantenim les prerrogatives fonamentals, com són una valuosa història clarament identificadora, una llengua pròpia prou prestigiosa, una cultura que a través de bastants segles ha mantingut un alt nivell, en el camp literari, en la filosofia, en poesia i un lideratge polític que li ha permès aportar al nostre món una sèrie d'oportunitats com són, un primer Parlament, la Llei de Pau i Treva i la mateixa descoberta d'Amèrica, després distorsionada completament pels castellans o espanyols.

Aquest darrer fet és fruit no sols de la personalitat de Colom, sinó d'un important lideratge, per exemple en el camp de la navegació, del coneixement geogràfic i cartogràfic, terrestre i marí que molts

altres països envejarien posseir i que alguns com la mateixa Espanya se n'han beneficiat de manera completament il·legítima i a més n'han tret uns rèdits a través del mateix robatori i una extrema crueltat, per aconseguir de sostreure d'aquells territoris, vaixelles i vaixelles d'or i plata. No sabem quina hauria estat una actuació catalana, però el que si és clar és que tota l'atrocitat i salvatgeria que els espanyols varen posar en evidència, no és imputable a Catalunya, i segurament que els catalans no hauríem actuat d'una manera tan rastrella ni abusiva com els autors de tot aquest episodi.

La conducta catalana no va quedar involucrada en la barroera actuació espanyola, cosa que no ens treu en absolut cap mèrit com a país, tot el contrari, ja que el fet d'haver esdevingut també nosaltres víctimes i perdedors de totes les guerres contra aquests ocupants i transgressors permanents de les lleis naturals de convivència entre països, no justifica que haguem perdut la condició de nació.

Considerats, encara que de manera molt esquemàtica els fets anunciats, no podem pas dir que Catalunya hagi perdut cap de les qualitats essencials que configuren un país com cal.

Una consideració diferent d'aquests fets i altres que no citem, consisteix en valorar la situació actual del nostre país com la d'una nació completament desnaturalitzada perquè no pot exercir amb llibertat

la seva projecció, sense la intervenció principalment, d'aquest dos estats que s'han apoderat de la nostra capacitat de decisió i en aquest sentit és just reconèixer que hem de lluitar amb gran decisió, per superar un camí farcit d'enfargaments i certament llarg, per tal d'assolir la plena sobirania que no gaudim encara.

Mentre siguem capaços de mantenir la consciència de nació catalana, existirà un problema amb els nostres ocupants, per causa de la seva obsessió en mantenir-nos sota el seu poder fins a destruir definitivament la nostra identitat. La identitat nacional què els catalans no estem disposats a renunciar. De la mateixa manera que un home és lliure encara que estigui empresonat, Catalunya no deixa d'esdevenir una nació lliure encara que uns inquisidors pretenguin furar-li la seva natural identitat, precisament intentant trencar-li aquesta condició.

No podem parlar d'autèntica democràcia, en el nostre país, fins que aconseguim que se'ns respecti com a tal i guanyem de nou l'anhelada llibertat i independència, supeditada a cap país foraster. Si els tibetans, els kurds, els escocesos, els occitans, els catalans i tants altres estem amb greus contradiccions imposades per tercers, vol dir que tot el tema de la democràcia està encara poc desenvolupat i reconegut, mentre continuïn tenint major permanència els valors dominadors de poder i el seu domini, sobre els drets naturals i corresponents llibertats d'alguns

pobles.

És un problema pendent, entre d'altres que en el món actual està esperant trobar una justa resposta. Per tant els catalans tenim alguna cosa important a dir-hi. La nostra dinàmica actual és encara molt feble en aquest sentit, massa, donada la dimensió del problema. Es tracta de restituir una autèntica democràcia que privi als usurpadors de la llibertat d'exercir aquest privilegi tan escandalosament, tan inhumà i tan contradictori amb el progrés del que anomenem en alguns cassos irresponsablement una societat democràtica.

Catalunya té suficient entitat per aportar un paper important en un dels problemes més rellevants del món actual. Hi ha encara molts conflictes pendents, que estan provocats directament per les intoleràncies entre els humans, que fan referència al dret de la llibertat per a tots els col·lectius d'aquesta terra. Evidentment no és l'únic problema de la nostra època, però és un dels més rellevants i que mereix una teràpia que de moment encara no se'n veuen unes vies de solució prou clares. Hem de reconèixer però que hi ha un testimoni important en aquest sentit, per part de països que en aquests darrers temps han assolit la llibertat, i per tant el camí comença a estar fressat. Cal caminar decididament seguint les passes que ens han de portar a la independència d'Espanya i França.

Claudi Romeu, 29 de març del 08

Els comunistes estan a favor o en contra dels drets dels pobles fent tot el contrari que els EUA

És això un criteri just i lògic?

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/90962>

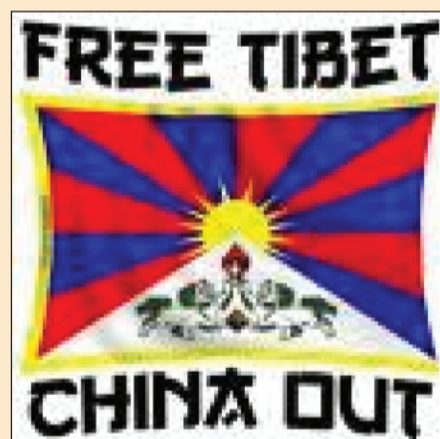
Drets dels pobles, unes vegades si, altres no

La segona moció presentada per Esquerra en aquest plenari, parla dels drets del poble tibetà, la sorpresa un cop més ha estat el trist paper d'EUiA, amb crítiques al contingut de la moció, amb una defensa desmesurada de l'actuació del govern Xinès.

Cada dia que passa el paper d'EUiA és d'allò més desconcertant, deu ésser la situació, però lamentablement han coincidit amb el PDB en la seva poca manca de solidaritat amb els drets dels pobles.

Unes si, altres no, aquesta actitud de poca coherència que EUiA practica, me sembla fora de lloc i molt poc d'esquerra, si és el Sàhara si, si és Kosovo no, si és Palestina si, si és el Tibet no.....

Sudan i Birmània, dues brutals dictadures que s'aguanten gràcies al suport

dels "comunistes" xinesos

<http://blocs.mesvilaweb.cat/node/view/90970>

Birmània i els jocs olímpics

Aquests dies els tibetans estan aconseguint cridar l'atenció, amb els saraus que s'organitzen al voltant de la torxa olímpica. Ben fet que fan. Llàstima que no es parli dels altres draps bruts de la Xina: el Sudan i Birmània.

Els militars continuen oprimint Bir-

mània perquè la Xina així ho vol. Ras i curt. Ja us ho deia en un article anterior, l'octubre passat.

Des de llavors he tingut l'oportunitat de tornar a visitar Birmània, i el que hi he vist em referma aquesta opinió. En uns moments en què la "comunitat internacional" fa més o menys pressió per tal que els militars afluixin una mica, els xinesos no paren de donar mostres de bona entesa.

Els mitjans de comunicació birmans, televisió i diaris controlats pel govern, van recollint visites de delegacions xineses. De tota mena de delegacions que fan tota mena de regals.

Com per exemple camionetes. En el trajecte entre Mandalay i Pyi Oo Lwin ens vam creuar amb una caravana de furgonetes FAW, totes pintadetes de verd, que venien de la Lashio, on hi ha la frontera xinesa. Quan ja feia una estona que veia a passar aquestes furgonetes, encara sense matricular, em vaig decidir a comptar-les, i en vaig comptar més de 30.

Totes idèntiques. D'un model que a la web de FAW ja no apareix. Dedueixo que és un model antic, descatalogat.

Segons els meus amics birmans, es tractava d'un regal del govern xinès.

Poesia

CLIMENT GARAU I SALVÀ

Història de sa plaça d'Algaida

Algaida és el poble del president del Govern Balear

Definició jo vos faré,
De sa plaça algaidina,
Com d'aquella margalida
Contant ses fulles que té.
Es noms de tots los diré
I també el seu treball,
Ningú ho havia fet mai,
Però jo començaré.

Des que el món sa formà,
La gent va poblar la terra,
Tothom va ferra qui ferra,
De tanta enveja que hi ha.
Allò que més se mirà,
Fou això de presumir,
Ha estat en el ben vestir,
Per l'enveja fer cridar.

Tothom va a marxa forçada,
Quan a festa han d'anar;
Se posen el seu collar
I sa molt rica barbada
I una capa brodada
De fil d'or que molt costà,
A sa gent enveja fa,
Quan la veu endiumenjada.

Els homes també han pres
De voler anar arreglats,
Per poder ser destacats
Cerquen dur un bon vestit,
Que estigui ben cosit
Per ell poder bracejar,
Perquè molts sastres hi ha
Que han fet de tu un presoner,
Ja no res tu podràs fer
Cerques sa festa acabar.

A dins tots els artesans
Hi ha molts pocs mariners,
No obren dins el progrés,
Són poc dignes d'admirar.
Un altre ho va espenyar
Li mancà coneixement,
Va escalivar el seu client
Per haver molt mal obrat
Es treball han ben baldat,
Això ho tenim present.

Dins tot art hi ha llumeneres,
Ho dic i ho demostraré:
Tenim en Bernat Verger.
Que ha sabut reeixir
Amb el gran art de cosir,
molta gent ha conquistada
sa persona destacada,
allà s'hi va a vestir.

Al nombre dos hi trobam,
Seguint ses flors des ramell,
Un tal Joan Martorell,
També una estona hi parlam.
Perquè mos interessam
De sa vida que va fer
Va esser guarnicioner
I d'assegut l'escoltam.

Amb tota l'atenció,
De tot me va assabentar,
Que son pare se casà,
Amb dona de Lluçmajor
Una vida amb molt d'amor
Dins sa família existí,
Jo vaig néixer algaidí,
D'aquella bella unió.

De família cristiana,
Ja vaig néixer, això puc dir
Un parenostre sentí
Abans de cada menjada.
D'aquesta forma pujava,
Jo, ja de ben petitet,
Sa feina d'escolanet,
Fins el tretze anys practicava.

Llavors d'ofici vaig prendre,
De bon guarnicioner,
Vaig tenir feina que fer,
No me mancava cap eina
Tant de dematí com vetla,
A tothom jo vaig servir,
Ningú mai tingué que dir,
De sa meva bella feina.

(continuarà)

Martin (el sant)

Un relat de Tiamat

(30-12-2007)

El petit Martin va néixer un bonic dia de 1957, fruit d'una dolça violació. La seva mare va afirmar, en el procés de canonització, que mentre cridava tot empenyent i notava com se li tacaven les ingles de sang (en paraules textuales), va veure una aureola daurada al voltant de la seva vagina dilatada (sísi, en paraules textuales) i, just llavors, va néixer Martin.

Martin, des de la més tendre infància, ja va ser un model de castedat i abnegació (abnegació no sé gaire què vol dir, en tinc un concepte tirant a vague). La seva mare, que va ser violada i fecundada en moltes d'altres ocasions, plorava al veure l'estúpida del seu fill, que anava a comprar baguettes i donava la molla als pobres.

En Martin es va anar fent gran, essent un exemple a seguir per la seva bondat, estúpida i abnegació. El seu dolç somriure feia empetitir el cor més negre i el transformava en pur.

Cada dia des que va tenir edat de merèixer, enfilava muntanya amunt per anar al convent que hi havia a dalt de tot, per resar a la seva adorada Verge de la Fel·lació. Els monjos, que s'emocionaven al veure la devoció del bon Martin, van emocionar-se encara més quan aquest va demanar d'entrar a la secta.

- D'acord - va dir immediatament el pare superior Fray Thomson.

- Però, siusplau - va suplicar Martin amb la seva dolça i càndida veu - per tal de consagrar-me al servei de Déu, vull acceptar, com la major prova d'amor, la d'exercir el més humil dels serveis, que serà, sens dubte, motiu del meu goig.

Fray Thomson, commogut per les paraules de Martin, li posà una mà al cap i s'acostà el noi, que recolzà la galta a la falda del monjo

- Està bé - digué Fray Thomson amb dòcils llàgrimes als ulls - Tu ens faràs les fel·lacions.

I així, Fray Martin, ingressà al convent complint amb el més humil dels deures, sempre amb un somriure a la boca i amb l'alegria de poder servir al Senyor.

La dolcesa i amor que posava Fray Martin al fer les fel·lacions, feu que la nova s'estengués per tota la ciutat ràpidament. Arribaven

homes de tots els estaments socials, des de rics terratinents amb les polles perfumades, fins a pobres vagabunds, amb les polles amb orina i semen i d'altres coses menys agradables incrustades.

Però el bo de Fray Martin no feia fàstics a ningú i sempre obria la boca i allargava la mà tendrament i amb devoció.

Són molts els miracles que s'expliquen de Fray Martin.

Com el d'aquella vegada en que una monja petitoneta s'escolà de nit a la cel·la del monjo i li suplicà que li fes una fel·lació també a ella.

Fray Martin li prengué la mà i li digué:

- Sor Martina - perquè així es deia la monja -, vostè no té penis el qual pugui succionar abnegadament. Però veurem què hi puc fer.

I Fray Martin, que no havia fet mai un cunnilingus abans, tragué les calces a la monja (amb un dibuix de Jesús estampat al davant) i li'n feu un de tan ben fet que, ben aviat, començaren a arribar també dones de tots els racons de la ciutat.

El pare superior Thomson, però, malgrat que commogut per la caritat de Fray Martin, hagué d'avisar-lo en reiterades ocasions, ja que no era del gust del Senyor que desenes d'homes i dones es passegessin despullats pel convent.

Fray Martin, trasbalsat per la culpa, feu penitència severament, i s'arrencà amb pinces tots els pèls públics. Tota la ciutat patia sentint els xiscles de dolor que provenien del convent. Més tard, aquests pèls públics es guardaren com a relíquies, i són ben sabuts els seus miraculosos poders afrodisíacs.

I moltes altres anècdotes us podria explicar sobre els fets i miracles de Fray Martin, que morí als setanta-dos anys d'edat mentre feia una fel·lació al capellà que li practicava l'extremunció. Però ho deixarem per una altra ocasió i acabarem amb els versos d'un poeta que parlen sobre ell:

Sota la dolça mirada dels teus ulls,

tots els colors ens resulten bells.

I afegiré, tan sols: Fray Martin, humil i tendre, ajuda a un món que, a vegades, no és el bell camí que tu ens vas indicar amb el teu exemple!

Salut

L'astènia primaveral

L'astènia és una sensació de debilitat i falta de vitalitat generalitzada, tant física com intel·lectual, que redueix la capacitat per treballar i fins i tot fer les tasques més senzilles. Curiosament, no apareix després de fer un gran esforç, com seria el més normal, sinó que es manifesta quan desenvolupem aquelles activitats que marquen el nostre dia a dia, fins i tot les més senzilles. Encara més, l'astènia es pot manifestar de manera constant, sense que s'hagi fet cap tipus d'esforç. És més freqüent en les dones que en els homes.

Les causes de l'astènia són molt diverses. Una situació d'estrès, l'ansietat provocada per les dificultats de la vida o una situació de depressió, poden originar-la, però també pot tenir l'origen en una malaltia orgànica -alteracions cardíaques, pulmonars, infeccions de tot tipus i moltes altres-. L'astènia d'origen orgànic és la més aguda i la que té símptomes més concrets.

L'astènia afecta més la dona que

l'home.

L'anomenada *astènia primaveral* és la que afecta un nombre més gran de persones. Totes presenten clars símptomes de fatiga durant aquesta estació. Les causes d'aquest fenomen no es coneixen amb exactitud però es creu que poden estar relacionades amb el canvi climatològic o, en les persones propenses, amb els processos al·lèrgics tan freqüents en aquesta època de l'any. Aquest tipus d'astènia, de caràcter lleu, dóna lloc a símptomes poc alarmants i de curta durada, i remet normalment al cap d'uns dies sense que es necessiti cap tractament. En cas que no desaparegui en poques setmanes, el més convenient és anar al metge per obtenir un diagnòstic precís.

Quan l'astènia no té una causa orgànica coneguda -ja que en aquest cas cal tractar la malaltia que l'ocasiona- cal intentar alleujar-ne o disminuir-ne els símptomes. És recomanable respectar les hores de son, fer

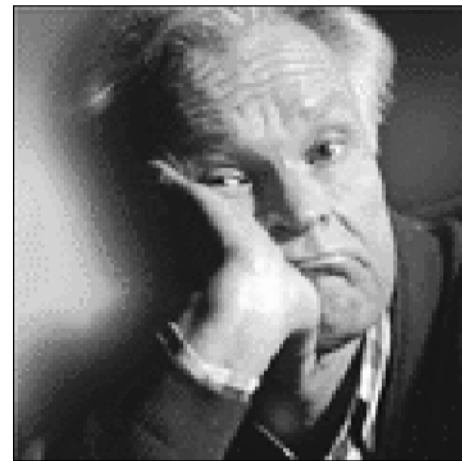
exercici físic moderat i portar una dieta sana i equilibrada. L'ajust nutricional proporcionarà al nostre organisme proteïnes, hidrats de carboni, greixos, sals minerals, vitamines i aigua. En determinades ocasions, però, no n'hi ha prou amb l'aportament d'una dieta variada, i cal recórrer a una aportació vitamínica o mineral complementària. Compte, però: en cap cas, els suplementes vitamínics i de minerals poden transformar una dieta poc equilibrada en saludable.

Quan la sensació de cansament es prolonga durant més de sis mesos, cosa poc freqüent, i no hi ha cap problema físic ni psicològic que pugui ser el causant del nostre estat, és possible

que ens estiguem enfrontant a un cas de fatiga crònica. Aquesta malaltia té una evolució a llarg termini i, tot i que presenta millories i remissions, comporta un alt grau d'incapacitat física per portar a terme les activitats corrents.

Recordi:

L'astènia és una sensació de fatiga i debilitat generalitzades els símptomes de la qual són molt diversos. Els més freqüents són: alteració de l'estat general, fatiga intel·lectual amb dificultat de concentració i trastorns de la memòria, trastorns del son i alteracions de la gana.

L'astènia es presenta especialment entre els 20 i els 50 anys, i afecta més les dones que els homes. De vegades és símptoma d'altres malalties com la depressió o l'anèmia.

La primavera és l'època de l'any amb un nombre més gran de persones afectades. Malgrat la seva gran incidència, l'astènia primaveral és de caràcter lleu i remet al cap de pocs dies sense necessitat de tractament.

Autor: Col·legi de Farmacèutics de la Província de Barcelona.

Il·lustracions: Sònia Ribas. Espais Telemàtics.

Novetat editorial:

Elogi de la transgressió

Presentació a Canet de Mar del llibre

Elogi de la transgressió

(La Busca edicions)

a cura de Quim Gibert, coautor

Dia: Divendres, 23 de maig de 2008

Hora: 7 del capvespre

Lloc: Biblioteca Pública Pere Gual i

Pujades

Adreça: Riera de St. Domènec, 1,

Canet de Mar (L'Alt Maresme)

Elogi de la transgressió reuneix les ponències de les Jornades de Psicologia i identitat nacional que sota el títol *Identitats i (des)raó d'estat* es feren a Sueca (la Ribera Baixa del Xúquer) el 12 i 13 de maig de 2006.

La negativa de Borrell II de renovar fidelitat als francs (988), el Tancament de caixes (1899), les reiterades proclamacions de l'Estat català per part de Lostau (1873), Macià (1931) i Companys (1934), no foren altra cosa que actes de sobirania. En el seu moment, van qüestionar la legalitat vigent i ens van permetre avançar com a poble. D'una altra manera, la Crida a la Solidaritat (1981-1993) i, en els nostres dies, col·lectius com Un país, Una bandera, també han basat la seva tasca en la transgressió.

Ara per ara, tant París com Madrid no tenen el

més mínim interès a reconèixer la plena sobirania dels Països Catalans. En aquest sentit, la única llengua d'estat de la República francesa i del Regne d'Espanya són el francès i el castellà, respectivament. El català té un rang inferior o no gaudeix de la més mínima oficialitat, com en el cas de la Catalunya del Nord i de la Franja de Ponent. Crear jerarquies entre identitats és sinònim de desigualtat. I rere la discriminació solen aflorar abusos i altres violències.

Això explica la conveniència de rebel·lar-nos davant tractes humiliants. Els estats espanyol i francès en són plenament conscients. Quan les lleis són injustes, transgredir passa a ser una via ètica-ment lícita. Ens referim a una desobediència meditada. Precisament aquella que fa de les persones éssers crítics, compromesos i més lliures.

PETITS ANUNCIS

BORSA IMMOBILIÀRIA

LLOGARIA soterrani per viure a s'Arenal. Tel. 617 005 901

TRASPÀS LOCALCOMERCIAL, 230 M2. Negoci de souvenir en ple rendiment a la Plaça des Castellot de Santa Ponça. Tel. 971 691 742

NETEGES NORD. Cases (particulars i arrendaments...) Comunitats de veïns. Oficines i comerços. Finals d'obres. Manteniments. Mòbil 625 434 088 electrocorreu netegenord@hotmail.com Pollença

TERRA VIVA IMMOBILIÀRIA. Lloguer de cases a fora vila amb piscina a Mallorca i a Menorca. Si vols llogar per setmanes visita'n al www.terraviva-mallorca.com carrer Major,36 Alcúdia Tel. 971 546 426

VENC PISAS'ARENAL. 180 m2. 5 habitacions, cuina menjador amb xemeneia, rebost, bany, dutxa, 30 m2. de terrassa. 240.000 . Tel. 971 662 498

TRASPÀS SABATERIA. Per 30.000 , al carrer d'Aragó de Ciutat. Lloguer 250 . Tel. 971 243 553 /615 016 870

IMMOBILIARIAARBONA Construccions i promocions immobiliàries. Carrer de la Lluna,92 Sóller Tel. 629478226 inmobiabona.com.

BORSA DEL MOTOR

Josep Vallespir i Gost, S.L. Exposició i venda, servei de mecànica. Venta de cotxes usats. Avinguda del Cid,44. Carroceria i Pintura, carrer Sant Joan de la Creu,65- Tel.971 427 586. Mòbil 610 427 614 - SA RENALT SON FERRIOL

COMUNICATS

El Call, la revista dels jueus dels Països catalans és a internet. <http://www.fortunecity.com/victorian/coldwater/252>.

PRODUCTES ECOLÒGICS

CANBATLIU. Productes ecològics per a l'agricultura i la jardineria. Productes fitosanitaris. Via Portugal,25 Manacor. Tel. 971 550 519

CAN COLETO. Vins ecològics. Visites concertades. Convent,10, Petra. Tel. 971 561 544

ECOFORN. Pa i pastisseria ecològica d'espelta elaborada de manera artesanal sense additius ni conservants. Mediterrani,2 Porto Cristo. Tel. 615 910 992

FOXFIBRA. Cotó orgànic "ecològic", sense tintes ni lleixivet, ni cap altre producte químic o sintètic. Suau, confortable, antial·lèrgic. Venda a l'engròs i a la menuda al carrer Blanquerna, 6 de Ciutat. Tel. 971 200 720

CARNISSERIAECOLÒGICA Ca na Cris. Sa Perxa. Productes artesanals. Avinguda Carles V, 22-Davant el Poliesportiu. Lluçmajor. Tel. 971 120 089

LA CASA NATURAL. Construcció, reformes, ecobioconstrucció, bioclimàtica, aplicació de pintures i vernissos naturals, aïllaments, suro natural per a trespols. Jardineria i agricultura biològiques. Estúdis geobiològics. www.lacasa.natural.net Tel. 971 140 453

RESTAURACIÓ

RESTAURANT CAN MIQUEL. Avinguda de les Dàlies,31 (davant l'Església) Palmanyola. Reservau al 971 617 727

RESTAURANT CAN JERONI. Menú a 7 . Els caps de setmana al vespre a la carta. Carrer de Mossèn

Alcover, 11. Son Carrió

DER METZGER. "Leberkäs" Paté de carn de Baviera), salsitxa amb salsa curry, salxitxa alemana torrada al pa, salsitxa a la "Viena" amb ensalada de patates. Carrer Mussol,12 Son Ferrer. Tel. 607 180 849

RESTAURANT SES JARDINES. Cuina mallorquina. Plat del dia 8 . Festius a la carta. Carretera de Manacor km. 29320.Montuiri. Reservau al 971 644 101

CELLER LA PARRA. Cuina típica mallorquina. Paella vegetal, porcella, paella mixta, tumbet... Joan XIII, 84 vora la benzineria. Port de Pollença. Reservau al 971 865 041

MENJARS PREPARATS CA NATERE. Menjars a la mallorquina per endur-se'n. Cada 5 pollastres, un de regal. Avinguda Amèrica,4, S' Arenal, al costat de la benzineria. Tel. 971 266 745

ESRECÓDENBLAI. Menú a 8'25, cafè inclòs. Joan Carles I,62 de Muro. Reservau al 971 861 050

RESTAURANTMODESTO. Carn a la brasa. Postres casolans. Carrer Torrent de can Botana. Cala Sant Vicenç. Reservau al 626 085 554 971 531 463

RESTAURANT CAS BEATO. Menús a 12 , festius a 20. Servei a la carta. Carrer Tanqueta,1 Randa. Reservau al 971 120 300

RESTAURACIO DE MOBLES. Xavier Barceló. Carrer d'en Cerdà,105 Mòbil 687 559 600 Porreres

RESTAURANT CAS TEULER. Carretera d'Inca a Selva km. 3. Reservau taula al 971 515 777

BAR BARA. Berenars, menú a 6 , carta. Ctra.Manacor, km 4'8 Reservau al 971 427 780 Son Ferriol

RESTAURANT CAN TITO. Peix i marisc fresc. Cuina mallorquina. Passeig del Born des Molinar,2 Reservau al 971 271 016 cantito2001@terra.es

CAFETERIA CLUB NAUTIC CALA GAMBA. Menú Del dia a 8 . Tapes variades, paelles i fideuades. Menjars per encarrec. Passeig Cala Gamba s/n. Tel. 971 262 372

RESTAURANT ESCRUCE. Cuina mallorquina a la carta: porcella, rap a la marinera, cargols, me i picada. Gran varietat de plats per endur-se'n. Carretera Ciutat a Manacor km.41 Vilafranca. Reservau al 971 560073

CELLER RESTAURANT SA TRAVESSA. Cuina mallorquina. L'amo és el cuiner. Menú a 9'50. Carrer Murta,16 Inca. Reservau al 971 500 049

SERVEIS PROFESSIONALS

RECART. Repartiment i manipulació de correspondència. Mòbil

630 678 416 Manacor

FUTURCLIMA. Venda i reparació d'aire condicionat. Maquinària d'hostaleria i alimentació. Mòbil 678 547 937 s'Illot.

DUPLICATS DE CLAUS. Reparació de calçats i complements. Avinguda Salvador Joan,74 Mòbil 697 858 755 Manacor

INTERNET I SISTEMES POLLENTIA. La Gola,11 baixos. Port de Pollença. 971 867 796 info@nch-informatica.com

COSADEDOS. Tapissaria, descans, mobles, decoració. Distribuïdor de matalassos Delanubbi. Carrer del Bisbe Taixaquet,62 Lluçmajor. Tel. 971 748 088

AUTONAUTICAMANACOR. Tot per la pesca. Embarcacions neumàtiques, motors fora borda, rodets, canyes, fils, esquers, pesca submarina, vestits, fusels... Ses Parres,61 Manacor 971 553 780

ESCOLA NÀUTICA RECALADA. Patró de iot, patró d'esbarjo, tiolet, pràctiques de motor i vela. Fàbrica,24 Manacor. Tel. 649 133 890

CA NA ROSETA. La perruqueria des de l'any 1931. Avinguda Baix des Cos, cantonada Sant Joan. Manacor. Demanau hora al 971 550 053

HIDROTUB. Subministraments de materials per a reg, piscines, fontaneria... C/València,63 Son Bugadelles-Calvià. Tel. 971 693 241 hidrotub@blueforever.net

EXCAVACIONS I DERIVATS, S.L. Desmuntaments, formigó, sèquies, moviments de terra, microexcavació... Paviments, trespols industrials, poliments... Tel. 629 473 002

BALEAR DE MANTENIMENT I AUTOMATISMES. Automatitzi la porta. Basculant, enrrollable, corredora, batent. Venda, instal·lació i reparació. Contacte: 622 210 069 bma.amm@gmail.com

ÒPTICA SANTA PONÇA.. Riu Sil,10. Santa Ponça. Tel. 971 692 335

PUBLICITAT ÀNCORA. Brodats, serigrafia, reclams publicitaris. Margalida Monlau,48 Son Ferriol. Mòbil 661 711 656

INTENSU. Berenars i tapes. Especialitat en anguiles. Divendres i dissabtes concert alternatiu. Carrer de les Germanies s/n Muro. Reservau al 971 860 646

BOTIGAD'INFORMÀTICA UPI. Venda d'ordinadors i reparació a domicili. La Rambla,44 B Campos. Tel. 971 650 155 jtoniadrover@gmail.com

FISIOTERÀPIA. Col. 21. Úrsula Perelló. Carrer Vicenç Buades,41. Tel. 971 867 003 ursi.perello@gmail.com Port de Pollença

FUTURQUIMIA. Fabricam desinfectants per a piscines, per rentar roba de l'hostaleria, per a rentar vaix-

elles... Carrer Asipo,nau,2 Tel. 971 759 259 Can Valero

TOP DENTAL PEGUERA. Dr. J., Schmitter. Estètica, implants, ponts... Av. Peguera,12-A local,12. Peguera. Tel. 971 685 197 info@zahnarzt-peguera.com

BOTIGA MONTANA. Articles de regal, manualitats , bosses fetes de texans, bisuteria dels anys 40 i actual, adobs de bisuteria... Carrer de sa Mar, 69 Tel. 971 631 563 Sóller

MICOCINA. Cuines modernes i clàssiques. Brillants i mates. Postformades, laminades i de fusta en tots els models i colors. Antoni Noguera,28. Ciutat. Tel. 971 421 540

BALL DE SALÓ SOCIAL STYL. Piano Bar. Donam classes de ball. Els caps de setmana ball per tothom. Carrer de Manacor,2 Campos. Mòbil 661 565 119

CA'S DENTISTA. Sant Martí,2 Tel. 971 832 186 Vilafranca

CONSTRUCCIONS JAUME I ROSSELLÓ. Doctor Fleming,34A Mòbil 607 858 666 jaumeirosello@terra.es LLubí

BAR KIKE. Plat del dia 5 més la beguda. Gremi Boters,5 Son Castelló. Reservau taula al 971 432 028

TOLDOS S'ARENAL. Tota classe d'envelats. Sant Cristofor,26. Tel. 971 441 980 s'Arenal de Mallorca

PARQUET I ARMARIS MIQUEL COLINA. Parquet, armaris, tarimes, portes, cuines... Marbella,15 local,3 can Pastilla. Tel. 971 263 657

NO ÉS PECAT. Botiga eròtica. Avinguda Salvador Joan,86 baixos. Tel. 971 559 268 Manacor. manacor@noespecado.com

FONTANERIA BAIX DES COS. Energia solar, piscines, calefacció, instal·lacions de gas. Baix des Cos, 78 B. Tel. 971 552 519 Manacor

SUBWAY URBAN WEAR. Roba i calçat esportiu juvenil. La Rambla,44A. Tel. 971 160 157 Campos

CAS FERRER-ARTESANIA EN FERRO. Serralleria, forja artística, metal·listeria, reparació de molins. Carrer Blatera,2 Son Ferriol. 971 429 579

GRUES MARRATXÍ. Servei les 24 hores. Tel. 971 795 914

U.K. IMPORTS. Distribuïm cerveses britàniques. Guinnes, Heiniker, Tetley, Cruz Campo... La Creu, 21 Llubí. Tel. 971 522 280

INFOCASACOLOM.COM. La seva immobiliària a Portocolom.

CAN FESOL. Ferreteria, adrogueria, pintures, articles de piscina, objectes de regal, parament, juguetes. Carrer Bisbe,1 Santanyi. Tel. 971 653 128

CONSTRUCCIONS I FONTANERIA ZUZAMA. Construcció, fontaneria, calefacció, climatització, piscines, recs. Es Camp den Ventura,2-A. Tel. 971 167 141

ANUNCIAU-VOS A L'ESTEL

(les empreses 25 cèntims la paraula)

NomDNI.....

CognomsTel.

ATENCIÓ

- Escriviu un sol anunci per cupó
- Usau lletres majúscules
- Escriviu dins el requadre el text

Ompliu aquest cupó i envieu-lo a:

L'ESTEL. Carrer Bellavista, 44. 07240 Sant Joan (Mallorca)

Calonge

INTERNETBALEARES Disseny i Tecnologia. Internet i Projectes Web, Disseny Corporatiu, Infografia Arquitectural, Protecció de Dades i Gestió de Calidad ISO. Telf: 971525465 - 658970701 - info@internetbalears.es - www.internetbalears.es

PERFORACIONS AIGÜES MALLORCA. Sondejos d'aigua garantida. Tel 620 632 714

PASTISSERIA FRAU. Pa mallorquí forn de llenya, ensaïmades i pastissos. Sa Lluna,7. Sóller

RESIDENCIA GENT GRAN CALA ESTÀNCIA. Miquel Masutí,22. Can Pastilla

PISCINES SÓLLER. Construcció de piscines i aljubs. Camí de sa Figuera,27 Sóller. Tel. 656 951 382

NOULLUCMAJOR. Pere Planells. Construcció en general. Carrer Galdent,1-1 Tel. 666 588 405 Llucmajor

FUSTERIA ALSAMORA. Carrer Jesús,34 Ariany. Tel. 971 830 275

CONSTRUCCIONS TOMEU RIBES. Constructors i margers. Sant Josep,66 Vilafranca. Tel. 670 027 726

ELECTRO ESPORLES. Instal·lacions elèctriques en general. Jaume I,6 baix. Esporles. Tel. 971 619 025

RESIDENCIA GALES. Per a tercera edat. Vàlids i assistits. Possibilitat de subvencions. Assistència mèdica, fisioterapèutica, rehabilitació. Miquel Rosselló alemany,17 Ciutat. Tel. 971 401 776

FORN LA CONCEPCIÓ. Forn de pa,restaurant i bar. Menú a 7'50. Carrer de la Concepció,16. Ciutat de Mallorca. Reservau al 971 712 626

PERRUQUERIA DE SENYORES ISIS. Fertilitzadora,2 Ciutat. Tel. 971 272 694

UPE SYSTEMS/GELE. Portes automàtiques i enrotllables. Porreres. Tels 607 362 516/ 902 200 940

MRTINFORMÀTICA. Sant Roc,32 Porreres. Tel. 971 168 478 info@mrtinformatica.com www.mrtinformatica.com

METALISTERIA MARTINEZ. Treballam el ferro. L'acer i l'alumini. Gremi Tintorers,16 Son Castelló. Tel. 971 430 156

PERRUQUERIA DE SENYORES BARCELÓ. Carrer Ramon Muntaner,43 Ciutat. Demaneu hora al 971 758 957

PERRUQUERIA DE SENYORES MAKÀ. Botànic Bianor,19, s'Arenal de Mallorca. Tel. 971 260 756

GALLETES GELABERT Molí d'en Negre,2 Porreres Tel. 971 647 080

CONSTRUCCIONS Fills de Miquel Bover. Carrer Sala i Verd,14 Porreres. Tel. 971 168 414

EXPERT J. GARCIA. Venta d'electrodomèstics. Instal·lacions elèctriques i fontaneria. Carretera Porreres-Montuïri K. 4'8. Tel. 677 449

608. Correu electrònic: garcia.v@wanadoo.es

INSTAL·LACIONS ELÈCTRIQUES BARCELÓ. Vileta,10 Tel. 647 647 969 barcelobarcelo@terra.es

ELÈCTRICARAVIMA. Major,148 Porreres. Tel. 971 647 732

FONTANERIA Rafel Garcia Entrena. Instal·lador oficial i mantenidor. Arregla acumuladors. Carrer Major,148 Porreres. Tel. 971 168 077-659 254 118

ADMINISTRACIÓ DE LOTERIES Santa Creu,3. Porreres. Tel.971 166 636-679 349 911

FUSTERIA Bernat Bordoy. Carretera de Porreres-Campos. Tel.971 647 906-629 601 925 Porreres.

FUSTERIA Can Vila Carrer de la Rosa,20. Porreres Tel. 971 168 685 fusteriavila@fusteriavila.net

FUSTERIA LLITERES. Crr. Porreres-Montuïri K. 1 Tel.971 168 466 Porreres

BIT instal·lacions elèctriques. Carr. Porreres-Montuïri K. 5'2. Tel. 971 647 408 info@bitinstalacions.com Porreres

ESCOLETA d'infants Sol Solet. Lluís,31 Tel. 971 647 191 Porreres

CONSTRUCCIONS LT GRIMALT, S.L. Cooperativa,27 Tel. 971 166 628- 629 005 089 itgrimaltsl@hotmail.com www.itgrimaltsl.com

CENTRE TÈCNIC NATURAL. Quiromassatge, quiopràctica, osteopatia, drenatge limfàtic, reflexologia podal, dietètica i nutrició,homeopàgia, naturopatia. Carrer Cerdà, s/n Tels 618 754 443 - 971 647 603 Porreres

PINTURES. Rafel i Toni. Pintam cases. Sa Galla,30 Tel. 649 031 287 - 630 106 428 Porreres.

EXCAVACIONS I DEMOLICIONS, obra civil i construcció en general. Ronda de l'Estació, 14-C. Porreres. Tel. 971 647 869 info@gabrielgaymorla.com www.gabrielgaymorla.com

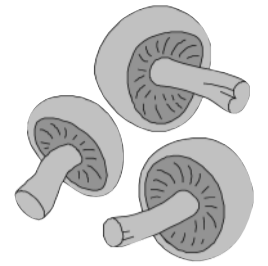
FONTANERIA JOAN FONT. Instal·lacions de fontaneria, piscines, calefacció, aire condicionat, venta i reparació d'electrodomèstics. Carrer Bonany,40 Vilafranca Tel. 610 057 779 jofoaba@terra.es

CAN BATXÀ Ferreria d'en Damià Mora: connexions hidràuliques. Pare Molina,29 Tel. 606 270 305 Porreres

VENDES

VENCCURS COMPLET de Gestor immobiliari nou. 500 .Tel. 661427 008

Cuina

Oliaigua amb tomàtic

Sopa menorquina.

Ingredients:

Tomàquets, ceba, pebrot verd, alls, pa, oli aigua i sal.

Preparació:

Es piquen uns quants tomàquets, una mica de ceba, unes dents d'all i una mica de pebrot verd, per persona. Es sofregeix tot plegat en un tià (cassola, a Menorca), amb oli i un pessic de sal, a poc foc. Quan estigui ofegat, s'hi tira aigua. Així que comenci a fer escuma, es treu del foc; cal que no arribi a bullir. Es posen unes llesques de pa assecat al sol a cada plat, i s'escalfa amb el contingut de la cassola.

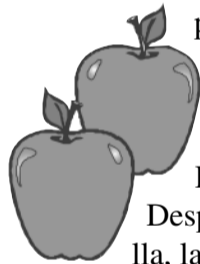

Olla aranesa

El bullit d'aquesta vall occitana (Era Val d'Aran) que forma part de la nostra terra, per aquelles coses de la Història.

Ingredients:

Jarret de vedella; orella, morro, magre i ossos i sagí salats, de porc, cansalada, botifarra negra, gallina, col arissada, pastanaga, porro, ceba, alls, julivert, patates, mongetes seques, fideus gruixuts, farina de galeta, un ou, aigua, sal i pebre negre.

Preparació:

Es remullen unes quantes mongetes seques, durant vint-i-quatre hores. Després, es posen a bullir en una olla amb aigua abundant, amb la vedella, la gallina, l'orella, el morro, un tros de cansalada, un parell d'ossos i un tallet de sagí. Es deixa bullir un parell d'hores o tres. Es pica el magre de porc, amb un altre tros de cansalada, alls i julivert, s'amaneix amb sal, pebre negre, una mica de farina de galeta i un ou batut i es fa una pilota. Es tira a l'olla, junt amb les patates i les verdures, tallades, i la botifarra negra i es deixa coure mitja hora més. Un quart abans d'acabar de coure, s'hi tiren els fideus.

Faves i pèsols ofegats

Ingredients:

Faves i/o pèsols, llom, botifarra crua, botifarra negra, cansalada viada, ceba, un brot de menta, llorer, sal, oli, vi blanc i absenta.

Preparació:

Es fregeixen a la cassola (va molt bé una cassola de ferro colat, amb la tapa que pot contenir aigua), amb un raig d'oli i un pessic de sal, el llom, la botifarra crua i la cansalada, tallades a daus. Quan sigui ros, s'hi afegeix una ceba petita, tallada pel llarg i es deixa enrossir, també.

Quan tot és ros, es posa el foc al mínim (un fogó petit, sinó s'agafaria) i s'hi afegeixen les faves, els pèsols, el brot de menta, el llorer, la botifarra negra, tallada a daus, un raig de vi blanc, un rajolí d'absenta i un bon pessic de sal. Es tapa la cassola i s'omple la tapadora d'aigua. Es deixen ofegar el mínim imprescindible i es serveixen de seguida.

FIRA DE SES SALINES

Fa 15 anys que na Catalina Escales exposa objectes decorats amb estany repujat a la fira de Ses Salines. Tel. 971 649 163

Fa 15 anys que en Miquel A. Adrover te viver de cactus al Pla de na Serra de Manacor. Mòbil 656 363 089

S ' I L L O T

Fa un any que en Joan Roger de Felanitx regenta l'apotecaria de s'Illot al carrer de la Mar. A la foto amb les seves auxiliars Cristina i Myriam. Tel. 971 580 948

SANTA EUGÈNIA

Na Xesca Coll és la cap de colla dels geganters taujans. La colla de gegants nomen En Bernat i n'Eugènia. Ella viu al carrer de ses Coves,34. Tel 645 831 042

Fa 5 anys que en Bernat Sanpol i na Margalida Bonet regenten el Restaurant s'Escar al l'Avinguda Primavera,60 de Sa Colònia. Despatxen el plat del dia a 9 . Reservau al 971 655 800

Na Catalina Rigo i el seu fill Toni Sunyer acaben de fer-se càrrec de la Cafeteria s'Illot al carrer del Vell Mari,3 de s'Illot. Despatxen les tapes mallorquines, hamburgueses pa amb olis... amb molta simpatia. Tel. 971 810 801

¿Vols deixar de beure? PODEM AJUDAR-TE
 Tel: 616 08 88 83
 Alcohòlics Anònims

L'ESTEL

BOLLETÍ DE SUBSCRIPCIÓ

Nom

Adreça.....

C.P. Població

C.I.F..... Tel

M'interessa una subscripció

C/c o llibreta núm.

Codi Entitat	Codi Agència	D.C.	Número de Compte

Signatura:

Se subscriu **L'ESTEL** per un any prorrogable si no hi ha ordre en contra i per un import de 35 € anuals

Ompliu aquesta tarja i enviau-la al Carrer Bellavista, 44 07240 Sant Joan (Mallorca)

Acudits

Un nen cavernícola arriba a la cova, li dona les notes del cole al seu pare. Aquest les mira i diu:

- Mira, que suspenguis caça, ho comprenc, per què ets petit i encara no pots amb la llança.
- Que suspenguis agricultura t'ho passo, per què ja sé que al principi costa agafar-li el truc i a més és un rotllo.
- Que suspenguis pintura rupestre t'ho perdono per què encara ets petit i no coordines, però...
- Que suspenguis història... no fotis; si tot just portem dues pàgines...!

Són dos que acaben d'arribar al Pol Nord després de 2 mesos de caminada per la neu. Després d'haver construït l'iglú, un dels 2 surt a buscar alguna cosa per menjar. Al cap d'una hora, torna, "truca" a la porta,

i l'altre respon: "Qui és?"

És una parella que es casen i la dona li diu al marit que per guardar les seves coses personals vol la tauleta de nit tancada amb clau. Quan ja passen 20 anys la dona li diu un dia al seu marit que se'n va amb el seu fill a veure a la seva mare uns dies. En aquest temps el marit no aguanta la curiositat i obre la tauleta. Hi troba 4 ous i 2 milions de pessetes. Quan torna la dona, li diu que no ha pogut aguantar la curiositat i ha obert la tauleta. La dona li diu que es igual, que ja porten 20 anys casats, però el marit li pregunta que què fan els 4 ous a la tauleta i ella li contesta:

- És per les vegades que te enganyat.
- El marit pensa:
- Bé, en 20 anys no n'hi ha per tant i li diu: I els 2 milions?.
- Per què cada vegada que tenia una dotzena d'ous els venia